

ဆင်စာလ

BURMESE
CLASSIC
COM

မနိုးပါ့ချင်

ရွာကောင်အနာကတ်လမ်းမျှာ

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ဌေးဌေးမော်၊ ဉာဏ်ဝင်းစာမေတိုက်(၆၉၂)
အမှတ်(၇၇)၊ ၁၀၁-လမ်း၊
ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းစာသားပုံနှိပ်
ဦးစိုးမြင့် (၀၅၆၃၉)
ရွှေအောင်လံ ရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် (၅၄)၊ ၁၀၁-လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာမူခွင့်ပြုချက် အမှတ် ၉၃၁/၂၀၀၄(စ)
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်. . . ၁၀၄၀/၂၀၀၄(ဇ)

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၄၊ အောက်တိုဘာလ

အုပ်စု

၁၀၀၀-အုပ်

တန်ဖိုး

သုံးဆယ်ကျပ်တိတိ

မျက်နှာပုံပုံနှိပ်

e-lit Digital Media Group

Ph: 525303, 537006

စာအုပ်
ကိုရိုက်နှစ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

ဆေးရုံအခြေ အာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကိုနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

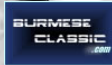
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးနှင့်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့်တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- နှိပ်စားသည့် ပွဲစည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ပွဲစည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီပွဲပြိုင်တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရွေးကွက်စီးပွားရေးနစ် ဝါပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ စာမတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဝိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးအစီအစဉ်ကိုပန်တီးနိုင်းမူဝါဒအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်ဦးချင်းသက်ဝင် စိုက်ပျိုးရေးနှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးသမီးတို့ကိုယ်တိုင်ပြင်ပေးနိုင်ကာ ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အသိအမှတ်ပြု လက်ကိုင်သုံးစွဲမှု မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- စိုက်ပျိုးရေးတတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- အမျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး

ရွှေရောင်အနာဂတ်လမ်းမှာ

ပန်းသီခွင်

အနံ့ (၁)

BURMESE
CLASSIC

“မိုးအာကာလွင်” က ဂစ်တာတီးပြီး အော်ဟစ်နေ
သော သူငယ်ချင်း “သစ်ဦး” ကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့
ပြီး တစ်ဖက်လှည့်လိုက်၏။

ဆိုနေလိုက်တာ သီချင်းတွေ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ်။ သည်
ကောင် အာမညောင်းဖူးလားမသိ။

သူကတော့ ညစ်ညစ်နှင့်ထိုင်ပြီးနားညည်းခံနေရသည်။

မြန်မာ့စာပေ

“သားရေ . . . မောင်သစ်”

“ဗျာ . . . မေမေ”

သစ်ဦးက ဂစ်တာသံရပ်ပြီး သူ့မေမေကို ထူး၏။

“ဖုန်းလာနေတယ် သားရဲ့”

“လာပြီဗျို့”

မိုးအာကာလွင်၏ လက်ထဲကို ဂစ်တာထိုးပေးပြီး သစ်ဦး

က ပြေးထွက်သွား၏။

ဂစ်တာကို ဘေးချထားပြီး မိုးအာကာ ငိုနေမိသည်။

သူ့ခေါင်းပူအောင် တွေးပေမယ့် ငွေရစရာလမ်းက ရှာ

တွေ့။ မေမေကလည်း ပိုက်ဆံတောင်းတာနှင့် ပူညံ့ပူညံ့။ အိမ်က

ကုန်ပေါက်တွေ တန်းစီပြောပြတော့တာ၊ လိုချင်သည့် ပိုက်ဆံမ

သည့်အပြင် နားပါဒုက္ခရောက်တာ။

သစ်ဦးတို့ကျတော့ အဆင်ပြေသည်။

ပြန်လည်စာပေ

တစ်ဦးတည်းသောသား။ အဖေက စီးပွားရေး လုပ်ငန်း

ရှင်။ ဘာမဆို လိုက်လျောပြည့်စည်းပေးပြီး စိတ်တိုင်းကျနေခွင့်ရ

သောဘဝ။

ဟူး . . . မလွယ်ပါလား။

ကြယ်တွေမရေမတွက်နိုင်အောင် လင်းလက်နေသော

ကောင်းကင်ကြီးကို မော်ကြည့်ကာ မိုးအာကာလွင် သက်ပြင်း

ရွှက်၏။

“မိုးအာကာ မင်းရဲ့ဖုန်း”

သက်ဦးက ခြံထဲပြန်ပြေးထွက်လာပြီး သတင်းပေး၏။

“ငါက ချောများဆက်သလားလို့ ပြေးသွားရတာ။

မောသွားတာပဲ ဟိုလည်းရောက်ကော မင်းကောင်မလေးကွ၊

မင်းသွားပြောလိုက်ဦး”

သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ချပြီး ပခုံးကို တွန်းတိုက်ကာပြော

ပြန်လည်စာပေ

လိုက်ပေ၏။ မိုးအာကာလွင်က လှုပ်ကိမလှုပ်။ ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ဆက်
ထိုင်နေ၏။

“ဟ . . . ကြားရဲ့လား ငါပြောတာ”

သက်ဦးက လှည့်ကြည့်ပြီးမေးသည်။

“ကြားပါတယ်”

“နှင်းဆီပျိုဖြူ ဆက်တာကွ။ မင်းရှိလားတဲ့။ သူ့စီလာမယ်

ဆိုပြီး ရောက်မလာလို့တဲ့”

“မင်းဘာပြောလိုက်လဲ”

“ရှိတယ်လို့”

“ဟာ မင်းကလည်း မရှိဘူးပြောပေး”

သက်ဦးက မိုးအာကာလွင်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ငါက ညာရမှာလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါအခုပြန်တော့မှာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ဒီမှာရှိနေသေးတယ်လေ”

“မင်းကတစ်မျိုး ခုမှတိကျနေလိုက်တာ”

မိုးအာကာလွင်ကို သစ်ဦးက ဖျောင်းဖျသည်။

“သွားပြောလိုက်ပါကွာ၊ မင်းလာမယ်ဆိုပြီး စောင့်နေ

မှာကွ အဲ့ဒီလို မလုပ်နဲ့လေ”

“မင်းပဲပြောလိုက်ပါ။ ငါခဏကြာရင်လာမယ်လို့”

“အေး . . . အေး”

သစ်ဦးက အခြေအတင်အဖြစ်မခံဘဲ ထထွက်သွား၏။

မိုးအာကာ စိတ်ညစ်နေတာသိသည်။ သူ့မေမေနှင့်

စကားများပြီး ထွက်လာတာလည်းသိသည်။

“မင်း အပြင်ထွက်အုံးမလို့လား။ ဒီညဒီမှာ အိပ်မယ်ဆို”

သတိတရနှင့် သစ်ဦးက ပြန်လှည့်လာပြီးမေး၏။

“ငါ နှင်းဆီကို ခဏသွားတွေ့လိုက်မယ်လေ”

“အေး . . . အေး ရပါတယ်”

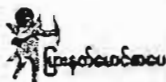
မိုးအာကာလွင်က တစ်ခါတစ်လေ သစ်ဦးနှင့် လာအိပ်
တတ်သည်။

သစ်ဦးမိဘတွေကလည်း ခွင့်ပြုသည်။ သူတို့က ခင်မင်
လာတာ ကြာလာခဲ့ပြီ။ ခုမှမဟုတ်။ အတွင်းသိ အဆင်းသိ အ
ကြောင်းသိ ဓာတ်သိ။

မိဘချင်းကလည်း ခင်မင်ကြတာပါပဲ။

ကွာနေတာကတော့ ချမ်းသာပြည့်စုံမှု။

“သားရယ် မောင်သစ်ဦးက သုံးသောင်းခွဲတန် ရှုံးဖိနပ်
စီးတာနဲ့ သားကပါ ဝယ်ချင်တယ်ဆိုတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။
ဟိုကတစ်ဦးတည်းသောသား သူဌေးသား။ သုံးသောင်းခွဲမကလို့
ငါးသောင်းခြောက်သောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စမရှိဘူးလေ။ သားက
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

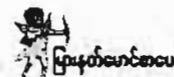
မေမေစကားတွေ ပြန်ကြားယောင်ကာ ခေါင်းရမ်းမိ
သည်။ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်ပဲ ပိတ်ရက်ရသော နားခွင့်ရသော
တားဆားဗစ်ဆင်တစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်နေရတာလည်း လခက
နှစ်သောင်းမပြည့်တပြည့်။

“မေမေရာရှိရင် ခဏလေးထားပါ။ သူနဲ့သား စင်ပေါ်
အတူတူတက်ပြီး သီချင်းဆိုရမှာ၊ သားဖိနပ်က ဈေးပေါတာကြီး
ဆိုရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ”

မေမေက သူ့ကို ဂရုဏာနှင့် ကြည့်သည်။

“သားရယ် မောင်သစ်ဦးနဲ့ မယှဉ်ချင်ပါနဲ့၊ အမေသားက
ရုပ်ရည်ရော၊ အသားရော၊ အရပ်အမောင်းရော ဘက်စုံ
မောင်သစ်ဦးထက်သာပါတယ်။ ယှဉ်လို့ကိုမရဘူး။ ငါ့သား အင်္ကျီ
ရုတ်နဲ့နေလည်း မောင်သစ်ဦးထက်သာပြီးသားပါ”

မေမေချီးမွမ်းစကားကို သူနားမဝင်၊ ဒါလည်းအပ်

ကြောင်းထပ်နေပြီးသားပါ။

“မေမေမှာလည်း လောလောဆယ် မရှိလို့ပါ သားရဲ့၊

ပြီးတော့ သုံးသောင်းခွဲဆိုတော့ သိပ်ဈေးကြီးနေတာ”

မိုးအာကာလွင် စိတ်ပျက်သွား၏။

“ဒီခေတ်မှာ ဒီလောက်တော့ ပေးရမှာပါ မေမေရာ၊

ဈေးမကြီးပါဘူး”

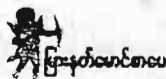
မေမေက ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချသည်။

“ငါနဲ့ယုံနော်၊ ဒီလို သူဌေးသား ဘယ်ကဝင်စားတယ်
မသိပါဘူး၊ တခုပြီးတစ်ခု . . . တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး ပြဿနာ
ဝင်တာချည်းပဲ။ တစ်ခါလည်းမဟုတ် နှစ်ခါလည်းမဟုတ်”

“မေမေရာ ဒေါ်လေးဆီကခဏဆွဲကြည့်ပါလား”

မိုးအာကာလွင်က ဒါဆိုဒါ စိတ်ကတဖွတ်ထိုး။

“ယူထားတာတွေတောင် ပြန်မပေးရသေးဘူး”

“တော်ပြီဗျာ မေမေနဲ့မဖြစ်ပါဘူး”

သူဆက်မပြောတော့ဘဲ သစ်ဦးဆီ ထွက်လာခဲ့တာ။
သစ်ဦးဆီရောက်တော့လက်မလျှော့သေးဘဲကြိုးစားကြည့်သည်။

“ငါ့မှာ ဟိုဟာဝယ် ဒီဟာဝယ်နဲ့ နည်းနည်းပဲ ကျန်တော့
တယ်၊ ငါ တစ်ဝက်စိုက်ထားပေးမယ်၊ မင်းတစ်ဝက်ရှာ”

မိုးအာကာလွင် သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

သစ်ဦးကလည်း တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကူညီပံ့ပိုး
တာပါပဲ။ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် မိုးအာကာလွင်ကို ညှာသည်။

“ဟေ့ ဟာ ငေးလှချည်လား၊ မင်းကလည်းကွာ၊ အဆင်
ပြေသွားမှာပါ ဆိုဖို့ရက်က လိုပါသေးတယ်”

ဖုန်းပြောပြီးပြန်ရောက်လာသော သစ်ဦးက ပန်းလွှမ်း
ပုတ်လိုက်မှ သူ့စိတ်နှင့်ကိုယ် ပြန်ကပ်သည်။

“နှင်းဆီက မေးနေတယ်၊ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲတဲ့”

“မင်းဘာပြောလိုက်လဲ”

ဖျတ်ခနဲ သစ်ဦးမျက်နှာကို ကြည့်ကာမေး၏။

“မပြောပါဘူး၊ ငါ မင်းတို့ကြားဝင်မပါချင်ဘူး”

မိုးအာကာလွင်က ခပ်ဖြည်းဖြည်း မတ်တပ်ရပ်သည်။

“ငါ နှင်းဆီဆီ ခဏသွားအုံးမယ်”

“အေး . . . သွားလေ”

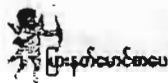
“မင်းမအိပ်နဲ့အုံး ငါ့ကို တံခါးဖွင့်ပေးအုံး”

“အေးပါ ဟုတ်ပါတယ်၊ စိတ်ချ ငါဒီမှာပဲစောင့်မယ်”

“မင်းအသံဝင်တဲ့အထိ ဟစ်မလို့လား”

မိုးအာကာလွင်၏အမေးကို သစ်ဦးက တဟက်ဟက် ရယ်သည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သီချင်းကို ရူးသွပ်ကြတာခြင်း

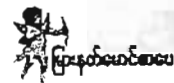
တူသည်။ တစ်ခါမှ စကားများတာ ရန်ဖြစ်တာမရှိ၊ ရည်းစားကလေးနှင့်သာ စိတ်အခန့်မသင့်ဖြစ်ပြီး မခေါ်မပြောနေရင် နေမှာ၊ သစ်ဦးနှင့် မိုးအာကာ မတွေ့ဖြစ်သည့်နေ့မရှိ၊ အမြဲတမ်း ခင်မင်မဖျက် ဝင်ထွက်သွားလာသည်။

သစ်ဦးကလည်း သည်လိုပါပဲ ချော့ကိုသာ တစ်ခါ တလေ အနိုင်ပြီးပိုင်းချင်ပိုင်းပြီး မခေါ်မပြောလုပ်ချင်လုပ်တာ။ မိုးအာကာနှင့်တော့အမြဲပြေလည်သည်။

စိတ်ညီလက်ညီ သူငယ်ချင်းပါပဲ။ တစ်ယောက်ထိရင် တစ်ယောက်မခံ ဝင်ပါပြီးသား။

သူဌေးသားနှင့် ညီအစ်ကိုလိုပေါင်းပြီး ကိုယ်က ပိုက်ဆံ မရှိတာ တော်တော်ဆိုသည်။ ခံရခက်သည်။ ခံဖူးမှသိတာ ကြုံဖူးမှ စာနာတတ်မှာ။

မိုးအာကာ၏ ခံစားချက်ကို မိုးအာကာပဲ သိသည်။ တစ်

ခြားလူမသိ၊ နှင်းဆီဖျံဖြူပင် တိတိကျကျ မသိနိုင်၊ ခြံတံခါးကို
ပြန်စေ့ထားပြီး မိုးအာကာ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာ
ခဲ့သည်။

နှင်းဆီဖြူတို့က သူတို့နှစ်လမ်းကျော်မှာ နေတာ။
ရပ်ကွက်ချင်းတော့ တူသည်။ လမ်းချင်းမတူ။

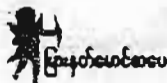
သည်ညပြန်မလာဘူးဆိုတာ မေမေ့ကို မပြောခဲ့ပေမယ့်
ညီမလေး အိပ်တော့ ပြောခဲ့သည်။

မေမေမိတ်ပူစောင် သူမလုပ်ချင်ပါ။

ခုလောက်ဆို ညီမလေးက မေမေ့ကို ပြောပြီးသား။

သစ် ဦးတို့အိမ်မှာ အိပ်မယ်မှန်းလည်းသိမှာပါ။

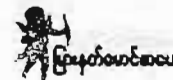
စာမေးပွဲရှိရင်လည်း သစ်ဦးနှင့် အတူတူနေပြီး ဖြေနေ
ကြပါပဲ။ ကျောင်းမှာဆိုလည်း သစ်ဦးပဲ သူ့အတွက် အကုန်ခံ
လိုက်တာများသည်။

ပြန်လည်မင်္ဂလာ

သူတစ်ယောက်တည်းလျှောက်လာရင်း သစ်ဦးအ
ကြောင်းတွေ ပြန်တွေ့မိ၏။

သစ်ဦးက သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ဦးပါပဲ။

ပြန်လည်မင်္ဂလာ

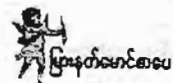
မိုးအာကာကို ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းမြင်သွားတော့
နှင်းဆီပျိုဖြူက အိမ်ပေါ်က နေဆင်းလာခဲ့၏။

ခြံဝင်ဝရှိ ခုံတန်းရှေ့မှာ ဆုံမိကြသည်။

မိုးအာကာလွင်က သုန်သုန်မှုန်မှုန် မျက်နှာနှင့် ခုံတန်း
ပေါ်တက်ထိုင်၏။ နှင်းဆီက မတ်တပ်ရပ်နေမိတုန်း။

“နေ့ခင်းက အန်တီချိုနဲ့ စကားများတယ်ဆို”

“စကားများတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အန်တီချိုနဲ့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်နော်၊ ပြောပြပြီးသား”

“သိပြီးသားပေါ့”

“အင်း”

“ဒါဆို မေးနေစရာမလိုဘူး”

ခုထက်ထိသမ္မိတ်တွေက မာဆတ်ကြမ်းရှုနေတုန်းပါပဲ။
နှင်းဆီပျိုဖြူက ချစ်သူကိုကြည့်ကာ ပင့်သက်ကလေးရွှိုက်၏။

ခက်တော့ခက်နေပြီ။

ကိုသစ်ဦးနှင့်တအားတွဲပြီး သူဌေးသားလို နေချင်တာ

ခုကိစ္စမှာ အန်တီချိုမလွန်။

သုံးသောင်းခွဲတန် ဖိနပ်ကိုမှ ဝယ်စီးချင်တယ်ဆိုတော့

“နှင်းဆီ”

“ဟင်”

မိုးအာကာက နှင်းဆီပျိုဖြူကို စိုက်ကြည့်ကာခေါ်၏။

ချက်လုံးချင်းဆုံမိကြသည်။

“သစ်ဦးက တစ်ဝက်ခဏစိုက်ပေးထားမယ်တဲ့”

သူလက်မလျှော့သေးပါလား။

ခေါင်းမာလွဲကြီးပြီး လိုချင်တာကို ရအောင် ယူတတ်တာ

သူ့အကျင့်တစ်ခုပါ။

“အဲ့ဒီတော့ . . . ”

နှင်းဆီက စကားထောက်ပေးလိုက်၏။

မိုးအာကာလွင်က မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။

ပင့်သက်ကလေး တပ်ရွက်မိရင်း နှင်းဆီပျိုဖြူ နှုတ်ဆိတ်
နေ၏။ သူ့ဘက်က ပေါ်ပေါ်တင်တင် တောင်းဆိုလျှင်တော့

နှင်းဆီဘက်က ဘာမှမတတ်နိုင်။

လက်ထပ်ကြဖို့ဆိုပြီး တစ်နေ့ကို တစ်ရာနှုန်းနှင့် နှစ်

ယောက်စုထားသော ပိုက်ဆံရှိနေတာ။

တဲ့ဒါကို သူယူသုံးချင်တာလား။

ဖိနပ်ဝယ်ဖို့ ခဏစိုက်ထားစေချင်တာလား။

တစ်နေ့ကို တစ်ရာနှင့် နှစ်သောင်းလောက်ရဖို့ ကြာမြင့်စွာစုခဲ့ရတာပါ။ နောက်ထပ်လည်း ဆက်စုရအုံးမည်။

နှင်းဆီက ငြိမ်နေတော့ မိုးအာကာကလည်း စကားထပ်မဆိုတော့ပေ။ စုထားသော ပိုက်ဆံကို နှင်းဆီမပေးချင်။

သူစိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်ချင်။

နောက်တော့ပြန်စုလည်းရတာပဲ မဟုတ်လား။

သည်ပိုက်ဆံကို အထိမခံချင်အောင် သည်းနေတော့သူကလည်း မတောင်းဆိုချင်ပါ။

“ပြန်တော့မယ်”

“သည်ည ကိုသစ်ဦးတို့အိမ်မှာ အိပ်မှာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

မိုးအာကာလွင်က ပြတ်တောင်းတောင်းဖြေပြီး ထထွက်သွား၏။

နှင်းဆီအပေါ် အေးစက်စက်ကလေး လုပ်သွားပုံကို ခံရခက်သည်။

တာလို့သည်လောက်ထိ ကလေးဆန်ရတာလဲ။

သစ်ဦးနှင့် ဘဝတူတူစင်ပေါ်တက် သီချင်းဆိုဖို့ ကိစ္စမှာ သည်သုံးသောင်းခွဲဖိနပ်က အရမ်းအရေးကြီးနေသလား။

နှင်းဆီထက်ပင် ပိုအရေးကြီးနေပုံ။

လက်ထပ်ကြဖို့ထက်ပင် ပိုအလေးအနက်ထားနေပုံ။

နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ ငိုငင်တွေ့ရပ်နေမိသည်။ ခဏကြာမှ

မိုးအာကာလွင်နောက် တဖျတ်ဖျတ်ပြေးလိုက်သွားပြီး နောက်က

နေ ကျောက်မှီကာ ဖက်ထားမိ၏။

သူက ခြေစုံရပ်သွားပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ခွံ့ကာ

နှင်းဆီဘက်လှည့်လာပြီး ဖွဖွဖက်ထား၏။

သူ့ရင်ခွင်မှာ နှင်းဆီဖျံဖြူ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ သူနှင့် ချစ်ရတာ စိတ်မောသည်။

အလိုမကျခြင်းများစွာနှင့် သူကတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု စိတ်ရှုပ်နေတတ်စမြဲပါ။

အာကာရယ် . . .

နည်းနည်းပါးပါး ရောင့်ရဲတင်းတိမ်တတ်ရင် ကောင်းမယ်။ လက်ရှိအနေအထားထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီး လိုချင်နေတော့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဆိတ်သုန်းကုန်လိမ့်မယ်။

ပြောပြန်ရင်လည်း ဆရာလုပ်တယ် ဖြစ်အုံးမယ်။

“အိမ်ထဲဝင်တော့ မိုးချုပ်နေပြီ”

“အင်း”

မိုးအာကာလွင်က နှင်းဆီဖျံဖြူကို အိမ်အဝအရောက်

လိုက်ပို့ပေး၏။ သို့ပေမယ့်သူ့စိတ်ကိုချစ်သူခြင်းမို့သိကာနေသည်။

“အန်တီချိုကို စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“ဘာများလုပ်မိလို့လဲ”

နှင်းဆီဖျံဖြူက သူနှင့်စကားများမှာ မလိုလားတာမို့ စါးစပ်ပိတ်နေလိုက်၏။

မိုးအာကာလွင် ပြန်သွားတော့ နှင်းဆီတစ်ယောက်တည်း အတွေးများစွာနှင့် ကျန်ရစ်သည်။

တကယ်တော့လည်း ချစ်သူဆန္ဒကို နှင်းဆီကဖြည်းပေးချင်တာပါ။

လက်ထပ်ကြဖို့ ပိုက်ဆံက ပြန်စုရင်လည်း ရသားပဲဟု ဆင်လား။ ပြီးတော့ နှစ်ရှည်လများ စုကြရမှာ။

မပြည့်စုံသော သာမန်ဘဝမှာ သည်လိုပဲ စုရမှာပဲ။ ခါမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့်အဆင်ပြေမည့်တစ်ရက်ကိုရောက်လာမှာ။

နှင်းဆီက ဘာလို့လိုလိုချင်ချင် မထုတ်ပေးမိသလဲ။
 သူ့စိတ်ထဲမှာ နှင်းဆီကို ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ။
 အေးစက်စက်လုပ်သွားတာကိုက မကျေနပ်မှုကို ဟန်
 လုပ်သွားတာပါ။ ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်သွားတာပါ။
 နှင်းဆီကရော သည်ပိုက်ဆံလေးကို သိပ်မက်မောနေ
 မိလို့လား။ ဘာလို့ ချက်ချင်းမပေးမိတာလဲ။
 “အာကာ တို့စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံယူမလား”
 လို့မေးလိုက်ရမှာ။ သူ့စကားက ရှင်းရှင်းလေးပဲမဟုတ်လား။
 နှင်းဆီအခါခါ ပင့်သက်ရှိက်သည်။
 ကိုသစ်ဦးက တစ်ဝက်စိုက်ထားပေးမယ်လို့ ပြောက
 တည်းက ကျန်တစ်ဝက်ကို လက်ထပ်ဖို့ စုထားသည့် အထဲက
 ခဏယူထားချင်တာ သိသာပြီးသား ပြောစရာပင်မလို။
 နှင်းဆီမှားသွားသလား။

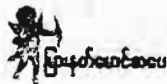
ကပ်သလိုများ ဖြစ်သွားပြီလား။
 သူကမာနတစ်ခုနှင့်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းတော့မတောင်းဆို။
 အာကာရယ်
 သည်ပိုက်ဆံထဲကနေ ဖိနပ်ဝယ်ဖို့ယူချင်ရင် နှင်းဆီက
 ဘာလို့တွန့်ဆုတ်နဲ့မျောရမှာလဲ။
 နှင်းဆီပျိုဖြူရင်ထဲ မွန်းကြပ်လာ၏။
 ခံစားရတာ ဝမ်းနည်းရတာသည် အဲ့ဒီပိုက်ဆံကလေး
 ကြောင့်မဟုတ်။ မိုးအာကာ၏ စိတ်ကြောင့်ပါ။
 သို့သော် . . . ပြဿနာ၏အရင်းအမြစ်ကတော့ အဲ့ဒီ
 ပိုက်ဆံကလေးပါပဲ။
 ဆံပင်တွေ တစ်ချက်သပ်ကာ နှင်းဆီပျိုဖြူ ဆုံးဖြတ်
 လိုက်၏။ တစ်ခါတလေ နှင်းဆီက သူ့ထက်ပင် ပြတ်သား
 သေးသည်။

မနတ်မိုးလင်းလျှင် သူလိုချင်သော ပိုက်ဆံကို သွားပေး
လိုက်မည်။ သိပ်ဝယ်ချင်သော ဖိနပ်ကို ဝယ်ပါစေတော့။ သည်
ဖိနပ်စီးပြီး စင်ပေါ်တက် သီချင်းဆိုချင်သော ဆန္ဒကို နှင်းဆီပျံဖြူ
က ဖြည့်စွမ်းပေးလိုက်မည်။

သူပျော်ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။

ခြံတံခါးရှိ ဘဲလံလေးကို နှိပ်ပြီးစောင့်နေမိခိုက်မှာ
နှင်းဆီပျံဖြူ စိတ်လှုပ်ရှားမိပါသည်။

ဇာတာကို နှင်းဆီက တကယ်ချစ်တာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇာတာစိတ်ချမ်းသာမယ်ထင်ရင် လိုက်
လျောနိုင်သမျှ လိုက်လျောဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။

ကိုသစ်ဦးတို့ ကားမောင်းသည့် ဦးလေးကြီးက ခြံတံခါး
လာဖွင့်ပေးသည်။ နှင်းဆီကို သိနေပုံရ၏။

“လာလေ ကလေးမ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်သစ်တော့ နိုးနေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဧည့်ခန်းမှာ သစ်ဦးနှင့် ဆုံမိ၏။

“ဟာ မနှင်းဆီ လာထိုင်ပါ”

ကြည့်ရတာ မိုးအာကာလွင် နိုးပုံမရသေးပါ။

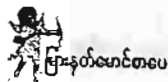
ညအိပ်ရာဝင်လျှင် စာအုပ်ကြာကြီး ဖတ်ပြီးမှ အိပ်တတ်
တာ မနက်စောစော မနိုးတာ သူ့အကျင့်ပါ။

“ကျွန်တော် နှိုးပေးရမလား”

ကိုသစ်ဦး အမေးကို ခေါင်းရမ်းပြမိသည်။

“ဒါလေးပဲ သူ့နိုးလာရင် ပေးပေးပါ”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့”

မြားနတ်မောင်စာပေ

စာအိတ်ကလေးနှင့် ထည့်ထားသော ပိုက်ဆံကို ပေးခဲ့
ပြီး နှင်းဆီပျိုဖြူထွက်လာခဲ့၏။

ဝမ်းသာခြင်းတစ်ဖက် ဝမ်းနည်းခြင်းတဖက်နှင့် လူက
ချက်ရည်လည်လာ၏။

ခုလို သွားပေးလိုက်တော့ ရင်ထဲပေါသွားသည်။ သူ့ဆန္ဒ
ပြည့်သွားပြီလေ။

သို့ပေမယ့် နှင်းဆီပျိုဖြူလိုချင်သော ပုံစံမျိုး သူ
ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာလဲ။

ယောက်ျားကောင်းပီပီ ရင်ကျက်တည်ငြိမ်လူကြီးဆန်စွာ
နှင့် နှင်းဆီရှေ့မှာ မားမားရပ်ပြီး အရာရာကို ရှေ့ကရင်ဆိုင်
လျက် အားကိုးယုံကြည်ရသော ချစ်သူ။

တွေ့ရင်း စိတ်တွေပင်ပန်းလာ၏။

မြားနတ်မောင်စာပေ

အစကတည်းကအာကာကသူဌေးသားဖြစ်ဖို့ကောင်းတာ၊
ဘာမဆို အကောင်းစား အညွန့်စားမှ ကိုင်တတ်တာ၊
နှင်းဆီပျိုဖြူ သူ့အတွက် ရတတ်မအေးနိုင်။

မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ပခုံးပေါ်သိုင်းရင်း သစ်ဦးနှင့်
ကော်ဖီသောက်ရင်း နှင်းဆီပျိုဖြူ လာသွားတာကို ပြောပြတော့

“ဘယ်တုန်းကလဲ” ဟုမေးမိသည်။

“စောစောက မင်းမနိုးသေးဘူး”

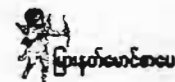
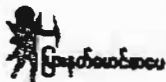
“ဘာတဲ့လဲ”

“ပိုက်ဆံလာပေးသွားတာ”

“ဟုတ်လား”

မိုးအာကာလွင်က ကျေနပ်ပြုံးလိုက်၏။

ပြောစရာမလိုပဲ နှင်းဆီပျိုဖြူက သိသည်။

အကင်းပါတာလား၊ သူ့မျက်လုံးတွေကို နားလည်
တာလား . . .

“အာကာရဲ့ နင်က ငါ့ရဲ့ ပြဌာန်းစာအုပ်တစ်ခုလုံး၊
တစ်အုပ်လုံး အလွတ်ရပြီးသား နင့်အကြောင်း ငါမသိသာ မရှိ
ဘူးဟုပြောဖူးသည်။

“ငါက နင့်မျက်နှာကို မှန်တစ်ချပ်လို ကြည့်နေတော့
အဲဒီ မှန်ကြည်လင်နေလား၊ သုန်မှုန်နေလား၊ ငါအသိဆုံးပေါ့”
ဟုလည်း ဆိုတတ်ပါသည်။

“ကော်ဖီသောက်ပြီးရင် သွားဝယ်ကြတာပေါ့”

သစ်ဦးက မိုးအကာလွင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး . . .

“နှင်းဆီက ဒီပိုက်ဆံကို ဘယ်ကယူပေးတာလဲ” ဟုမေး
သည်။

“ငါတို့နှစ်ယောက် ပိုက်ဆံပါ”

“ဪ . . .”

“သူက သိပ်မပေးချင်ဘူးကွ၊ ခုမှ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံ”

မိုးအာကာလွင်က တောက်ပသော အပြုံးနှင့်ပြော၏။

ကျေးဇူးပဲ နှင်းဆီရယ်။

သူရင်ထဲမှာ နှင်းဆီပျိုဖြူကို ချစ်စိတ်နှင့် ဂရုဏာလည်း

သက်သွား၏။ ထိုပိုက်ဆံကို လခထုတ်တာနှင့် ပြန်ပေးဖို့ပါ တွေး
ဆိုက်မိသည်။

“မျက်နှာတော့ ခပ်ပျက်ပျက်ပဲ”

“ဟုတ်လား”

နှင်းဆီပျိုဖြူဆီသွားဖို့ မိုးအာကာလွင် တွေးလိုက်၏။

“ငါတို့အပြန် နှင်းဆီစီဝင်ရအောင်”

“အေး ဝင်ချင်ဝင်ပေါ့”

မိုးအာကာလွင်၏ မျက်နှာကဝင်းလက်သွား၏။

အလိုဆန္ဒပြည့်တော့မှာမို့ သူပျော်သည်။

နာမည်ကြီးတွေ အများကြီးပါသော သည်စတိတ်ရှိုးစင်
ပေါ်ကို တက်ခွင့်ရဖို့ လွယ်တာမဟုတ်။

သစ်ဦးက တီးဝိုင်းမန်နေဂျာနှင့် ခင်လို့ မရမက ပြော
တာမို့သာ။ သည်လိုအခွင့်အရေးမျိုးမှာ မိုးအာကာက အပြတ်
အားခံထားတာ။

သူတို့က ရှေ့ဆုံးမှာ ဆိုရမှာ။

လာကြည့်မည် ပရိသတ်က မနည်းမနော။

လက်မှတ်တွေအများကြီးရောင်းထားတာ။

သစ်ဦးနှင့် သူနှင့် တွဲပြီး တစ်ပုဒ်အတူတူဆိုမည်။ ပြီး
တော့ သူတစ်ယောက်တည်းကတစ်ပုဒ်။ သူဘယ်လောက်
မျှော်လင့်ထားတာ သူပဲသိသည်။

ပြန်လည်ရောင်းချ

နှင်းဆီဖျံဖြူက သူ့ရှေ့မှာ လက်ဖက်သုတ်ပန်းကန်

ပေးပြီး "ဝယ်ပြီးပြီလား" ဟုမေး၏။

သူက မဖြေသေးဘဲ နှင်းဆီကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

နှင်းဆီမျက်နှာက ခါတိုင်းလိုမဟုတ်ပဲ နည်းနည်း နှမ်း
နည်းနည်း သူ့ကို ထိုကိစ္စကြောင့် နှင်းဆီစိတ်ဆိုးသလား။
ခက်ခက် ကြည့်မိသည်။

"နှင်းဆီ"

ပြန်လည်ရောင်းချ

“ဟင်”

“ကျေနပ်ရဲ့လား”

နှင်းဆီက မိုးအာကာကို မျက်လွှာလှန်ကြည့်သည်။

ခုမှ သည်စကားကို မေးရသလား။

“ကျေနပ်ပါတယ်”

“နှင်မပေးချင်ရင်လည်း ငါကအတင်းအကြပ် မတော့အဲဒီလိုကိစ္စတွေ ငါအတတ်နိုင်ဆုံး ဆင်ခြင်မယ်”
ပါဘူး၊ နင်က လိုလားလို့ပေးတယ်ဆိုရင်”

“တော်ပါပြီဟာ အဲဒါထားလိုက်တော့ လက်ဖက်သုတ်
စားပါအုံး”

ဟု စကားဖြတ်လိုက်၏။

နှင်းဆီလက်ဖျားလေးကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူကာ ဖျစ်ညှစ်

“ငါလခထုတ်တာနဲ့ ပြန်ဖြည့်ပေးမှာပါ”

ဟုကတိပေးလိုက်သည်။

“ရပါတယ် ကိုသစ်ဦးကို အရင်ပေးလိုက်အုံး”

နှင်းဆီပျိုဖြူက သူ့အတွက်ဆို အဖက်ဖက်က တွေးတတ်

စွန်း၏။

“နှင်းဆီ ငါဆိုမယ့်ပွဲကို နင်လာကြည့်ရမယ်နော်”

“ငါမကြည့်ချင်ပါဖူးဟယ်၊ လက်မှတ်ကဈေးကြီးတယ်၊

အဲဒီလိုကိစ္စတွေ ငါအတတ်နိုင်ဆုံး ဆင်ခြင်မယ်”

မိုးအာကာလွင်က နှင်းဆီပျိုဖြူကို စိတ်ညစ်၏။

ကိုယ့်ချစ်သူစင်ပေါ်တက်မယ့်ကိစ္စ လက်ခုတ်တီးပြီး

အချိုးမြင့်သင့်ဖူးလား။

“ငါ့အပ်ထည်တွေ လက်ခံထားတာများနေတယ်၊

တစ်ခါက ယူနီဖောင်း (တူညီဝတ်စုံ) ဆိုတော့ အချိန်မီ ပေးရမှာ

ဟဲ့ လက်ချုပ်လိုက်တဲ့ ကောင်မလေးလည်း မလာဘူး”

“နောက်ထပ်ရှာလိုက်အုံး အကြောင်းအရာ”

မကျေမနပ်ဖြစ်သွားတာကို ငွေမယူဘဲ ပြုံးနေလိုက်၏။
 “ငါ အိမ်ကနေပဲ အားပေးပါ့မယ်။ နောက်တစ်ခါကျရင်
 ငါလိုက်ကြည့်မယ်လေနော်”

“ပြီးရော”

မိုးအာကာလွင်တ နှင်းဆီပျိုဖြူ၏ ပခုံးလေးကို လှမ်းဖက်
 လာ၏။ လက်ဖက်သုတ်ပန်းကန်ကို ရှေ့တိုးပေးပြီး . . .

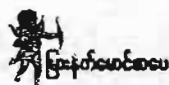
“ခွံကျွေး”

အသံတိုးတိုးနှင့် တောင်းဆိုလာ၏။

ခုမှပဲ သူ့စိတ်တွေ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း လာတော့သည်။
 အာကာရယ်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုနဲ့ ပတ်သက်လာရင် . . .

လိုချင်တပ်မက်တာတစ်ခုခု ရှိလာရင် . . .

နှင်ခေါင်းမာပုံ နှင်ခွံကြီးပုံတွေကို ငါ ကြောက်လာ
 မိတယ်။ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ရမှဆိုတဲ့ စိတ်ကြီးကို ငါလန့်တယ်။

သည်ထက် နည်းနည်းလူကြီးဆန်ပါလားဟယ်။
 တနွတ်ထိုးစိတ်နဲ့ ဒါဆိုဒါ လုပ်တတ်တာ ကြာရင် ဘယ်
 လို့ လုပ်မလဲ။

နှင်းဆီရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ လွန်ကဲလာ၏။

“အေးမရယ် ငါနင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် နှင်းဆီရဲ့”

အေးပြောပေးလိုသာ သည်ယူနီဖောင်းတွေကို နှင်းဆီ
ယိုဖြူချုပ်ပေးခွင့်ရတာ။

သည်ဝတ်စုံတွေက အေးမတို့ကို အရောင်းမြှင့်တင်ရေး
ကောင်မလေးတွေအတွက် ချုပ်ပေးရတာပါ။

အေးမက အလှကုန်ပစ္စည်းတွေ ရောင်းသော ကုမ္ပဏီ

ကြီးတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်နေတာပါ။

“နှင်းဆီ နှင့်လက်ရာက သေသပ်ပြီး ပုံလည်းလှတော့
ငါတို့သူဌေးမမက ကြိုက်မှာပါလဲ”

“ပိတ်စတွေ ပိုတယ်”

နှင်းဆီယိုဖြူ၏ စကားကို အေးမက ရယ်သည်။

“အဲဒါပြန်ပေးစရာမှ မလိုဘဲ”

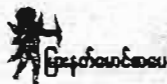
အေးမပြောမှဘဲ နှင်းဆီက ရှက်စနိုးလေးပြုံးသည်။

“နင်အရမ်းဖြူစင်တယ်ဟာ၊ နင့်နာမည်နဲ့ အရမ်းလိုက်
တယ်သိလား”

“အမယ် အေးပါ အေးပါ လမ်းထိပ်မှာ မုန့်ဟင်းခါး
ဝယ်ကျွေးပါမယ်နော်”

နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်မိကြသည်။

“နှင်းဆီ”

“ဟင်”

“ငါတို့သူဌေးမမက ပြောတယ်၊ ပစ္စည်းတွေထားတဲ့
ဂိုဒေါင်မှာ ဂိုဒေါင်မှူသဘောမျိုး တစ်ယောက်လိုတယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား”

“နင်လုပ်ချင်လား”

နှင်းဆီယိုဖြူက စဉ်းစားငြိမ်သက်ပြန်၏။

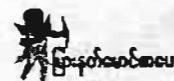
“လခကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် တာဝန်လည်း ကြီး
တယ်၊ ပစ္စည်းတွေ စာရင်းဇယားနဲ့ ထုတ်ပေးရမှာ”

“အင်း”

“ပြီးတော့ နံပါတ်တစ် ခွဲသားရမယ်တဲ့”

အေးမပြောတာတွေ နားထောင်နေမိ၏။

“ခိုးတတ် ဖွတ်တတ်ရင် အလုပ်လုပ်တာ မစေ့စပ် မသေ
ချာရင် စာရင်းဇယားတွေ ကွာနေရင်”

“ငါ သိပါပြီ”

နှင်းဆီယိုဖြူက ဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“လခဘယ်လောက်လဲ”

“အဲ့ဒါ နင်သူဌေးမမနဲ့လိုက်တွေ့ပေါ့”

“ဘယ်တော့လဲ”

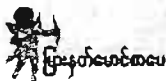
“နေအုံး ငါမေးကြည့်ပေးမယ်”

အေးမစကားတွေကြောင့် နှင်းဆီယိုဖြူက အလုပ်ဝင်
ချင်လာ၏။ အိမ်မှာ စက်ချုပ်ရတာက ပိုက်ဆံသိပ်မရ။
အဝေးသင်တက်နေတာမို့ ကျောင်းကအလုပ်တဖက်နှင့်
လည်းဖြစ်ပါသည်။

“ငါ စိတ်ဝင်စားတယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ လခကောင်းတယ်ဆို”

နှင်းဆီယိုဖြူက မေးပြီးမှ ခပ်ခနဲရယ်၏။

“အာလဲ နင်နဲ့မိုးအာကာနဲ့ ယူတော့မလို့လား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဝေးကြီးလိုသေးတယ်”

“ဟဲ့ သူ့သီချင်းဆိုမလို့ဆို”

အေးမလည်း သတင်းကြားလာပုံပါ။

“ဟုတ်တယ်”

“နင်နဲ့သူ တစ်ခြားစီပဲ လုံးဝမတူဘူး”

ဝေဖန်စကားတွေလည်း နှင်းဆီမကြားချင်ပါ။

“အာကာက သူဌေးသားစတိုင်”

နှင်းဆီသိပြီးသားပါ။ အားလုံးထက်ပိုပြီးသိထားသည်။

“နှင်းဆီရယ် နင်သူ့ကို စည်းရုံးဖျောင်းဖျရမှာ နင်တို့

နှစ်ယောက်က အသွင်မတူဘူး”

“ဟုတ်မှာပေါ့”

“နင့်ကိုတော့ ချစ်ပုံရပါတယ်”

သည်တစ်ခွန်းကိုတော့ ကြည်နူးမိပါသည်။

“အင်းလေ တကယ်ချစ်ရင် သူ့ပြောင်းလဲမှာပါ”

နှင်းဆီယိုဖြူက ချပ်ပြီးသား ယူနီဖောင်းတွေ အိတ်ထဲ

ထည့်ပြီး အေးမကို ပေး၏။

“လာ မုန့်ဟင်းခါး သွားစားမယ်”

နှစ်ယောက်အတူတူ ထွက်လာရင်း လမ်းမှာအေးမက

ထပ်မေး၏။

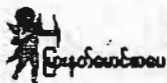
“နင် စတိတ်ရှိုးသွားမကြည့်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

အသာအယာ ခေါင်းရမ်းရင်း စိတ်ထဲမှာမိုးအာကာလွင်

ကို သတိရသွား၏။ ရောက်မလာတာ သုံးရက်ရှိပြီ။

ချစ်သူထက်ပိုပြီး သိချင်းဆိုဖို့ကိုစွဲကို ဂရုစိုက်နေသည်။

ထင်ပါရဲ့။

အင်းလေ ဒါဟာ သူ့ဝါသနာကိုး။

ချစ်သူချင်းဆိုတာ တစ်ယောက်ယောက်အပေါ် တစ်

ယောက် နားလည်ဖို့ အဓိကပဲ မဟုတ်လား။

နှင်းဆီကတော့ ချစ်သူကို တန်ဖိုးထားလွန်းတော့

နားလည်ပေးရမှာပဲလေ။

“နှင်းဆီ”

“ဟင်”

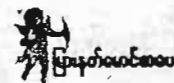
“နင်ကလည်းဟယ် သူသိချင်းဆိုတာ သွားကြည့်သင့်

တယ်”

“မသွားချင်ပါဘူးဟာ”

စကားသံမှာ စိတ်ပျက်တာ စိတ်ဓာတ်ကျတာများ ပါ

သွားပြီလား။

“ဘာလို့လဲ”

“ဘာလို့မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ သွားကို မသွားချင်တာ”

“သူက နင့်ချစ်သူလေ”

အေးမက တိုက်တွန်းသတိပေး၏။

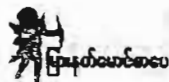
အခုလောလောဆယ်တော့ နှလုံးသားချင်းပဲ မခွဲမခွာ
နေကြတာပေါ့ အာကာရယ်။

နှင်းဆီအနားမှ မရှိပေမယ့် နှင်းဆီကို သတိရနေမယ်
မဟုတ်လား။

ဒါဆိုလုံလောက်ပြီ။

နှင်းဆီကတော့ အာကာမှ အာကာ။

အသက်ရှူမရပ်သရွေ့ မပြောင်းလဲဘူး။

ပြန်လည်ရောက်ရှိ

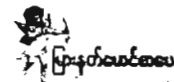
အေးမနှင့် မျက်လုံးခြင်း ဆုံမိသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမဆိုဖြစ်ပဲ
အကြည့်ချင်းသာ ဖလှယ်မိကြသည်။

ကျယ်ဝန်းသောခြံ ခမ်းနားလှသော တိုက်ကြီးနှင့် အရှိန်
အဟုန်က နှင်းဆီပျိုဖြူကို သိမ်ငယ်စေသည်။

ဪ... သူများတွေကျတော့လည်း ပြည့်စုံချမ်းသာ
ဆိုက်ကြတာနော် ဟု အားငယ်စွာ တွေးမိ၏။

သည်ခြံ သည်အိမ်မှာ ပြည့်စုံချမ်းမြေ့သော ဘဝနှင့်

ပြန်လည်ရောက်ရှိ

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလည်း ရှိသည်။

“နှင်းဆီ”

“ဟင်”

“သူဌေးမမက တစ်ဦးတည်းသော သမီးဟဲ့ သိလား”

“ဟုတ်လား”

မျက်လုံးကလေးတဖျတ်ဖျတ်လက်အောင် စိတ်ဝင်စားမိသည်။

“ငါ့ကိုခေါ်လာလို့ ပြောရဲ့လားဟယ်”

မယုံမရဲမေးမိသည်။

စိတ္တိဟု ခေါ်သော ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ဖောင်ကို အေးမနှင့်

ပို့ခဲ့တာပါ။ သူဌေးမမက နှစ်ရက်ကြာတော့ ခေါ်ခိုင်းသည်။

“နင်နဲ့ စကားပြောကြည့်မလို့တဲ့”

“ငါ့ကိုခန့်ပါမလားဟယ်”

“ဒါတော့ မသိသေးဘူး”

နှင်းဆီပျိုဖြူက ရင်ခုန်မြန်စွာ လိုက်လာခဲ့တာပါ။ သူတို့

ရပ်ယောက်ကို ကောင်မလေးက အအေးနှစ်ခွက် လာပေး
သွား၏။

ဧည့်ဝတ်ကျော်ပြီး သဘောကောင်းတာ သေချာ၏။

“ဟော . . . လာပြီ”

လှေခါးက ဆင်းလာသော သူဌေးမမဆိုတာလေးက

နှင်းဆီပျိုဖြူတို့ အေးမတို့နှင့် မတိမ်းမယိမ်း။

“အေးမပြောတာ သူလား”

လက်ထဲက ဟင်းနီဖုန်းသေးသေးလေးကို မှန်စားပွဲပေါ်

ထားပြီး မေးလိုက်၏။ လူကလှသလောက် အသံကလည်း
သည်။

“ဟုတ်တဲ့ မမ”

“ဘာတဲ့ နှင်းဆီပျိုဖြူဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ခေါင်းညှိမ့်ဖြေသော နှင်းဆီကို ကြည့်ကာ တစ်ခုခုကို

စဉ်းစားနေပုံရလေ၏။ နောက်မှ . . .

“တို့က ရိုးသားတာပဲ လိုချင်တယ်၊ အဲဒါတစ်ခုပဲ”

နှင်းဆီပျိုဖြူက မျက်နှာလေးပျက်သည်။

ပွင့်လင်းသော စကားကြောင့် အနေရခက်သည်။

ကျွန်မကို စိတ်ချပါလို့ ဘယ်သူကကိုယ်တိုင်အာမခံလို့

ရမှာလဲ။

အေးမက ချက်ချင်းပဲ . . .

“နှင်းဆီရိုးသားတာ အေးမသိပါတယ်”

ဟု ဝင်ပြောပေး၏။

“သိတာကြာပြီလား”

“ဟိုး ငယ်ငယ်ကတည်းက”

သူငွေမမက နှင်းဆီပျိုဖြူကို ထပ်ကြည့်သည်။ လူ့ အကဲ

ခတ်တာပဲလား မသိပါ။

“အင်းလေ တစ်လအစမ်းခန့်ကြည့်မယ်၊ ကျေနပ်လား”

နှင်းဆီပျိုဖြူ မျက်နှာလေး ဝင်းလက်သွား၏။

စိတ်ခံစားမှုက မျက်နှာမှာပေါ်သည်။

ရိုးသားဖြူစင်သူတွေရဲ့ သင်္ကေတတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ”

အေးမက ဝင်ပြောပေး၏။ နှင်းဆီပျိုဖြူက ဝမ်းသာ

အံ့သြပြီး ကျေးဇူးတင်ဖို့ မေ့နေမိသည်။

လခကောင်းပြီး သက်သက်သာသာနှင့် သည်လိုအလုပ်

တစ်ခုခုဖို့ လွယ်တာမဟုတ်။

“အမှန်ဆိုရင် အဲဒီနေရာ အဲဒီအလုပ်နဲ့ ပေးထားတဲ့

လစာက သိပ်များနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလို ရက်ရက်ရောရော
ပေးထားတာကိုက အဲဒီလူကို ရိုးသားအောင် ပံ့ပိုးပေးတာပဲ
ပစ္စည်းဂိုဒေါင်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် အပ်ထားတာ အဲဒီလူ
ယုံကြည်စိတ်ချဖို့ လိုတယ်လေ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အ
လွဲချော်မှုရှိရင်တော့ စိုက်လျှော်ရမှာပဲ”

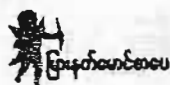
သည်အလုပ်၏ သဘောတရားတွေကို နှင်းဆီပျို
နားလည်သေးပါ။ တစ်လတစ်လေ စာရင်းကွာတာနှင့်ပဲ လ
ကုန်အောင်စိုက်လျှော်ရမှာလားမသိ။

“ဂရုစိုက်ရင် အမှားအယွင်းမရှိနိုင်ပါဘူး”

မျက်နှာလေးပျက်ကာ စဉ်းစားငြိမ်သက်သွားတော
သုဌေးမမက အားပေးစကားပြောလာသည်။

“တို့နာမည် လှိုင်းမို့နီ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

နှင်းဆီပျိုဖြူက တလေးတစား ခေါင်းညိပ်၏။

“တို့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ယူထားပေါ့၊ နှင်းဆီကို ဆက်သွယ်
ဖို့ အဲဒီပစ္စည်းဂိုဒေါင်မှာ CDMA (ခြင်းဖုန်း) တစ်လုံးရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဒီတစ်လမှာ နှင်းဆီကို တို့သဘောကျရင် နှင်းဆီ
အရည်အချင်းကိုကြိုက်ရင် အတည်ပြုခန့်မယ်”

“ဟုတ်”

အပြန်လမ်းမှာ နှင်းဆီပျိုဖြူထက် အေးမက ပိုပျော်
နေ၏။

“နင်အရမ်း ကံကောင်းတာပဲ ဒီလိုအလုပ်ရဖို့ မလွယ်
ဘူး”

“ငါတကယ်လုပ်နိုင်ပါ့မလားဟယ်”

“ဟာ နင်ကလည်း စိတ်မပူစမ်းပါနဲ့၊ နင်လုပ်နိုင်မှာပါ။

ငါက နှင့်ကိုယ့်ကြည်ပြီးသားပါ”

“အေးမရယ်ငါတော်တာက ငါတစ်ယောက်တည်းတော်
တာ၊ အခုဟာက အများနဲ့ ဆက်ဆံရမယ့်အလုပ်”

“နှင်သတိထားပေါ့ဟဲ့”

“ငါ ကြိုးစားမှာပါ”

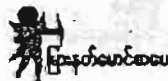
“သူဌေးမမက သဘော ကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ အရမ်းချောတာပဲ”

နှင်းဆီပျိုဖြူက အရမ်းအားကျလာ၏။

ရုပ်ကလေးကလည်းလှ ပိုက်ဆံကလည်းချမ်းသာ
ကုသိုလ်ကံက ကောင်းလိုက်တာ။

ငေးမောအားကျရုံကလွဲပြီး နှင်းဆီတို့ ဘာမှမတတ်နိုင်
ကိုယ့်ဘဝက ကိုယ့်ဘဝ၊ သူ့ဘဝက သူ့ဘဝ၊ နေရာချင်းလဲ
ရတာမဟုတ်။

အားကျမက်မောပေမယ့် နှင်းဆီမှာ ရောင်ရဲစိတ်
ရှိသည်။ အာကာလိုမဟုတ်၊ မိုးအာကာလွင်ကတော့ အမြင့်ကိုပဲ
အရမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။

အတွေးခေါ်ချင်းကွာဟနေ၏။

ထိုကွာဟမှုကြောင့် ချစ်သူချင်းဝေးကွာသွားမှာ နှင်းဆီ
ပျိုဖြူက တထင့်ထင့်စိုးရိမ်သည်။

“ငါစောင့်နေတာကြာလှပြီ”

ဟိပ်ရောက်ရောက်ချင်း မိုးအာကာက ဒေါကြီးမောကြီး

ပြော၏။

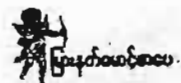
“နင်ဘယ်သွားနေတာလဲ အကြာကြီးပဲ”

နှင်းဆီက ချစ်သူမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အမော

ပြေသွားကာ ဖွဖွပြုံးလိုက်၏။

ဝမ်းသာစရာကိစ္စကို အရင်ဦးဆုံး ပြောပြသိပေးချင်

တာ။ အာကာတို့ပါ။

“ခဏထိုင်ပါအုံး”

“ငါမအားဘူး သီချင်းတိုက်နေတယ်”

“အင်းလေ ထင်သားပဲ”

မအားလပ်သည့်ကြားက ပြေးလာတွေ့တာကို မရှိရ
ကောင်းလားဆိုပြီး မိုးအာကာလွင်ဒေါ့ပွနေသည်။

နှင်းဆီက အိမ်ထဲဝင်လာပြီး အဝတ်စားလဲနေသည်။

အာကာအတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲရောက်လာတော့ သူက သုန်မှုန့်စွာ စိုက်
ကြည့်သည်။

“အာကာ ကော်ဖီ”

“မသောက်ချင်ဘူး”

“ဟင် ဘာလို့လဲ”

“ခုဏပဲ သစ်ဦးနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်လာခဲ့တာ”

နှင်းပဲ သောက်လိုက်တော့”

“မရပါဘူး၊ တစ်ယောက်တစ်ဝက်”

နှင်းဆီပျိုဖြူက အာကာကို ရှန်းလဲ့စွာကြည့်ရင်းပြန်ပြော

မိ၏။ နှင်းဆီဘက်ကတော့ သူ့ကို အသက်လောက် ချစ်ရပါ
သည်။ သူ့ဘက်ကတော့ မသိ။

“နှင် ဘယ်သွားတာလဲ”

“အေးမနဲ့ အပြင်သွားတာ”

“ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

မိုးအာကာကိုကြည့်ပြီး နှင်းဆီရယ်မိပါ၏။

“ငါ အလုပ်သွားလျှောက်တာပါ အာကာရယ်”

“အလုပ်ဟုတ်လား ဘာအလုပ်လဲ”

“ရခဲပြီ၊ နင့်ကိုပြေးပြောချင်တာဟဲ့ သိလား”

မိုးအာကာလွင်က နှင်းဆီပျိုဖြူလို ဝမ်းမသာ။ ခပ်အေး

အေးပါပဲ။

“လခကလည်း ကောင်းတယ်၊ ဖယ်ရီနဲ့လည်း ကြိုပို့လုပ်
ပေးမယ်၊ ပြီးတော့ နေရာကလည်း ကောင်းတယ် မပင်ပန်းဘူး”

နှင်းဆီပျိုဖြူက အေးပါးတရပြောပြ၏။

“ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ”

“စာင်းလေ အဲဒီလို တကယ်ဆိုရင်ကောင်းတာပေါ့”

မိုးအကာလွင်က ဘာကိုမယုံသင်္ကာ သံသယရှိမှန်း

မသိ။

“အာကာ နှင်းဆီက ဖိုးချင်ဖိုးမယ်၊ ဒါပေမယ့် လူအကဲ
ခတ်တတ်တယ် သိရဲ့လား”

“ပြောတာပဲ”

သူ့ကိုကြည့်ရတာ နှင်းဆီကိုအထင်ကြီးပုံမရ။

ပြန်လှည့်ဆောင်ရွက်

“တကယ်ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ နောက်တော့ သိလာ

ရမှာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိတော့ထား”

“အေးပါ အလုပ်ရှင်သူဌေးက အမျိုးသမီးပါ”

သည်စကားကိုတော့ သူစိတ်အေးသွားပုံရသည်။

အာကာရယ် နေနိုင်လိုက်တာနော်၊ ပေါ်ကိုမလာဘူး”

“အားမှမအားတာ”

နှင်းဆီပျိုဖြူက လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ဆိုမိသည်။ ကိုယ်ဘယ်

လောက်သတိရတာ ကိုယ်ပဲသိသည်လေ။

“အလုပ်သွားရတာနဲ့ သိချင်းဆိုတာနဲ့ လုံးဝမအားလို့ပါ”

မိုးအကာက နှင်းဆီပျိုဖြူ၏ လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ယူ

ကာ ပြောလေ၏။

“နှင်းဆီ”

ပြန်လှည့်ဆောင်ရွက်

“ဟင်”

“နင် ငါ့ကိုစိတ်ခုနေသလား”

သူက မမေ့နိုင်သေးပဲမေးလာ၏။

“စိတ်မခုပါဘူးဟယ် နင်စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပဲ”

“နင်က အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“သွားပါ နင်ကနင်လိုချင်တာရရင် ငါ့ကို အဲဒီလို
မြှောက်ပြောနေကြ ငါကလည်း အဲဒီလို မြှောက်ပြောနေတာကြီး
ကိုပဲ မြှောက်မှန်းသိသိချည်းနဲ့ကို ရင်ခုန်နေတာ”

“ဟား ဟား ဟား”

နှင်းဆီပျိုဖြူ၏ စကားကို မိုးအာကာလွင်က အော်
ရယ်၏။

“နင်ကငါ့ကို လှောင်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ခုမှ ရင်ခုန်တယ်ဆိုတော့”

ပြန်လှမ်းမောင်စေ

“ဟင်”

“ငါက ရင်မခုန်တော့ဘူး”

နှင်းဆီက အာကာ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းကလေးနှင့် ကြည့်
သည်။

“ငါရန်ခုန်ခဲ့တာကြာလှပြီ၊ နင်ကို ရည်းစားစကားပြော
လိုက်တဲ့နေ့ကတည်းက”

“ဟွန်း နင်ကငါ့အပေါ် သွေးအေးသွားပြီလို့ ဆိုချင်တာ
လား ဟုတ်လား၊ အာကာနော် နင်ငါ့ကွယ်ရာမှာ ဘာတွေ
ရွတ်ရွတ် ယှက်ယှက်လုပ်ထားသလဲ ပြော”

ပူစပ်ပူလောင်နှင့် မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်ထွက်လာ
တော့ မိုးအာကာက သဘောကျစွာရယ်နေ၏။

“နင်က စိတ်မချဘူးလား”

အထက်စီးအသံနှင့်မေးတော့ မခံချင်ဖြစ်ရသည်။

ပြန်လှမ်းမောင်စေ

“စိတ်ချလွန်းလို့ ဟွန်း”

မျက်စောင်းရွယ်မိ၏။ သူ နှင်းဆီကို တမင်စနေတာ

သူ နှင်းဆီကိုချစ်တာ နှင်းဆီယုံသည်။

ထိုယုံကြည်မှုနှင့် နှင်းဆီအားရှိနေတာ။

မိုးအာကာလွင်၏ ချစ်သူဖြစ်နေရခြင်းသည် နှင်းဆီပျို

ဘဝ၏ တစ်ခုတည်းသော လှပပြည့်စုံမှု။ ရှင်သန်နေခြင်း၏ အ
အဓိပ္ပါယ်ပါ။

ဒါကို အာကာသိပါရဲ့လား။

“နှင်းဆီ”

“ဟင်”

“နင်က အလုပ်ဝင်တော့မယ်ဆိုတော့ ဒါတွေက ဘယ်

သူချုပ်မှာလဲ။ အလုပ်နှစ်ခုဆို နင်ပင်ပန်းမှာနော်”

“ရပါတယ် အာကာရယ်”

“စဉ်းစားအုံး ဒီစက်ချုပ်တာကို ရပ်ပစ်လိုက်တော့”

“ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မိတ်ဖျက်သွားမှာပေါ့၊ အလုပ်က
အစမ်းခန့်ကာလ တစ်လပဲ ရှိသေးတာ”

ပျာပျာသလဲ ငြင်းဆန်တော့ အာကာလက်လျှော့သွားရ
သည်။

“ငါက နင်အလုပ်တွေပဲပြီး မနိုင်မနင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ပြော
တာပါ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး”

“ငါ့ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်တတ်ပါတယ်”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ နောက်မှ မညည်းနဲ့”

သူပြောပုံကလည်း ပင်ပန်းလျှင်တောင် ကြိတ်မှိတ်ခံစား

ရမလို။

“အာကာ”

“ဟင်”

“ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်များများ နင်ငါ့ဆီမလာ
မနေပါနဲ့”

အာကာက ကျေနပ်စွာပြုံးသည်။

“ငါက နင့်ကိုမြင်ရမှ အားရှိတာ”

“ဒါဆို ငါက အားဆေးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အတွက်တော့ နင်ကအားဆေးပဲ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ နှင်းဆီဘဝမှာ ကံအကောင်းဆုံးက နင်
ချစ်ခွင့်ရတာပဲ”

မိုးအကာလွင်က နှင်းဆီပျိုဖြူကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ငါ့အပေါ်မှာ နားအလည်ဆုံး မိန်းကလေးက နင်ပေါ့”

ဒါကို မိုးအကာ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံမိသည်။

“အာကာ ငါတို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ရအောင် ဟိုဘက်

နှင်းဆီပျိုက ဘက်ဖက်သုတ်ဆိုင်လေးမှာ သွားမထိုင်ဖြစ်တာ
ပြောပြ”

“အင်း . . . ကောင်းသားပဲ”

နှင်းဆီပျိုဖြူက ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲသည်။

မိုးအကာလွင်က စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စောင့်ပေး၏။

သူနှင့် အတူတူ ထွက်လာခဲ့ရင်း နှင်းဆီပျိုဖြူစိတ်ထဲမှာ

အတောင်းနေမိသည်။

အာကာနှင့် နှင်းဆီ မကွဲမကွာ အမြဲတမ်းပဲ ရှိနေခွင့်ရ
မလို့။

နှင်းဆီပျိုဖြူက ကိုယ့်အတွက် ပေးထားသော ဇားပွဲ
ပြောင်လက်လက်ကလေးနှင့် တယ်လီဖုန်းကလေးကို ကြည့်ကာ
ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိ၏။ သည်မနက်မှ အလုပ်စတင်တာ။

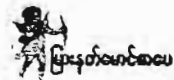
မိုးအာကာ မနက်က လာကြိုသော ဖယ်ရီရုံရာ လမ်း
ထိပ်အရောက် လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

“နှင်းဆီ”

“ဟင်”

“ဒီနေ့ ငါတို့နှစ်ယောက်အတွက် ထူးခြားတယ်”

“အင်း”

“နှင်းဆီက ဒီနေ့အလုပ်စဝင်ရမှာ၊ ငါက ဒီညစင်ပေါ်
တက် သီချင်းဆိုရမယ်”

“အင်း”

နှင်းဆီဖျံဖြူက သူပြောသမျှ ခေါင်းညိမ့်သည်။ အပျော်
လွန်စိတ်နှင့် ကြည်နူးနေမိသည်။

“ငါတို့ ကြိုးစားကြမယ်”

“အင်း”

မိုးအာကာက နှင်းဆီလက်ဖျားကလေးကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး
ပြောသည်။ အကြည့်ချင်းအဆိုမှာ ယုံကြည်မှုမျက်လုံးများနှင့်

“အာကာ”

“ဟင်”

“နာရီဝတ်လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာရင် ဖုန်းဆက်နော်”

“အေးပါ စိတ်ချ ငါခေါ်ပါမယ်”

အလုပ်ထဲကို ရောက်ရောက်ချင်း ဝင်လာစေချင်သည့်
ဖုန်းက အာကာဆီကပါ။ ဒါကို နှင်းဆီက တောင်းဆိုခဲ့ပါသည်။

“နှင်းဆီ အလုပ်စားပွဲကို ရောက်တာနဲ့ အာကာ ဖုန်းခေါ်
ရမယ်”

“ဘာလို့”

“အာကာစီက ဖုန်းသံအရင်ဦးဆုံး ကြားချင်တယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

ပြန်တွေးနေတုန်းမှာပဲ ဖုန်းသံက မြည်လာ၏။

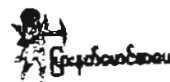
“ဟယ်လို”

“ဒေါ်နှင်းဆီဖျံဖြူရှိပါသလားခင်ဌာ”

မိုးအာကာလွင်က ရယ်သံတစ်ဝက်နှင့် ခေါ်။

“ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အင်း”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အားလုံး အိုကေမှာပါ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်
ယုံကြည်မှုရှိရမယ်၊ စိတ်ကိုပေါ့ပေါ့ပါးပါးထား”

“ခုလိုအားပေးတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်စကားပြောရမယ့်သူလား”

“အဟင်း”

“သူစိမ်းမဆန်ပါနဲ့ကွာ”

နှင်းဆီက စကားမှားသွားတာမို့ ငြိမ်နေလိုက်၏။

“တကယ် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခံစားရလို့ ပြောမိတာပါ”

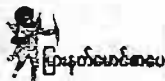
မိုးအာကာက ကြည်နူးစွာရယ်နေ၏။

“ဒီည သိချင်းဆိုရမှာနော်”

“အင်း အခုကတည်းက ရင်ခုန်ပြန်နေပြီ သိလား”

“ပိုလိုက်သာ”

“တကယ်ကွ နှင်းဆီကို ရည်းစားစကားပြောတုန်းက

တောင် ဒီလောက်ရင်မခုန်ဘူး”

“ဟွန့် မုန်းဖို့ကောင်းတယ်”

စစရာမရှိ ကြုံဖန်စနေတော့တာ။

ချစ်စိတ်ဝင်လျှင် အသားလွှတ် နောက်ပြောင်ကျီစယ်

တတ်ပါသလား။

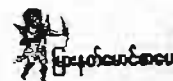
“နှင်းဆီအစစအရာရာ အဆင်ပြေပါစေလို့”

“အာကာလည်း စင်ပေါ်မှာ မျှော်လင့်တဲ့ လက်ခုပ်သံ
တွေ ရပါစေလို့ နှင်းဆုတောင်းပေးပါတယ်”

“အင်း”

အာကာနှင့် ဖုန်းပြောပြီး နှင်းဆီတစ်ယောက်တည်း
ပြုံးနေမိ၏။

ဒုတိယဖုန်းခေါ်သံကတော့ နှင်းဆီ၏ အလုပ်ရှင်သူဌေး
မမ လှိုင်မိုးနီပါပဲ။

“နှင်းဆီပျိုဖြူလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ပါတယ်”

“ဝွတ်မောနင်း နှင်းဆီ”

“ဝွတ်မောနင်း (ကောင်းသောနံနံကခင်းပါ) မမ”

“ကိစ္စထွေထွေထူးထူးမရှိပါဘူး။ ဒီနေ့မှ အလုပ်စတင်တာ

ဆိုတာ့ မမက နံနက်စောစော ကြိုဆိုတဲ့ သဘောပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နှင်းဆီကြိုးစားမှာပါ မမ”

“အင်း ကောင်းတာပေါ့”

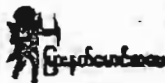
လှိုင်းမို့နီက သဘောကောင်းပြီး ကိုယ်ချင်းစာတရား

ရှိပုံရသည်။

“နှင်းဆီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အကြောင်းကိစ္စရှိရင် ပုန်းဆက်လေ။ မပြေလည်တာရှိ

လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော”

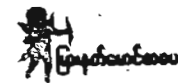
“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

နှင်းဆီပျိုဖြူက ဝမ်းသာကျေနပ်မိသည်။

လှိုင်းမို့နီက ပေးလို့သာ သည်လိုနေရာကောင်းကောင်း

လစမြင့်မြင့်ကလေး ရခဲ့တာ။

ရင်ထဲမှာ ကျေးဇူးအခါခါ တင်နေမိပါသည်။

“အေးမရယ် ဒီအချိန်လောက်ဆို သူစင်ပေါ်မှာ သီချင်း
ဆိုနေပြီလား မသိဘူးနော်”

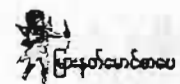
လက်ဖက်သုတ် တွန်းခပ်စားရင်း အေးမကလှမ်း
ကြည့်၏။

“နင် အာကာကို သိပ်ချစ်တာပဲနော်”

လာပြန်ပြီ ဒီမှတ်ချက်စကား။ အပ်ကြောင်းဖြင့် ထပ်နေ

ပြီ။

“ခါပဲပြောနေ”

“အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ။ ဒီလောက်ဖြစ်နေလည်း သွားကြည့်လိုက် ပြီးရော”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ငါမသွားမိတာ နောင်တရတယ်”

“ဟယ်တော့”

နှင်းဆီပျိုဖြူက စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ဆိုလာ၏။

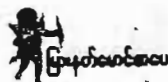
“ငါ့ကိုသုက ဖယ်ရိပေါ်အရောက် လိုက်ပို့တယ်၊ ပြီးတော့ ဖုန်းဆက်ပြီး အားပေးတယ်”

“သူလည်း နင့်ကို ဂရုစိုက်သားပဲ”

အေးမ၏ ထိုစကားက နှလုံးသားကို ရေအေးအေးနှင့် ဖျန်းလိုက်သလို ကြည်နူးအေးမြသွားပါသည်။

“အင်း ငါလည်း အစကတည်းက ရည်းစားထားခဲ့ရင် ကောင်းမှာပဲ”

အေးမစကားကြောင့် နှင်းဆီပျိုဖြူက ခပ်ခနဲရယ်သည်။

“အကောင်းပြောတာဟဲ့၊ အလုပ်သွားတော့လည်း တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ကအပြန်လည်း တစ်ယောက်တည်း”

သူလည်း သူ့ခံစားချက်ကို ဖွင့်ဟလာ၏။

“တစ်ခြားလူတွေဆို ထမင်းချိုင့်လည်း ကူဆွဲပေးပြီး တော့ လက်ဖျားလေးဆွဲခေါ် တယုတယနဲ့”

“အားကျတယ်ပေါ့”

“အင်း”

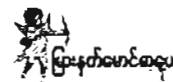
“ဒါဆိုလည်း နင့်ကိုအဖြေတောင်းထားတဲ့ မန်နေဂျာကို မြန်မြန်ခေါင်းညိမ့်လိုက်ပေါ့”

နှင်းဆီက အကြံပေး၏။

“ငါ သူ့ကိုသဘောကျပါတယ်”

“ဟင် ဒါဆို ဘာလို့အချိန်ဆွဲနေတာလဲ”

နှင်းဆီက နားမလည်သလို မေးလိုက်၏။

“နှင်းဆီ နင်မသိပါဘူး။ ငါလုံးဝလက်မခံနိုင်တာ တစ်ခုရှိတယ်ဟဲ့ သိလား။”

“ဘာများလဲ”

မေအေးမက လက်ဖက်သုတ်စားပြီး တော်တော်နှင့်

မပြော။

“မကြိုက်တာရှိလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပေါ့ဟဲ့”

“အားနာစရာကြီး”

“ဟင် ဘာလို့ အားနာရမှာလဲ”

တကယ့်ကို နှင်းဆီက နားမလည်။

“သူက ကွမ်းယာစားတယ်တဲ့”

“ဟေ့တော့”

နှင်းဆီပျိုဖြူက တခပ်ခပ်ရယ်သည်။

ဒါဟာ ကြီးမားလွန်းတဲ့ ပြဿနာတုလား။

အေးမက နှင်းဆီကို မျက်စောင်းရွယ်သည်။

“ငါလုံးဝ သည်းမခံနိုင်ဆုံး ကိစ္စဟဲ့”

“ဒါလေးများ ပြောလိုက်ပေါ့”

“မပြောချင်ပါဘူး”

“နှင်းဆီပြောလိုက်မယ်”

အေးမက မျက်လုံးလေး ပြုသွားပြီး တားမြစ်၏။

“နှင်းဆီနော် မပြောရပါဘူး”

“အေးမရယ် နင်မကြိုက်ရင် သူဆင်ခြင်မှာပေါ့”

နှင်းဆီစကားကို အေးမက ပြုံးပြန်၏။

ဝင်ပေါ်မှာ သိချင်းဆိုနေကတည်းက မိုးအာကာ မျက်
ဝိထဲ သတိပြုမိခဲ့တာပါ။

ရွှေဆုံးတန်းက ခုံမှာထိုင်ပြီး ဝှိဒီယိုကင်မရာလေးနှင့်
တစ် ချိန်လုံး သူ့ကို လိုက်ရိုက်နေတာ။

နက်ပြာရောင် ဂါဝန်ရှည်ကလေးနှင့် ခေါင်းပေါ်မှာ တ
ဖျတ်ဖျတ်လက်နေသော သရဖူလေးကို ဆောင်းထားသည်။

ဝင်းစိုသော အသားအရည်က နက်ပြာရောင်ကြောင်စွ
ပေါ်လွင်နေ၏။

ချွန်မြသေချာမိနပ်ကလေးနှင့် ကြော့မတ်သောကိုယ်ထဲ
သွယ်သွယ်။

သီချင်းဆိုနေကတည်းက သတိပြုမိခဲ့တော့ မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်တွေ့သောအခါ ပြုံးပြမိသည်။

ကောင်မလေးကလည်း နှုတ်ခမ်းစေ့ကာ ပြုံးပြ၏။

“ရှင် အရမ်းသီချင်းဆိုကောင်းတယ်”

ပထမဦးဆုံး ကြားခွင့်ရသော စကားက နားဝင်ချိုသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“တကယ်ပြောတာ အသစ်လို့တောင် မထင်ရဘူး”

မိုးအာကာလွင်က ခေါင်းမော့ပြီး ပြုံးသည်။

ကောင်မလေးက အအေးဘူးတစ်ဘူး လက်ထဲပေး၏။

“သောက်ပါ”

“ဟာ နေပါစေ”

“အားမနာပါနဲ့”

လက်ထဲ အရောက်ပေးလာတော့ ယူလိုက်ရသည်။

နီးနီးကပ်ကပ်မြင်ရတော့ ကောင်မလေးက တော်တော်
လှသည်။ ဝင်းဝင်းမွတ်မွတ် နူးနူးညှည့်ညှ့်ကလေး။

စိုလက်တောက်ပသော မျက်လုံးများက သက်ဝင်လွန်း
သည်။

“မိုးအာကာလွင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

အာကာနှင့် သစ်ဦးကစင်ပေါ်က ဆင်းလာပြီး ပွဲကြည့်
ပရိသတ်ထဲ လျှောက်သွားမို့ပါ။

“တို့က လှိုင်းမို့နီပါ”

ကောင်မလေးက သူ့ကိုယ်သူ့မိတ်ဆက်၏။

“လှိုင်းမို့နီ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

သစ်ဦးက အာကာနှင့် ကောင်မလေးကို ကြည့်ကာ
ဘေးမှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ စကားဝင်မပြော။

“တို့ ဖေဖေက စီးရီးပရိုဂျူဆာပါ”

“ဗျာ”

မိုးအာကာ အံ့သြပြီး မျက်မှောင်ကျ မိ၏။

“ဖေဖေကို ပြောပေးမယ်၊ စီးရီးထုတ်ဖို့ စိတ်ဝင်စားလား”

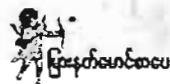
“ဟာ အရမ်းစိတ်ဝင်စားတယ်၊ ပိုက်ဆံမရှိလို့”

လှိုင်းမို့နီက ပွင့်လင်းသော စကားကို ရယ်သည်။

“ရှင်ဆိုတာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဖေဖေကို ပြောပေး

မယ်”

“ကျေးဇူး”

သည်လိုအခွင့်အရေးကို မျှော်လင့်ပြီး စင်ပေါ်တက်ခွင့်ရ

ဖို့အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့တာပါပဲ။

သူသိချင်းဆိုတာကို ကြားဖူးသူတိုင်းက ချီးကျူးစာသိ
အမှတ်ပြုတာချည်းပါပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း သူယုံကြည်မှုခိုင်မာခဲ့ရတာပါ။

“ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားမယ်”

မိုးအာကာလွှင့်က လှိုင်းမို့နီဖုန်းနံပါတ်ကို လက်ဖဝါးမှာ

ဘောပင်နှင့်ရေး၏။

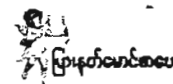
“ဖုန်းဆက်လို့ ရမလား”

သေချာအောင် မေးမိ၏။

“ရတာပေါ့ ခုပဲ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားပြီ”

နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်မိတော့သည်။

“ဖေဖေကလည်း တကယ်ဖြစ်လောက်မယ့်လူကို ဟန်နု

တာ အရင်းအနှီးက ကြီးတယ်လေ”

“ဪ... ”

“ဖေဖေနဲ့ တွေ့ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

လှိုင်းမိုးနီ၏ အသံကလေးနှင့် ဟန်ပန်မူရာ ပြီးထွက်

အပြုံး ချိုမြနုသောအကြည့် အားလုံး အားလုံးပဲ မိုးအာကာသ
လွှမ်းမိုးသွား၏။

ပြီးတော့ သူရည်မှန်းချက်၏ အရေးပါသော လှေခါး
ထစ်။ ဆက်သွယ်မှု ကြိုးတစ်စ။

လှိုင်းမိုးနီပြောသလို တကယ်ပဲ စီးရီးထုတ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဝေ
ပင်မကြည့်ရဲသေးပါ။ သူ့ဘယ်လောက်ကံလိုက်မလဲ။

“ဖေဖေကိုသိရဲ့လား၊ ဒီပွဲကို ဖေဖေကုမ္ပဏီက စပွန်ဆာ
လုပ်ပေးတာလေ”

“ဟုတ်လား”

မိုးအာကာအတော်ကလေး ကျေနပ်မိ၏။

အဆက်အသွယ်ကောင်းတစ်ခု ရဖို့မလွယ်။

ပြီးတော့ နတ်သမီးလေးလို တောက်ပသော အလှရှင်မ

လေး။ ဒါ သူ့ကံပါပဲ။ လှပသောကံ။ မြင့်မားသောကံ။

“လှိုင်းမိုးနီဘက်က ဘယ်လို ဆက်သွယ်ရမလဲဟင်”

ချက်ချင်းပဲ သစ်ဦး၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးလိုက်၏။

သူက သစ်ဦးတို့အိမ်မှာ အမြဲလိုလို ရှိတတ်တာပဲ မဟုတ်

လား။ သစ်ဦးက ခုထက်ထိ ရပ်ကြည့်နေတုန်း။

လှိုင်းမိုးနီက ဖုန်းနံပါတ်ကို သေချာရေးမှတ်ပြီး

“ရှင် သီချင်းဆိုနေတာ သေချာတိုက်ထားတယ်။ အခွေ

ပေးမယ်နော်” တဲ့

ထိုညမှာပဲ သူ့ဘဝထဲကို လှိုင်းမိုးနီဆိုသော မိန်းမလေး

တစ်ယောက်လှပစွာ ညင်သာစွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် ဝင်ပေါ်မတတ်ခင်အထိ
တွေးသော နှင်းဆီယိုဖြူကို သတိရမိတ်သည် ဝင်ပေါ်ရောက်
ချိန် လှိုင်းမိုးနှင့် ဆုံဆည်းရချိန်တွေမှာ လုံးဝမေ့ပျောက်သွား
တော့၏။

မိန်းကလေးတွေဟာ အလှပြင်ပစ္စည်းကို အတော်ကြီး
သုံးစွဲတတ်ကြောင်းကို ဒီကော်စမတ်တစ် ကုမ္ပဏီကို ရောက်လာ
ပေ့ နှင်းဆီကောင်းကောင်းသိသွားတော့သည်။

နှင်းဆီတို့ဆိုလျှင် ဆယ်တန်းသာအောင်လို့ အလုပ်သာ
ဝင်ဖြစ်ရော မိတ်ကပ်ပစ္စည်းဆိုလို့ ပါးပြင်ပေါ် သေချာတောင်
မတင်ဘူးပါ။

ကျူရှင်သွားသွား အပြင်သွားသွား ဒီတိုင်းသနပ်ခါး ပါးပါး
နှင့် ပြီးခဲ့တာပဲ။

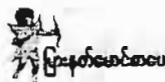

ခုကျမှ အံ့ဩစရာ။

မျက်နှာသစ်တဲ့ ဆပ်ပြာနှင့် ခရင်မ်တွေပဲ အမျိုးအစား ပေါင်းမနည်းမနော။ စကင်ကဲ တုန်နာ မျှက်ချာရိုက်ဇာကလင်နာ ဖောင်ငေးရှင်းခရင်မ် ခေါ်ဝေါ်ပုံတွေကလည်း အမျိုးမျိုး။

ပေါင်ဒါမှာဆိုလည်း ပရက်ပါတာ မပါတာ Pure stay ဖြစ်တာ မဖြစ်တာ တူဝေးရတာမရတာ ပေါင်ဒါ အခဲစုံလို့ပါပဲ။ အဆီပြန်ရင် စုတ်ယူလို့ရတဲ့ မွှေးရနံ့သင်းပျံ့တဲ့ တစ်သျှူးရော ပါးစပ် မွှေးအောင်ငုံရတဲ့ Mantis ရော အလုပ်က ရှုပ်ပါနော်။

နှုတ်ခမ်းနီဆိုရင်လည်း အရောင်နဲ့ နံပါတ်အမျိုးမျိုး သစ်သီးနဲ့ မွှေးပျံ့တဲ့ နှုတ်ခမ်းနီ အရည်တွေဆိုတာလည်း ဆိုးဖို့ စုတ်တံကလည်းရှယ်။ နှုတ်ခမ်းနီကို စုတ်တံနှင့် မဆိုးခင်မှာ အရင် ဦးဆုံး နှုတ်ခမ်းသားကို ချောမွေ့အောင် လုပ်ရတဲ့ (Lip Baln) ဆိုတာလည်းရှိသေး။

မျက်ခွံဆိုးတဲ့ အိုင်းရှဲဒိုးတွေမှာလည်း ကိုယ်မမြင်ဖူးတဲ့

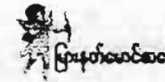
တာလာအဆန်းအကြယ်တွေ ရွှေခိုရောင်တို့ ပုဂ္ဂန်ပုလဲရောင်တို့ ဟော်အနီရောင်တို့ ရေစိုခံတဲ့ဟာတို့။

မျက်တောင်ကော်ဆေးဆိုလည်း (water proof) ရေစိုခံတဲ့ အမျိုးအစားထိ အရည်အသွေးတွေကို ကောင်းသထက် ကောင်းအောင် တီထွင်ထုတ်လုပ်ထားတာ။

အသားအရေစမ်းသပ်တဲ့ လက်တွေ နာမူနာပစ္စည်းတွေ စွည်းအကြောင်းရှင်းပြဖို့ သင်တန်းပေးထားတဲ့ ကောင်မလေးတွေ . . . ။

ထိုကောင်မလေးတွေက ကိုယ်တိုင်လည်း အသားဖြူဖြူ ပေါ်ချောလေးတွေ။

ကုမ္ပဏီက ပေးဝတ်ထားတဲ့ ဝတ်စုံနဲ့ လေဒီရှုမူကလည်း အပျံ့စား။

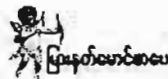
စကားသံလေးတွေကလည်း ချိုသာယဉ်ကျေးလိုက်
တာမှ နားတောင် ပရွတ်ဆိတ်တက်လာနိုင်လောက်သည်။

နှင်းဆီဖြင့် သူတို့စကားပြောတဲ့အသံကို တဖန်တသြ
နားထောင်ရသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီးများ သင်တန်းပို့ချထားသလဲ မသိရ၊
မေးကြည့်မယ်လို့ ရည်ရွယ်တဲ့သူက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ
ပိုက်ဆံသာပါပစေ။

ဝယ်ဖြစ်သွားအောင် ညွှန်းနိုင် တိုက်တွန်းနိုင်ပါသည်။
ပစ္စည်းတွေကလည်း အရည်အသွေးကောင်းပါသည်။
ဒါပေမယ့် ထိုကောင်မလေးတွေကလည်း တစ်နာရီ
ပြည့်အောင် မနားတမ်း ပြောရမလား။ ပါးစပ်မညောင်းတတ်ဘူး
လား ထင်ရအောင် အလွန်ပဲရှင်းပြ ပြောပြတတ်ပါသည်။

ထိုပစ္စည်းတွေ သုံးစွဲလိုက်ရင်း မျက်နှာလေးဟာ ဘယ်လို

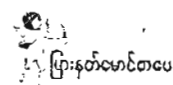

ချောမွတ်ပြီး ဘယ်လိုနူးညံ့လာပြီး အသားအရေဟာ ဘယ်
လောက်အထိ သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်လင်းလက်ဝင်းပ စိုပြေ
အေးမြ နွေးထွေးမွှေးပျံ့ စိတ်ကြည်လင်လန်းဆန်းကာ အရင်က
နှင့်လုံးဝမတူ နတ်ရေကန်ထဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သလို ချက်ချင်း
ပြောင်းလဲ သွားမလား ထင်ရပါသည်။ ပြောတာနှင့်ကို ဝယ်ချင်
လာပါသည်။

အထူးသဖြင့် မျက်နှာမှာ အရေးအကြောင်း တစ်စပြု
သာ သူတွေ ဝက်ခြံ တင်းတိပ် မဲ့ခြောက် ရှိသူတွေဟာ ထိုကောင်
မလေး တွေအနားကနေ ဘာမှမဝယ်ဘဲ ပြန်ထွက်သွားဖို့
အလွန်ခက်ခဲပါသည်။

ကိုယ်တိုင်က စိတ်ပါလက်ပါ ဝယ်ချင်လာတာ။

ပစ္စည်းဂိုဒေါင်ကနေ မနေမနား ထုတ်ပေးရတဲ့ နှင်းဆီ
အတော့ ခေါင်းတောင်မူးချင်ပါသည်။ စာရင်းဇယားအသွင်း

အထုတ်အားလုံးကို ကိုယ်ပဲကိုင်ရတော့ တာဝန်ကြီးပါသည်။

မရိုးသားတဲ့ သူဆိုရင်တော့ လခထက်ဆယ်ဆလောက်

ကို အသာကလေး လှည့်ပတ်ထုတ်ယူသွား နိုင်မယ်ထင်တာပဲ။

မမလှိုင်းမို့နီဟာ လူအကဲခတ်တော်ပါသည်။ နှင်းဆီ

ဂိုဒေါင်မှာ နေရာပေးတာဟာ သူ့အတွက်ပဲ အလွန်ပဲ လူရွေး

ကြောင်း ကိုယ်တိုင်သိလာရသည်။

နှင်းဆီကတော့ သူတစ်ပါးပစ္စည်းလည်း မမက်မော

အလကားတော့ ပိုပြီးမလိုချင်။

ကိုယ်က ဆင်းရဲပေမယ့် လမ်းမှာပိုက်ဆံတွေ

ကောက်ချင်တဲ့ သူထဲမပါ။

ထိုပိုက်ဆံက ဘယ်ကပါလိမ့်ဟု အရင်ဆုံး စဉ်းစားမည့်

ပျောက်သွားတဲ့ သူငိုနေမလား။ သူ့အတွက် သေရေးရှင်

အရေး ကြီးတဲ့ ပိုက်ဆံဖြစ်နေရင်ရော။ ပူလောင်တဲ့ ပိုက်ဆံ

လျှင် ကောက်ယူမဖြစ်။ နှင်းဆီမှာငွေထာဝရလိုအပ်နေပေမယ့်

ပူလောင်တဲ့ ငွေကြေးတော့ မလိုအပ်သေးပါ။

ဟိုတစ်ရိုက်က အေးမနှင့်အတူ မြို့ထဲရောက်တော့ တစ်

ထောင်တန်အရွက်လိုက်ကလေး လိပ်ထားတဲ့ ငွေစက္ကူတွေ

ပလက်ဖောင်းမှာ တွေ့သည်။

“ဟိုနားမှ ငါပိုက်ဆံတွေတွေ့ခဲ့တယ်”

ဆိုတော့ အေးမက

“ဘာလို့ မကောက်သလဲ”

ဆိုပြီးမျက်လုံးပြူးနှင့် ပြန်မေးသည်။

အဲ့ဒီနားမှာ ဆေးရုံကြီးရှိသည်။ ဆိုက်ကား ဂိတ်ရှိသည်။

ဘတ်ကားမှတ်တိုင်လည်း နီးသည်။

“မကောက်ချင်ပါဘူး။ ဆေးရုံထဲက လူနာတစ်ယောက်

ရဲ့ဆေးဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘာဆိုလဲ လမ်းမှာတွေ့လို့ပဲ”
 နှင်းဆီပျိုဖြူက ခေါင်းကလေးသာ ယမ်းမိသည်။ မလို့
 ချင်ပါ။
 နှင်းဆီကြောက်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေထဲမှာ လူနာရဲ့ ပိုက်ဆံ
 လည်းပါသည်။
 ဘယ်လူနာတစ်ယောက်ရဲ့ ပိုက်ဆံကိုမှ ကောက်မယူ
 ချင်ပါ။
 ပိုက်ဆံကျပျောက်တဲ့ သူဟာ မတောင့်တဆ ဒုက္ခိတဖြစ်
 နေရင်ရော။
 ကောက်ပြီးတဲ့ ပိုက်ဆံဘယ်မှာပြန်လှူရမလဲ။ မဖြစ်သေး
 ပါ ပြဿနာရှိသည်။
 ဆိုက်ကားနင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အိတ်ထဲက ထွက်
 ကျခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံဆိုရင်ရော . . .

ပိုဆိုးသေး သူ့ခမျာ မောမောပန်းပန်းနဲ့ အဝေးကြီးကို
 ချွေးကျအောင် နင်းမှသုံးလေးရာလောက်ရရှာတာ။ သူ့ဘယ်
 လောက် နှမြောနေမလဲ။
 ထိုသို့သော အတွေးများနှင့် နှင်းဆီသည် ပိုက်ဆံတွေလို့
 မှ မကောက်ရဲသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် အမှန်အကန်
 ဖြစ်ပါသည်။
 အလကားကောက်ရတဲ့ ငွေကြေးကိုတောင်မှ ထိုသို့အ
 တွေး ခေါင်စိုးရွံ့တတ်သူဟာ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ခိုးဝှက်ယူဖို့
 ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။
 တီကိုဆားနဲ့တို့တာထက် တွန့်စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စ ဘယ်
 တော့မှ လုပ်ဖြစ်မည်မထင်ပါ။
 နှင်းဆီပျိုဖြူက စာရိတ္တကို တန်ဖိုးထားသည်။
 ဆင်းရဲတဲ့လူမှာ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရတနာရွှေအိုးဟာ စာရိတ္တပဲ

လို့ နှင်းဆီယူဆသည်။

ခပ်နွမ်းနွမ်းလေး ဝတ်စားတတ်တဲ့ နှင်းဆီမှာ ရတနာရွှေ
အိုးတစ်အိုး ရှိနေကြောင်းကို သိတယ်ဆိုတော့ လှိုင်းမို့နီဟာ
မမြင်ရတဲ့ အရာကို မြင်တတ်တဲ့သူတစ်ယောက် ထင်ပါရဲ့။

နှင်းဆီမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ စာရင်းကွာမှာပဲ ကြောက်နေ
သလိုပဲ။

ကိုယ်မခိုးလည်း ပျောက်ရင် ကိုယ့်တာဝန်ဆိုတာကိုး။

စိုက်လျှော်စရာလည်း မရှိဘူးလေ။

ဒီအလုပ်လေး ပျောက်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ အိပ်မက်
တောင်မက်သည်။ ဒီမှာ နှစ်ချီကြာအောင် အလုပ်လုပ်ဖြစ်ရင်
တော့ ရှေ့ရေးအတွက် ပိုက်ဆံစုလာမိမယ် ထင်တာပဲ။

နှင်းဆီသည် ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ချွေးကလေးတွေပျံ့အောင်
အာရုံစိုက်ထားရပေမယ့် အနာဂတ်အတွက် တွေးကာ ကြည်နူး

ပျော်ပိုက်နေတာမို့ ပင်ပန်းတယ်လို့ မထင်ပါ။

တာဝန်ခံ စတိုမှူး . . .

စတိုးကပ်ပါ ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် ဂိုဒေါင်ထဲက ဘာ
စည်းထုတ်ထုတ် စာရင်းဇယားနှင့် နှင်းဆီကိုယ်တိုင် လက်မှတ်
ဆုံးပေးရတာ။

ကိုယ်ပိုင်စားပွဲနှင့် တယ်လီဖုန်းလည်း ပေးထားသည်။

အိမ်အပြန်လည်း ဖယ်ရိကြိုပို့ကား ရှိသည်။

ကောင်မလေးတွေ ပြောတာတော့ တစ်လကို ဟစ်ခါ
ဒင်နာလည်း သွားရသတဲ့။

တစ်နှစ်ကိုတစ်ကြိမ် အပန်းဖြေခရီးလည်း ပို့ပေးသတဲ့။

မနှစ်ကတည်းက ချောင်းသာကို အဖွဲ့လိုက်ကြီး သွားရ
တာ ပျော်စရာကောင်းသတဲ့။

ကြားရတာနှင့်အားရှိစရာပါလား။

ဂိုဒေါင်မျိုးအလုပ်လေး မြဲပါစေဟု ဘုရားမှာ ဆုတောင်း
ရတော့မှ ညဘက်စက်ချုပ်တဲ့ ပိုက်ဆံနှင့်ဆိုလျှင် နှင်းဆီကိုယ်
တိုင် ကိုယ့်ရဲ့လစဉ်ဝင်ငွေကို ပြန်ပြီး အံ့ဩရတော့မည်လေ။

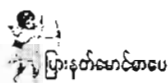
အာကာရယ် နှင်နဲ့ငါနဲ့ နီးစပ်ဖို့ လမ်းစတွေပြီ ထင်ပါရဲ့။
နှင်းဆီလည်း ဂိုဒေါင်လေးထဲ ပြန်ဝင်လာကာ စားပွဲမှာ
ထိုင်သည်။

ထမင်းစားချိန် ရောက်ပြီလေ။

တစ်ယောက်ထဲ ထိုင်စားရမှာလည်း တိတ်ဆိတ်
ခြောက်ကပ်လိုက်တာ။

ဒီစတိုခန်းကိုသွေ့ခတ်ပြီး အပြင်ဘက်ရုံးက ကောင်မ
လေးတွေနှင့်အတူ သွားစားရင်ရော။

နွေတိုင်း ထမင်းအတူစားရင် ရင်းနှီးပြီး တစ်စတစ်စ
လေးစားမှု လျော့ကျလာမလား။

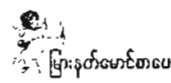

စတိုခန်းက နှင်းဆီကို သူတို့က မလေးစားရင် ပစ္စည်း
စာရင်းတွေ စစ်တဲ့အခါ သူတို့မျက်နှာပုတ်ထားမလား။ တက်စ်
လုပ်တဲ့ နှုတ်ခမ်းနီဘူးတွေ မိတ်ကပ်အရည်တွေ လက်ဆောင်
ပေးပါလားလို့ တောင်းရင် ပေးလိုက်ရမလား။ မပေးရင် လှိုင်းမို့နီ
လို့ သူဌေးမကိုမို့ မျက်နှာလုပ်တယ်ထင်မလား။ ကွယ်ရာမှ
“စာအုပ်ကြီး” လို့နာမည်ပေးနေမလား။

ဒီလိုခပ်တည်တည်နှင့် နှင်းဆီဘာသာနေရင် မာနကြီး
လှိုက်တာလို့ ပြောရုံအပြင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်။ စတိုခန်းဖက်လည်း
အကြောင်းမရှိပဲ လာစကားပြောရဲမည်မထင်။

နှင်းဆီခုလှိပ် အေးအေးတစ်ယောက်ထဲ ထမင်းစားတာ
က ပိုကောင်းမည် ထင်ပါသည်။

ဒီနေရာဟာ တာဝန်ကြီးတယ်ဆိုတော့ အစကတည်း
က သတိထားတာပဲ ကောင်းပါတယ်။

“အပြင်လူ မဝင်ရ ခွင့်တောင်းပါ”

ဆိုတဲ့ စာတမ်းတွေဟာ အလကားရေးထားတာမဟုတ်။

ဒီစာတမ်းတွေက နှင်းဆီကို ကာကွယ်ပေးထားတာပဲ။

ဒီအကာအကွယ်ကို ကိုယ်တိုင်စပြီး စည်းမောက်ခွင့်ပေး
လိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာလည်း မလိုလားပါ။

ပျင်းတာရယ် ပင်ပန်းတာရယ်က ဘာမှမဖြစ်။

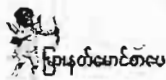
ဒီစတိုခန်းကို ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားလိုက်ရင်
ပြီးရော မဟုတ်လား။

ဒီတော့ ဒီမှာပဲနေ ဒီမှာပဲစား အေးတာပဲ။

ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ထမင်းချိုင့်ကို ဖွင့်သည်။

နှင်းဆီကိုယ်တိုင် မနက်အစောကြီး ထချက်ထားတဲ့
ထမင်းဟင်းပါ။

ဟင်းဆိုပေမယ့် ငါးကျီးခြောက်ကြော် ဘဲဥကြော် ပဲပြုတ်

မိသည်။

အရည်သောက်စရာ မပါတော့။ အူတော့မစိုဘူးပေါ့။

ဒါပေမယ့် ငိုက်ဆာနေပြီ။ ရေတစ်လုတ် ထမင်းတစ်လုတ်
ဆိုလည်းရတာပဲ ရေကလည်း ဟင်းချိုသဘောမျိုးပဲပေါ့။

ကိုယ့်ဘာသာ ပြုံးမိသည်။

အာကာဆိုရင် ဒီလိုစားနိုင်ပါ့မလား။ ဖျတ်ခနဲ အတွေး
ရောက်သည်။

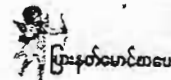
သူက ဘဝရည်မှန်းချက် ကြီးမားတဲ့သူ။

အောင်မြင်တဲ့ အဆိုတော်ဘဝကို သာပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့သူ

“အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုမှာ အရေးအကြီးဆုံးက ပိုက်ဆံ

မဟုတ်တော့ထင်တယ်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ထိုင်
ခြည့်ရုံနဲ့ ဘဝကို စလို့မရဘူးလေ ဒါတော့ သေချာတယ်”

တစ်ခါတစ်လေ အာကာက ထိုသို့ ဒဲ့တိုးပြောတတ်

သေးသည်။

နှင်းဆီကလည်း အရေးမကြီးပါဘူးရယ်လို့ ပြန်မပြောရဲ၊
ပိုက်ဆံသာရှိလို့ကတော့ သူလည်း သိချင်းသွင်းဖြစ်ပြီ

ပေါ့။

နှင်းဆီနှင့် သူနှင့်လည်း လက်ထပ်ကြရောပေါ့။

အဲ့ဒီပိုက်ဆံကြောင့်ပဲ ဒီလိုကြန့်ကြာနှောင့်နှေးနေရတာ
မဟုတ်လား။ သူ့စကားက မှန်တော့မှန်သည်။ သို့သော် ခေါင်း
ညိတ်ဖို့ကျတော့ ခက်ပြန်သည်။

ထမင်းချိုင့်ဖွင့်ကာ အတွေးလေးနှင့် ငြိမ်နေသော
နှင်းဆီရဲ့ အခန်းတံခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖွဖွခေါက်သည်။

“မနှင်းဆီ”

“ရှင်”

တံခါးဟသွားလျှင် . . .

“ထမင်းစားနေတာလား”

“အခုမှ စားမလို့ပါ ဘာကိစ္စများလဲ ကိုညီဇော်”

“ကိစ္စရှိလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ မနှင်းဆီတစ်ယောက်ထဲထမင်း

စားရတာ ယှင်းနေမလားလို့”

“ရပါတယ်”

“ဘာဟင်းလဲ”

ညီဇော်က တရင်းတနှီးမေးလိုက်သည်။

“ငါးကျီးခြောက်ကြော် ဘဲဥကြော်”

နှင်းဆီကဖြေရင်း လူမှုရေးအရ . . .

“စားမလား”

“စားမှာပေါ့”

ညီဇော်က ခပ်ပြုံးပြုံးဆိုသည်။

ကိုယ်က ဟင်းယူစားပါဦးဆိုလျှင် မနှင်းဆီက ငြင်းမှာပဲ

လေ။ ဒီတော့ သူမရဲ့ဟင်းကို ကိုယ်အရင်ယူစားမှဖြစ်တော့မည်
“ဒါဆို ယူလေ”

“အပြင်ထွက်စားပါလားဗျာ၊ ဒီမှာ စားပွဲရှိတာ
ကျွန်တော်လည်း ကားပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း မစားချင်ဘူး
နှင်းဆီတို့ကုမ္ပဏီက ယာဉ်မောင်းသော ထိုကော်
လေးမျက်နှာလေးက ကလေးဆန်ဆန် နုနယ်သလို စကားပြော
ကလည်း ပွင့်လင်းသည်။

အိမ်မှာ ကလေးလုပ်နေတုန်းမှာ အပြင်မှာလည်း
အလုပ်ဝင်ရတာနှင့် တူပါသည်။

သူမိတ်က ကလေးလို ခင်ရင်ခင်တယ်၊ ဘာစားချင်ရ
စားချင်တယ်၊ ပြောလိုက်တာပင်။

“ကောင်းပြီလေ ဒါဆိုလည်း ထွက်လာခဲ့မယ်”

ထမင်းချိုင့်ကို ပြန်ပိတ်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ရသည်။

အပြင်မှာ သူကအအေးပူလင်း နှစ်ပူလင်းပါဝယ်ပြီးသား။

ဒါဟာ နှင်းဆီနှင့် အတူတူစားဖို့ နဂိုကတည်းက သူ့ရဲ့
အစီအစဉ်ပေါ့ . . .

ညီဇော်က နှင်းဆီပျိုဖြူစားပွဲကို ရောက်လာသဖြင့်
ပျော်ရွှင်သွားရသည်။

ဒီမိန်းကလေးက ရုံးကတစ်ခြားမိန်းကလေးများနှင့်
မတူဟု ညီဇော်ထင်သည်။

တစ်အချက်က အလှသိပ်မပြင်တာ။

နှစ်အချက်က စကားနည်းပြီး ခပ်အေးအေးခပ်တည်
တည်နေတာ။

မာနကြီးတာလားဟု အစက တွေးမိပေမယ့် အခုတော့
လည်း ဒီလိုတွေးလို့မရပြန်တော့ပါ။

သူမိတ်ခေါ်တော့လည်း အားနာပါးနာ ထမင်းလှော်စား

သားပဲ မဟုတ်လား။

“မနှင်းဆီ အအေးသောက်”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာလို့လဲ ကျွန်တော်တမင်ဝယ်ထားတာ၊ မနှင်းဆီ
မသောက်ရင် ကျွန်တော်လည်း မသောက်ဘူး”

ဘုရားရေ ဒါဘယ်လိုဂျီကျတတ် ကလေးဆိုးကြီးလဲ။

နှင်းဆီချိုင့်ထဲက ဟင်းတွေ တစ်ဝန်းဆီ ခပ်မြည်းသလို
သူ့ဟင်းတွေလည်း နှင်းဆီချိုင့်ထဲ အတင်းထည့်ပေးသည်။

“မထည့်နဲ့ကိုညီဇော်၊ နှင်းဆီက ခြေလေးချောင်းသာ
မစားဘူး”

ဒီလိုပြောလိုက်တာပဲ ရှင်းသည်။ တကယ်လည်း နှင်းဆီ
တို့အိမ်မှာ အသားဟင်းဆိုတာ တစ်လကြာလို့ တစ်ခါမချက်တာ
မှမဟုတ်ပဲ။

“ဒါဆိုရင် ဘာကြိုက်လဲ၊ အသုပ်တွေ ဘာတွေ ကြိုက်
လား . . . ကျွန်တော် ကျိုက္ကဆံဖက်ရောက်ရင် ငါးဖယ်သုပ်
ဝယ်လာခဲ့မယ်၊ အရမ်းကောင်းတယ်ဗျ သိလား”

“မဝယ်ပါနဲ့ ရပါတယ်”

“မနှင်းဆီက ကျွန်တော့်ကို မခင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောလား”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“ဒါဆိုရင် ဝတ်လာမှာပဲ ကျွန်တော်က တစ်နေ့ကုန်
စားကြုံနေတာပဲဗျာ”

သူက ကုမ္ပဏီက ပစ္စည်းလည်း ပို့ပေးရသည်။

စတိုးဆိုင်တွေ စူးပါမားကတ်တွေ ပလာဇာတွေကို
နဲ့ သွားရသည်။

အပြန်ကျရင်လည်း သူ့ကားက ကောင်မလေးတွေ ပြန်ပို့
တဲ့ ဖယ်ရီကား ပြစ်သွားပြန်သည်။

နှင်းဆီဖျံဖြူက စာရင်းဇယားတွေ အလုပ်တွေနှင့် အချိန်
ကုန်၍ ကုန်မှန်းမသိပဲ နာရီကို ကြည့်မိတော့ ညခြောက်နာရီ
ကျော်လို့ ခုနစ်နာရီထိုးတော့မည်။

ကွန်ပျူတာကို ပိတ်ပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ သွားရပ်ပြီး အပြင်က တိုက်လာ
သော လေနုအေးလေးကို ရှုရှိုက်ဖြစ်ပါသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အလုပ်ထဲမှာ အသားကျပျော်ရွှင်လာ
နေတော့ သေချာ၏။

ခုတော့ ရှုပ်ထွေးများပြားသော အလုပ်များကို မနိုင်

မနဝ်း ရှင်းလင်းနေရဆဲပါ။

မိုးအာကာနှင့်ပင် မတွေ့ဖြင်လောက်အောင် အလုပ်ထဲ နစ်နေ၏။ အလုပ်နားချိန်ဆို စိတ်က ချက်ချင်းသတိရပေမယ့် လူက ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး အားမရှိတော့ပါ။

ပြီးတော့ မိုးအာကာနှင့် နှင်းဆီလွဲလွဲနေတတ်၏။ သူ့ ရောက်လာချိန် နှင်းဆီမရှိ။ နှင်းဆီအားလျှင် သူ့ကိုဆက်သွယ် မရ။ အာကာရော ဘာတွေအလုပ်များနေသလဲမသိ။

သည်အချိန်ဆို ကိုသစ်ဦးအိမ်မှာများ ရှိနေမလား။ စိတ် ထဲက တွေးမိရင်း မျက်လုံးအစုံက စားပွဲပေါ်က ဖုန်းဆီ ရောက်သွား၏။

ကိုသစ်ဦးတို့အိမ်ကို ဖုန်းခေါ်မိသည်။

“အာကာလား ခုကပဲ ပြန်သွားပြီ”

ကိုသစ်ဦးစကားကြောင့် ဖုန်းကို ပြန်ချထားပြီး ပင့်သတ်

မြူးနတ်မောင်စာပေ

ခိုက်၏။ အာကာနှင့် တွေ့လျှင် လာကြိုခိုင်းမလို့ပါ။

တစ်ယောက်တည်း ဖယ်ရီနှင့်ပြန်ရမှာ ယှင်းခြောက် လွန်းသည်။ ကိုညီဇော်ကတော့ နှင်းဆီအလုပ်ပြီးလို့ ထွက်လာ သည့် အချိန်ကိုစောင့်နေလောက်ပြီ။ တခြားဝန်ထမ်းတွေကို ပို့ပေးပြီး တစ်ခေါက်လာခေါ်ပေးရှာတာပါ။

နှင်းဆီ အလုပ်တွေက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသပ်သပ် ရပ်ရပ် မဖြစ်သေးတာမို့ ညပိုင်းအချိန်နည်းနည်းယူပြီး ကြိုးစား ရတာ။ နှင်းဆီကို လိုအပ်လျှင် သီးသန့်ကြိုပို့ပေးဖို့ သူဌေးက ညီဇော်ကို မှာထားပြီးသားပါ။

ညီဇော်ကလည်း သဘောကောင်းသူပါ။ နှင်းဆီပျိုဖြူနှင့် လည်း ပြေလည်၏။ နှင်းဆီက အားလုံးနှင့် သင့်မြတ်အောင်နေ သည်။

“မနှင်းဆီ”

မြူးနတ်မောင်စာပေ

“ရှင်”

ညီဇော်က တံခါးအပြင်ဘက်ကနေခေါ်၏။

“ကော်ဖီသောက်မလား”

“မသောက်တော့ဘူး၊ ခုပဲ ပြန်တော့မယ်”

နှင်းဆီပျိုဖြူက သိမ်းစရာရှိတာတွေ သိမ်းသည်။ သိပ်

ကြာလျှင် ညီဇော်ကို အားနာစရာ။

“ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ”

“ရပါတယ် ကားပေါ်ကပဲ စောင့်ပါ”

အာကုကို လာကြိုခိုင်းဖို့ အစီအစဉ်ကလေး ယှက်သွား
ရသည်မို့ ဟာတာတာနှင့် အလိုမကျ။

အစကတည်းက ဖုန်းမဆက်မိပဲ ကိုညီဇော်လိုက်ပို့သော
ဖယ်ရီနှင့် ပြန်ဖို့ စိတ်ဗုံးဗုံးချထားလျှင် ကောင်းသား အာကာက
လာကြို အာကုလက်မောင်းကလေးဆုပ်ကာ မှီတွယ်လျှောက်

ပြန်ဟောင့်စာပေ

ပြီး တခုခုသွားစား လေညှင်းခံရင်း စကားပြောပြီးမှအိမ်ပြန်။

ကြည်နူးစရာ အစီအစဉ်ကလေးကို စိတ်ကူးနှင့်ပုံဖော်

ပြီးမှ မဖြစ်လာတော့ ရင်ထဲလှစ်ဟာ၏။

ကိုညီဇော်က နှင်းဆီပျိုဖြူကိုကားထဲက ထိုင်စောင့်နေ၏။

“မနှင်းဆီ ပင်ပန်းနေပြီလား”

“ရပါတယ်”

“တစ်ခုခု စားအုံးမလား”

“ဟင့်အင်း အိမ်ကိုပဲ မောင်းပါ”

နှင်းဆီပျိုဖြူက စကားအပိုတွေ သိပ်မဆို၊ ကားထဲ ဝင်
ထိုင် တံခါးပိတ်တော့ ကက်ဆက်သံတိုးတိုးဖွင့်မိ၏။ ညီဇော်က
အချက်လှည့်ကြည့်ပြီး စကားမပြောတော့ပါ။ နှင်းဆီပျိုဖြူက
တိတ်ဆိတ်စွာ နားချင်ပုံရသည်။

‘အဖြေတူရင်း ငါ့မင်းရဲအချစ်ကို ကျွေးသွားပြီ ...

ပြန်ဟောင့်စာပေ

ရှောင်နေလည်း မလွတ်ဘူးဆိုတာ သိသွားပြီ ...

ကြင်နာသော နှုတ်စာပေးပေးမှာ အချစ်များတဲ့ ချေးခဲ့ပြီ

နှောင်စွဲသော ကြိုးစာတဲ့ ခိုင်နေပြီ”

“အချစ်လိုအင်” သိချင်းသံဟာ နှင်းဆီ၏ သတိရစိတ်

ကို ပိုစေသည်။

“မြူဝင်သော ချစ်ခြင်းစုံအနိဂွယ် ရွာတွေပြီ ...

ဟန်ဆောင်လို့ ကိုယ်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးလေ

ပိုဝေသော တစ်ယောက်တည်း အချိန်တွေချွန်ခဲ့ပြီ

မလိုတော့ဘူး

အကြင်နာများ ဝင်ခွင့်ထဲ ကိုယ်သိမ်းဆည်း ...”

ဂရေဟမ်နှင့် ထရေစီ၏ အသံ နှင်းဆီ၏စိတ်ကိုဖမ်းစား

သွား၏။

“အချိန်များစွာ သူ့အနားမှာ ကိုယ်နေနိုင်ဖို့ အချစ်တာ အရေးကြီးခဲ့ရပြီ”

ပြေးနှုတ်မောင်စာပေ

“ယုံမလား ချစ်သူ မင်းတစ်ယောက်တည်းချစ်လို့”

ညီဇော်က ကူရှင်ကို မှီချပြီး မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ငြိမ်သက်
နေသော နှင်းဆီယိုဖြူကို ကားမောင်းရင်းမှ ဆက်ခနဲတစ်ချက်
လှည့်ကြည့်သည်။

သူနှင့်စကားမပြောချင်လို့သာ သိချင်းဖွင့်လိုက်တာပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း အလိုက်တသိ စကားမဆိုတော့ပါ။

နှင်းဆီယိုဖြူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်လေးက အေးစက်လွန်း၏။

နှင်းဆီက မျက်လုံးဖွင့်ကာ ကိုညီဇော်စိတ်ကို တစ်ချက်

လှည့်ကြည့်သည်။

သူ့ပါ ကိုယ့်ကြောင့် အိမ်ပြန်နောက်ကျရပြီ။

စိတ်ထဲမှာ ငြိုငြင်နေမလားမသိ။

“ကိုညီဇော် ဗိုက်ဆာရင်တော့ တစ်ခုခုဝင်စားလေ

နှင်းဆီ ကားထဲက စောင့်ပါမယ်။”

ပြေးနှုတ်မောင်စာပေ

“ရပါတယ်”

ညီဇော်က ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်အတူတူ အပြန်ခရီးမှာ သူကဆိုင်ထဲဝင်ထိုင်ပြီး နှင်းဆီက ကားထဲက စောင့်မယ်ဆိုတာတော့ လက်မခံချင်ပါ။

သူနှင့်တခုခုစားရမှာ ရင်းနှီးခင်မင်ရမှာ ကြောက်ရွံ့နေသလား ရှောင်မယ်နေသလား။

ညီဇော်စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျ။

နှင်းဆီက မာနကြီးသူလား အေးစက်စက်နေတတ်သူလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့နှစ်ယောက်သည်ထက်တော့ ရင်းနှီးသင့်တာအမှန်ပါ။

သူလောဘကြီးနေမိတာများလား။

ဒီနေ့အပြန်နောက်ကျတာမို့ ကတ္တရာလမ်းပေါ် ကားတွေပင်ရှင်းလင်းစပြုနေပြီ။

ညီဇော်က တစ်ခြားဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေကို အသီးသီး ပြန်ပို့ပြီးမှ သူမကို တစ်ခေါက်စောင့်ခေါ်ပေးတာဖြစ်သည်။

လကုန်ရက်မို့ ပစ္စည်းရှင်းကာ ငွေရှင်းတာတွေ အပြီးအစီး လုပ်ရတာကြောင့် အလုပ်ရှုပ်ကာ လူလည်းပင်ပန်းနေပြီ။ သို့သော် လသာသော ညတစ်ညမှာ လေပြေလေညှင်း

လေး ခံယူကာ ကားပေါ်ထိုင်ခဲ့ရသောအခါ ပင်ပန်းသမျှတို့ နှစ်
ပျောက်သွားရသလို ရှိသည်။

“မနှင်းဆီ”

“ရှင်”

ခပ်ငေးငေးငြိမ်သက်နေမိစဉ် ညီဇော်ကခေါ်သည်။

“နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

“စကားလည်း မပြောဘူးဗျာ”

“ဒီနေ့ နည်းနည်းအလုပ်များသွားလို့ပါ”

“လိုရင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပါလား”

အမှန်တော့ သူလည်းကားတစ်စီးနှင့် ဝင်ချည် ထွက်

ချည် နားရတာမဟုတ်ပါ။

“ရပါတယ် ကိစ္စမရှိဘူး”

“မနှင်းဆီက အမြဲသူ့စိမ်းဆန်တယ်ဗျာ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

နှင်းဆီဘက်သို့ သူ့ကားကားမောင်းရင်း လှည့်ကြည့်
သည်။

သူ့မျက်လုံးတွေက နက်မှောင်စိုရိနေ၏။

နှင်းဆီရင်ထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ သတိရမိလိုက်တာ အာကာ

ပင် ဖြစ်သည်။

ဒီလိုညီချမ်းမျိုးမှာ အာကာပရုံးလေးကို မှီချင်လိုက်တာ။

နှင့်ကိုမတွေ့ရတော့ နှင်းဆီအားတွေ ပြတ်နေသလိုပဲ။

လူဟာ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်နဲ့ တူတဲ့ရက်တွေ ဖြတ်သန်းနေရ

တယ်နော်။

ငွေစုမိဖို့ပဲ စိတ်အားထက်သန်နေတာ မှန်ပေမယ့် လူက

တော့ ပန်းတစ်ပွင့်လို နွမ်းနေမိသည်။

နင်ဟာ နေရောင်ခြည်ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။

နှင်းဆီအတွက် မရှိမဖြစ်လည်း လိုအပ်ပါတယ်အာကာ

ညီဇော်သည် ကားကိုနှေးနှေးလေးမောင်းနေမိသည်။

ဘေးနား မှာ မနှင်းဆီပါလာတော့ သူကားမောင်းရတာ ပျော်သည်။

အခြယ်အသကင်းသော မှန်တည်တည်မျက်နှာလေးတို့ သူ့အရမ်းနှစ်သက်နေမိပြီ။

ထိုမျက်နှာလေးမှာ ရိုးသားဖြူစင်ခြင်းတွေရှိသည်။

သိမ်မွေ့သော မိန်းမဆန်သော မိခင်ဆန်သော မေတ္တာ

ရိပ်တွေ သူခံစားမိသည်။

ထို့ကြောင့် သူမနဲဘေးနားနေခွင့်ရသော အချိန်လေးကို မကုန်ဆုံးစေချင်ပါ။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေရသလဲ မနှင်းဆီကတော့

သိမည်မထင်ပါ။ သူတစ်ယောက်ထဲ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ။

“ကားက ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုညီဇော်”

ရပ်တော့မလို ဖြစ်နေမိသောအခါ မနှင်းဆီက သတိထားမိသည်။

“ဗျာ . . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဒီအချိန် ကားပျက်ရင်တော့ခက်ပြီ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကားလည်းဘာမှမဖြစ်ပါဘူး တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာများလား”

လူက မနှင်းဆီနားက မခွာချင်တာ အိမ်ကိုမြန်မြန်မရောက်ချင်တာ . . .

“တကယ်လို့ ကားပျက်လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တကူစီနဲ့ ပြန်ပို့ပေးမှာပါ”

သူ့လှည့်ပြောပုံလေးက တစ်မျိုးသော အဓိပ္ပါယ်မို့

မင်းဆီ အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိပ်နောက်ကျလို့မကောင်းဘူးလေ”

“သိပါတယ်”

“ကိုညီဇော်ကိုလည်း အိမ်ကမျှော်နေရောပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို တကူးတက မျှော်မယ့်သူမရှိပါဘူးဗျာ”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ် အိမ်ပြန်ရင် ရေမိုးချိုး ထမင်းစားပြီး လက်

ဖက်ရည်ဆိုင် ပြန်ဆင်းထိုင်တယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ဆယ့်နှစ်နာရီပိတ်ပြီလေ။ အဲဒီကျမှ အိမ်ပြန်တာ မအိပ်ချင်ရှင် ဂစ်တာတီးတာ ထိုင်နားထောင်သေးတာ”

“ဪ . . . သီချင်းဝါသနာပါတယ်ပေါ့”

“အဟဲ သူများဆိုတာ နားထောင်တာပါ”

သူပြောလိုက်တဲ့ စကားက နှင်းဆီအတွက်တော့

ပြန်ကောင်းစေ

အာကုကို သတိရဖို့ဖြစ်နေသည်။

အဆိုတော် ဖြစ်ချင်လွန်းတဲ့ ချစ်သူ။ ဘယ်သောအခါမှ

သူ့ဆန္ဒပြည့်မလဲ။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း အာကုကို အောင်မြင်သော

အဆိုတော်ဘဝသို့ နေ့ချင်းညချင်း ရောက်သွားစေချင်မိသည်။

“မင်းဆီရော အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ဘာလုပ်လဲ”

“အချိန်စောတဲ့နေ့ဆိုရင် စက်ချုပ်တာပေါ့”

“ဟာ . . . စက်လည်းချုပ်သေးတယ်”

“အင်း”

“အဲ့လောက်မလုပ်နဲ့လေဗျာ။ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်နေ

မယ်။ လူဆိုတာ အပန်းဖြေချိန်လေး တစ်ခုတော့ရှိရမှာပေါ့”

နှင်းဆီပြုံးမိသည်။

သီးသန့်အပန်းဖြေဖို့လိုအပ်သော လူတန်းစားမှ မဟုတ်ပဲ။

ပြန်ကောင်းစေ

“ဒီညတော့ မချုပ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ ထမင်းစားပြီးရင် အိပ်
တော့မယ်”

“မနှင်းဆီ ချက်ချင်းအိပ်ပျော်လား”

သူမေးခွန်းက ထူးဆန်းနေသည်။

“အိပ်ပျော်တာပေါ့ ဘာလို့လဲ ပင်ပန်းတဲ့နေ့ဆို မိုးလည်း

မှ တရားပဲ”

ညီဇော် သက်ပြင်းချပြီး . . .

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဆို အဲလိုလွယ်လွယ်

အိပ်လို့မပျော်ဘူး”

“ဟောတော့ . . . ဒီအရွယ်လေးနဲ့”

“စီးကရက်သောက်ရင်းနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး စဉ်းစားတာပဲ”

ပေါ့ဗျာ”

“စဉ်းစားတယ်”

ပြုံးနှုတ်မောင်စာပေ

“ဟုတ်တယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အကြောင်း”

“ဪ . . . ကိုညီဇော်ကလည်းနော်၊ ရည်းစား

အကြောင်းနဲ့ စိတ်ညစ်နေတာလား။ ကဲပါ မောင်းပါ မနက်ဖြန်မှ

ပိုင်ဖွင့်နော်၊ နှင်းဆီနားထောင်ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“မနှင်းဆီ တကယ်နားထောင်ရမှာနော်”

“အင်းပါ”

“သူက သိပ်လှတယ်ဗျာ၊ သဘောလည်းကောင်းတယ်”

ဒီကောင်လေးက ကားကိုနှေးတုန့်တုန့် မောင်းရင်း

အေးအေးကြဲကြဲလေးဆိုသည်။

နှင်းဆီသည် ပါးကလေးကို ပွတ်ရင်း ငိုငဲ့တွေသွားမိ

သည်။ အာကာရော . . . အာကာ? ရင်ထဲမှာ နှင်းဆီရှိသေးရဲ့

အား၊ တခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက် မတော်တဆ ရှိနေရင်

ဗျာ၊ နှင်းဆီစိတ်တွေ ပူပန်လာမိသည်။

ပြုံးနှုတ်မောင်စာပေ

ငါ့ဖက်တတော့ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ စိတ်ချထားမိတယ်
အာကာရယ်း

ငါတို့နှလုံးသားချင်းတော့ တစက္ကန့်မှ မဝေးဘူး မဟုတ်
လား ဟင် . . . ။

နှင်းဆီကတော့ ဘာပဲလုပ်နေနေ ဘယ်နေရာပဲ ရောက်
နေနေ ရင်ထဲမှာ အာကာရီပြီးသားပါပဲ။
အာကာဖက်ကရော . . . ။

မနက်ခင်းလေးသည် လန်းဆန်းသော ခွန်အားသစ်များ
ကိုဖြစ်စေသည်။

ညီဇော်ကလည်း လေချွန်သံလေးဖြင့် ကားကို ခြံဝင်းထဲ
ရပ်လိုက်သည်။

ကောင်မလေးတွေ အဖွဲ့ကြီးဆူညံစွာ ကားပေါ်က ဆင်း
သွား၏။

နှင်းဆီလည်း ဆွဲခြင်းလေးဆွဲကာ ဆင်းမည်ပြင်တော့
“မနှင်းဆီမဆင်းနဲ့ဦး၊ စတိုခန်းရှေ့ထိ မောင်းမယ်”

“ကိုညီဇော် ကားပြန်ကွေ့ရခက်နေပါမယ်၊ ဒီမှာ ဆင်းလည်းရတဲ့ဥစ္စာ”

ညီဇော်က ပြုံးစိစိနှင့် ကားကို ခြံထောင့်စတိုခန်းရှေ့ထိ မောင်းသွားသည်။

ကောင်မလေးတွေက ဓုံးခန်းထဲ ဝင်သွားကြပြီ။

နှင်းဆီက ကားရပ်တာနှင့် ခပ်မြန်မြန် ဆင်းလိုက်သည်။

ညီဇော်က ကားလော့စ်လုပ်ကာ သူမကို တခဏ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

ပြီးမှ နောက်ပါးကနေ ခပ်ဖြေးဖြေး လျှောက်လာသည်။

လက်နောက်ပစ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ဝှက်ထား၏။

နှင်းဆီက ထမင်းချိုင့်ပါသော ကြိမ်ခြင်းလေးကို စတိုခန်း တံခါးဝကြွေပြားခင်းပေါ် အသာချလို့ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက တံခါးသော့ကို ရှာထုတ်သည်။

ပြီးလျှင် သော့ကိုဖွင့်၏။

သော့ဖွင့်လျှင် ခါတိုင်းတော့ ကိုညီဇော်က “ကျွန်တော် ညပ်ပေးမယ်” ဟုလာကူညီနေကျ၊ ဒီနေ့တော့ ပါမလာ။

နှင်းဆီက တံခါးကိုဖွင့်လျက် ချထားသော ကြိမ်ခြင်းလေးကိုကောက်ယူသည်။

ရုတ်တရက် သူမမျက်မှောင်ကုပ်သွားရသည်။

လက်ဆတ်သော အဖြူရောင် နှင်းဆီလေးတပွင့်။

အင်္ဂလည်းမဟုတ်။ ပွင့်နေပုံကအနေတော် မကြာခင် အမှ အပင်က ခူးလာပုံရသည်။

ခုခဏလေးမှ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သူမဆွဲခြင်းထဲ ရောက်လာပါလိမ့် . . .

သင်္ကာမကင်းနှင့် ဘေးဘီကို ဝှေ့ဝှေ့ဖွေသည်။ ညီဇော်က နံရံအကွယ်မှာ ပုန်းကာ ကြည့်နေရင်း မနှင်းဆီရဲ့ အမူအရာ

ကြောင့် မနေနိုင်ဘဲ ရယ်မိသည်။

“ဟာ . . . ဟင်”

ပန်းတစ်ပွင့်ရောက်လာတာကို အံ့သြနေတဲ့ ပုံလေး

ချစ်စရာလေး။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မနှင်းဆီ၊ ပိုက်ဆံအိတ်ပျောက်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

မနှင်းဆီက ညီဇော်မျက်နှာကို သေချာကြည့်သည်။

သူမအံ့လိုကြည့်တော့ ညီဇော်ပိုရယ်မိသည်။

“ဒီပန်းတပွင့်က နှင်းဆီခြင်းထဲဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် လက်ဆောင်ပေးတာ”

“ဘယ်တုန်းက ဝယ်လိုက်တာလဲ”

“ဝယ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ မနှင်းဆီက ကြိုက်မယ်ထင်လို့”

နှင်းဆီသည် သူပေးသော ပန်းလက်ဆောင်ကို ငြင်းမူ

ခက်သွားသည်။

“ဒါဆိုလည်း သိုင်းကျပဲနော်”

ပန်းပွင့်လေးကို လက်ထဲကိုင်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ညီဇော်က ထွက်မသွားသေးပဲ မနှင်းဆီပျောက်ကွယ်

သွားတဲ့အထိ ကြည့်နေမိသည်။

“မနှင်းဆီ”

“ရှင်”

စားပွဲကို ရောက်မှ ပြန်ထူးရသည်။

“ထမင်းစားချိန်စောင့်နော်၊ ကျွန်တော်တို့ဟူးသုပ် ဝယ်လာခဲ့မယ်”

ညီဇော်က အော်ပြောလိုက်သည်။

အလုပ်ကိစ္စတွေ ကိုယ်စီရှိနေလို့သာ ခွဲခွာရတာ၊ ညီဇော်က

အဖြင့် နှင်းဆီမျက်နှာလေးကို ဝေးကာ ကြည့်နေချင်ပါ

သေးသည်။

မနှင်းဆီရယ် . . .

ကျွန်တော်သိပ်ချစ်နေမိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်

အကြောင်းမသိချင်ဘူးလား . . . ၊

ကျွန်တော်ကတော့ သိပ်ပြောပြချင်နေတယ်။

ရင်ထဲမှာ ကြိတ်မှိတ်ပြီး မခံစားနိုင်တော့ဘူးဗျာ။

အရမ်းချစ်တယ်ဗျာ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ဘယ်လိုငွေ့ပြောရမလဲ . . . ၊

“တို့တူးသုတ်က ဘယ်လိုလဲ၊ မနယ်ရသေးဘူးထင်တယ်”

“ငွန်းနဲ့မွေ့လိုက်ပါလား၊ ကိုညီဇော်”

ညီဇော်က ကလေးတစ်ယောက်လို မျက်နှာရှုံ့ပြသည်။

ပြီးတော့ ပန်းကံနံကို နှင်းဆီဖက်တိုးပေးကာ . . .

“မနှင်းဆီပဲ နယ်ပေးပါ”

“ကျွန်မက လက်မဆေးရသေးဘူးနော်”

“ဒီအတိုင်းပဲရတယ်”

“ဟယ် . . . အလကားပြောတာ နယ်ပေးရမယ်ဆိုရင်
လက်သွားဆေးမှာပေါ့”

သူကဗေစင်မှာလက်သွားဆေးတာ ထိုင်ကြည့်နေသည်။

ညီဇော်အကြည့်များမှာ မေတ္တာရိပ်ဖြင့်နက်ရွှန်းတောက်ဝ

နေ၏။

အာကာရဲ့ ချစ်စနိုးအကြည့်လေးများကို အရမ်းလွမ်း

ထွက်သွားမိသည်။

ချစ်သူချင်းမတွေ့ရတဲ့ အချိန်တွေများလာသလိုပဲ အာ

ကာရယ်။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။

သူလည်း သတိရမှာပါ။ ဘာပဲလုပ်နေနေ နှင်းဆီခေါင်း

ထဲကို သူ့အကြောင်းက အလိုလိုဝင်လာမှာပါ။

“မနှင်းဆီလက်ဆေးတာ အကြာကြီးပဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ငေးနေမိတာ”

“ငေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မနှင်းဆီတစ်ခုခုကို တွေးနေ

တာပါ”

“ထားပါတော့”

သူမက တို့ဟူးသုပ်ကို ဖွဖွလေးနယ်လိုက်သည်။ ညီဇော်

က အကြည့်ငေးမယှက်ပေ။

မနှင်းဆီရဲ့ လက်ဖမိုးလေးက အကြောတွေပေါ်လို့ ခပ်

နီနီနှင့် ဖြူဆွတ်ပြီး အစိမ်းရောင်လေး တောင်သန်းနေသလိုပဲ။

ခက်ချောင်းလေးတွေက ဝင်းမွတ်ပြီး ဖယောင်းတိုင်ကလေး

တစ်ခုလို တင်းပြည့်နေသည်။ လက်တွေအတော်လှတဲ့အမျိုးသမီးပဲ။

“သူဌေးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အသွေးအမွှေးမျိုးပဲ”

“ရှင်”

“မနှင်းဆီ လက်ကလေးတွေက သိပ်လှတာပဲဗျာ သူတွေ
မရဲ့လက်ထက်တောင်လှတယ်”

“ဟုတ်လား မမလှိုင်းမို့နီနဲ့တောင် ယှဉ်ပြောနေတယ်
ကိုညီဇော်ရယ် မမကြားသွားရင် ရယ်စရာဖြစ်နေပါမယ်”

“လှလို့လှတယ်ပြောတာပဲ”

“တော်ရဲ့ပဲမြောက်ပါ ကိုတော်လေးရယ် ထမင်းစား
စားပါတော့”

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောဖြင့် ထမင်း
လက်ဆုံ စားဖြစ်သည်။

နှင်းဆီသည် ထမင်းငုံစားရင်း တွေးမိသည်မှာ ချစ်သူနှစ်ယောက်
အတူ လက်ဆုံစားခွင့်မရပါပဲ ဒီကောင်လေးနှင့် တရင်းတ

စား သောက်ခွင့်ရသည်မှာ ဘယ်ဘဝက ရေစက်ပါလိမ့် . . . ။

အတူတူဆုံတွေ့တဲ့ အခွင့်အရေးတိုင်းဟာ ရှေးဘဝအ
ကြောင်းကံတစ်ခုခုကြောင့်ပဲ ဆိုရင်တော့ ညီဇော်နှင့် နှင်းဆီ
လည်း အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခုတော့ရှိနေသည်။

“ကျွန်တော် စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်၊ မိန်းက
လေးတွေရဲ့ မျက်နှာလေးတွေက ပန်းတစ်ပွင့်စီနဲ့ ဆင်တူ
တတ်တယ်တဲ့”

ထမင်းစားပြီးနောက် အအေးသောက်ရင်း ညီဇော်က
စကားစလိုက်သည်။

“အဲ့ဒါ မနှင်းဆီဘယ်လို ထင်သလဲ”

နှင်းဆီက ပြုံးသာပြုံးမိသည်။

ကြုံကြုံဖန်ဖန် ပြောတတ်တဲ့ကောင်လေး။

“မနှင်းဆီ မျက်နှာက ဘာပန်းလေးနဲ့တူလဲ သိလား”

“ပြောပါဦး”

“ဟိုဒင်းလေ”

“ပေါက်ကရတော့ လျှောက်မပြောနဲ့နော်”

နှင်းဆီက ရယ်ချင်လာသည်။

မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပန်းတစ်ပွင့်နဲ့တူတယ်

ဆိုတော့ . . .

“မနှင်းဆီက ကြည့်လိုက်ရင် စံပယ်ပန်းလေးလိုတော့ကို တစ်ခါတစ်ခါ အတင်းလာခေါ်တယ်။ မုန့်တွေ ကျွေး

ဖြူလည်း ဖြူတယ်၊ မွေးလည်းမွေးတယ်”

“နာမည်က နှင်းဆီလေ”

“ဒါပေမယ့် မနှင်းဆီကမစူးရှဘူး”

“ဒါဆိုရင် နာမည်ပြောင်းရမှာလား”

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာ ဘော့စ်မမဆိုရင် သစ်ခွ

ပန်းလိုပဲ၊ အကြောတင်းတင်းနဲ့ တန်ဖိုးကြီးတယ်။ ဒါပေမယ့် မမွေး

ဘူး၊ ကြည့်ရတာ မငြိမ်းချမ်းဘူး”

“ဟယ် . . . သူများကို”

“ဟိုအုပ်စုထဲက ယမင်းဆိုရင် ပိတောက်ပန်းနဲ့တူတယ်”

သူစကားများက အဆန်းပင် . . .

“ပွင့်တဲ့ အခါပွင့်ပြီး မပွင့်တဲ့အခါ လုံးဝမပွင့်ဘူး၊ ကျွန်

တော့ကို တစ်ခါတစ်ခါ အတင်းလာခေါ်တယ်။ မုန့်တွေ ကျွေး

တာ အပြင်တွေ စွပ်ပြီး လိုက်ပို့ခိုင်းတယ်၊ ပြီးရင် သူမဟုတ်

ဘဲလို့ပဲ။ ကျွန်တော့်ကို အရှင်းမခေါ်တော့ပြန်ဘူး၊ စကားလည်း

မပြောဘူး”

“ဟင်း . . . ဟင်း”

“မနှင်းဆီက ရယ်တယ်”

“ကိုညီဇော်စကားကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ”

“စကားကို ဘယ်လိုကြည့်ရမလဲ”

“တော်ပြီ ရှင်နဲ့ပြိုင်ငြင်းနေလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“စကားဆိုလို့ တရုတ်စကားပွင့်နဲ့တူတဲ့ မျက်နှာတွေ
လည်း ရှိတယ်ဗျ”

“လုပ်ပြန်ပြီ”

“မနှင်းဆီမယုံရင် သတိထားကြည့်”

“ဒါဆိုရင် နှင်းဆီမျက်နှာက ခရေတစ်ပွင့်နဲ့ တူနေတာ
ထယ်တယ်”

ညီဇော်က မျက်ခုံးပင့်သွားပြီး . . .

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ခရေဆိုတာ မြေပေါ်ကို ကြွေကျတယ်လေ၊ သူ
အရောင်အဆင်းနဲ့ အရွယ်အစားကလည်း မထည်ဝါဘူး”

“မွေးပေမယ့် ကြည့်လိုက်ရင် နွမ်းနွမ်းကလေး ဘဝမှာ
အဆင်မပြေသေးပဲ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ခွင့်မရသေးတဲ့
နွမ်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာဟာ ခရေလို နွမ်းနေမှာပဲ
နှင်းဆီတော့ အဲဒီလိုပဲ ခံစားမိတယ်”

“မနှင်းဆီက ဘာတွေဖြစ်ချင်ပြီး ဖြစ်ခွင့်မရသေးတာလဲ၊
ဘာကြောင့်မျက်နှာနွမ်းနေရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ”

“မနွမ်းပါဘူး၊ စံပယ်လိုပဲ ဖြူစင်နေတယ်၊ ကြည့်လိုက်ရင်
သန်းသန်းအေးမြနေတယ်”

“တော်ပါနော်”

နှင်းဆီမျက်စောင်းရွယ်မိတော့သည်။ ညီဇော်က
နှင်းဆီကို စူးစမ်းသော အကြည့်ငေးနှင့် အဖြေရှာနေမိသည်။
အထူးသဖြင့်တော့ နှင်းဆီရဲ့ စကားအဓိပ္ပါယ်ကိုပေါ့ . . .

ဒါဟာ သူမမှာချစ်သူရှိပြီး အဆင်မပြေဘူးလို့ ဆိုလိုတဲ့
သဘောလားကွာ။ သိချင်လိုက်တာဗျာ။ တကယ်တမ်း သိလည်း
မသိရဲပြန်။ သတ္တိနည်းတယ်ပဲခေါ်မလား။ ညီဇော်လည်း သူ့ရင်ထဲ
က မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု ရှင်သန်နေစေချင်သေးသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ မနှင်းဆီပျော်နေတာပဲ မြင်ချင်
တယ်။ ရယ်နေတာပဲ ကြားချင်တယ်”

“နှင်းဆီမှာ ငိုလောက်စရာ ပြဿနာတော့မရှိပါဘူး”

“တစ်ခုခုဆို ကျွန်တော့်ကို တိုင်ပင်ပါဗျာနော်၊ မနှင်းဆီ
လိုတဲ့ အကူအညီဆို ပြောသာပြော”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“တကယ်ပြောနိုင်လား”

“ဘာကိုလဲ”

“အချစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပြဿနာရှိရင်”

“ဟို မရှိပါဘူး”

“မနှင်းဆီကို ချစ်ခွင့်ရတဲ့လူက ကံကောင်းတဲ့သူပဲ”

နှင်းဆီက နှုတ်ဆိတ်လို့ မျက်လွှာချသွားသည်။

စကားတွေ အများကြီး ပြောလို့မဖြစ်။ ရင်ထဲက

ခံစားချက် က စကားထဲပါလာနိုင်တယ်လေ၊ ဒီလိုပဲ လေးလေး

စားစား ခင်မင်နေကြတာ ကောင်းပါတယ် ကိုညီဇော်ရယ် . . .

အချစ်ရေးကိစ္စဟာ ရှုပ်ထွေးတတ်ပါတယ်။

သစ်ဦးစီ သူရောက်သွားသောအခါ သစ်ဦးက လှိုင်းမို့နီ
ဖုန်းဆက်တာနှစ်ကြိမ်ရှိပြီဟု သတင်းပေး၏။

“ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

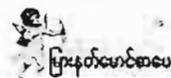
အာကာသီချင်စွာ မေးမိသည်။

“မသိဘူးလေ၊ မင်းသိမှာပေါ့”

သစ်ဦးကလည်း သူကိစ္စမဟုတ်တော့အကျိုးအကြောင်း

မမေးထားပါ။

“မင်းရောက်လာရင်ဖုန်းဆက်ပါတဲ့”

“အင်း”

မိုးအာကာက ချက်ချင်းပဲ လှိုင်းမို့နီ၏ ဟင်းဖုန်းကို ဆက်
လိုက်၏။

“အမယ်လေးနော်၊ ရှာလိုက်ရတာ”

လှိုင်းမို့နီက တိုးတိုးကလေး ညည်းသည်။

“ဆို . . . ကိစ္စက”

“ပေပေနဲ့ တွေ့ပေးမလို့”

လှိုင်းမို့နီက သွယ်ဝိုက်မနေဘဲ ဘွင်းဘွင်းပဲပြောသည်။

“ဘယ်တော့လဲ”

“ဒီနေ့ပေါ့၊ ညနေပိုင်း”

“ဘယ်ကိုလာရမှာလဲ”

“အိမ်ပေါ့၊ အိမ်ပဲလာလေ”

မိုးအာကာမယုံမရဲနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ဖုန်းထဲက ပြောပြသောလိပ်စာကို သေသေချာချာ
လိုက်ရေးမှတ်၏။

“အချိန်တော့တိကျပါစေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ဘဝအတွက် အသက်တမျှလောက်အရေးကြီးတာပဲ။

သူကပြောထားသော အချိန်ရောက်မလာပဲနေပါ့မလား

သိချင်းဆိုဖို့ကိစ္စထက် ဘယ်ကိစ္စကများ အရေးကြီးမှာတဲ့လဲ။

“စောင့်နေမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်”

မိုးအာကာက ဖုန်းချပြီး ပြုံးနေ၏။

“အာကာ”

“ဟင်”

“ဘာတဲ့လဲ”

သစ်ဦးက မျက်စပစ်ပြီး စိတ်ဝင်တစားမေးသည်။

“သူ့အဖေ ပရိုဂျူဆာနဲ့ တွေ့ပေးမယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား”

သူ့လိုပဲ သစ်ဦးအံ့ဩသွား၏။

“ထင်တော့ ထင်သားပဲ”

ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိမ့်ပုံက အဓိပ္ပါယ်တစ်ခုခုပါနော်။

“ဘာကိုထင်တာလဲ”

“မင်းကို သူ့စိတ်ဝင်စားသွားပုံရတယ်”

“ဟာ”

မိုးအာကာ ထိတ်လန့်စွာအော်မိသည်။

ဟုတ်ပေါ့မလား ဒါလုံးဝမဖြစ်နိုင်။

လှိုင်းမိုးနီသူဌေးသမီးကလေး သူ့လိုလူကိုခေါင်းထဲထည့်

ပါ့မလား အတွေးထဲရောက်ပါ့မလား။

ကြုံကြုံကြုံလို့ ကူညီတာဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

“မဟုတ်တာတွေ ရမ်းမထင်နဲ့”

သူဟန့်တားမိ၏။ ပြန်ကြားသွားလို့ မသင့်တော်ပါ။

“ငါတွေ့ပါတယ်ကွာ၊ သူ့မျက်လုံးတွေထဲက တလက်

လက်တဖိတ်ဖိတ်အရောင်တွေ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ အချစ်ရောင်စဉ်တွေ”

“သွားပါကွာ၊ မင်းအသားလွတ်ပင့်မနေနဲ့”

“မယုံရင်ကြည့်လေ”

သစ်ဦးက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပြော၏။

မိုးအာက ဇဝေဇဝါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရရှိလာသော အဆက်အသွယ်ကောင်း

တစ်ခုကို သူကြိုဆိုရမှာပါပဲ။

“ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ မင်းအတွက်”

သစ်ဦးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြော၏။

မိုးအာကာက ညနေခင်းအတွက် ရင်တလှိုက်လှိုက်ခုပ်

နေသည်။

လှိုင်းမိုးတို့ နည်းခန်းကိုရောက်သွားတော့ ဆိုမှာမှာထိုင်

ချပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်နှိုက်မိသည်။

သူစင်ပေါ်မှာ သီချင်းဆိုနေတုန်း ဝီဒီယိုကင်မရာလေး

နှင့် သူ့ရှေ့ရောက်လာသော ကောင်မလေးကို သည်လောက်

ချမ်းသာမှန်း သူလုံးဝမသိခဲ့ပါ။

ထင်ထားတာထက်အဆပေါင်းများစွာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝသူ

တလေးမှန်း အိမ်ရောက်မှပိုသိသည်။

လှိုင်းမို့နီက သူ့အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုယ်တိုင်
လာပေး၏။ သူ့အတွက်တော့ ညနေခင်းမှာ အိပ်မက်မက်နေ
သလိုပါ။ မယုံချင်။

“ဖေဖေက သဘောကောင်းပါတယ်၊ ကိုမိုးအာကာက
အဆင်ပြေအောင် ပြောတတ်ရင် ဖေဖေက လက်ခံမှာပါ”

“သူ့ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး လှိုင်းမို့နီက ပြော၏။

“ကျွန်တော်က ဖြစ်ချင်တဲ့သူပဲ ပြေလည်အောင်ပြော
မှာပေါ့”

“ကျွန်မအဖြေကောင်းတစ်ခုကို စောင့်နေမယ်”

“ဗျာ”

သူနားမရှင်း လှိုင်းမို့နီ ဘာကိုဆိုလိုပါလိမ့်။

“ဪ . . . ရှင်နဲ့ဖေဖေအဆင်ပြေပြေ လက်တွဲပြ
တယ်ဆိုတဲ့ ဝတ်စုံနယူးစ် (သတင်းကောင်း) ပေါ့”

လှိုင်းမို့နီက သူမ၏ ဖေဖေရှိရာ အထူးဧည့်ခန်းထဲအထိ
လိုက်ပို့ပေးပြီး . . .

“ဖေဖေ ဒါ သမီးပြောတဲ့ ကိုမိုးအာကာပါ”

မိတ်ဆက်ပေးပြီးမှ အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပေးပြီး
ထွက်သွား၏။

ထိုနေ့ညနေခင်းက မိုးအာကာ၏ ဘဝအတွက် အ
ပြောင်းအလဲတစ်ခုစဖို့ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

လှိုင်းမို့နီက သူ့အပေါ် သိပ်ကောင်းလွန်းပါလား။

“ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေရဲ့လား”

သူ့ကိုလက်ကလေးပိုက်ကာ ကြည့်လျက် လေးလေး

စာနက်မေးလာ၏။

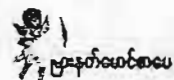
မိုးအာကာ မဖြေဖြစ်သေးပဲ လှိုင်းမို့နို့ကို စိုက်ကြည့်နေ

၏။

“ဟင် . . . ဖြေလေ အိုကေရဲ့လား”

အရမ်းသိချင်ပုံကလေးနှင့် သူ့ကိုကြည့်နေတော့အာကာ

မိမိပိုတော့သည်။

အဖြူရောင်စေတနာနှင့် လှိုင်းမိုးနီတို့တွေ့ဆုံခွင့်ရတာ
သူကံကောင်းသည်။

“အိုကေပါတယ်”

“တကယ် ဟယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ”

လှိုင်းမိုးနီက တိုးတိုးကလေးရေရွတ်၏။ မျက်နှာကလေး
လည်း ဝင်းလက်သွား၏။ ပြောပုံကလေးက တလိုက်တလဲ့။

“ဘာလို့ဝမ်းသာတာလဲ”

“ဟင်”

ရုတ်တရက် သူမေးလိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းကလေး တစ်
သွားပြီး . . .

“ကျွန်မနဲ့ ဖေဖေနဲ့ ခန့်မှန်းချက်ချင်းတူတယ်လေ”

ဟုဖြေ၏။ မိုးအာကာာ ဆက်မမေးတော့ပါ။

ဘာလို့ပဲ ဝမ်းသာဝမ်းသာ သူ့ကျေနပ်ရမှာပါ။

“နာမည်ကြီး အဆိုတော်ဖြစ်သွားရင် မေ့သွားမှာလား”

မေးပုံက ကလေးဆန်လွန်းသလိုပါ။

“ထင်လို့လား အဲ့ဒီလို”

“ထင်တာပေါ့”

“ဟင်”

မိုးအာကာာက မျက်နှာပျက်သည်။

သူကအောင်မြင်ကျော်ကြားမှုမှာ ယစ်မူးပြီးအောက်ခြေ

သွတ်မယ့်လူစားလား။

“အရမ်းထင်တာပေါ့။ ဘာလို့မထင်ရမှာလဲ။ ကျွန်မသိပါ

ဘယ်၊ ရှင့်အသံ ရှင့်ဆိုပုံ နံပါတ်တစ်ကိုဖြစ်မှာ၊ ထိပ်ဆုံးရောက်

ပါ။ ဖေဖေကလည်း အစွမ်းကုန်ကြိုးစားတင်မှာ”

မိုးအာကာာ သက်ပြင်းရှိုက်၏။

သူမေးတာက တစ်ခု။ လှိုင်းမိုးနီဖြေလိုက်တာက တစ်လွဲ

ဖြစ်နေပြီ။ သူက လက်ကာပြပြီး။

“လှိုင်းမို့နီကို မေ့သွားမယ်လို့ ထင်သလား”

ဟုပြန်မေးမိ၏။

“မသိဘူးလေ”

ဒါကိုတော့ တစ်ထစ်ချ အာမမခံနိုင်ပါ။ လူ့စိတ်ဆိုတော့

ပြောင်းလဲတတ်တာပဲမဟုတ်လား။

“ကျွန်တော် အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး”

လှိုင်းမို့နီက စကားကိုတစ်ခွန်းချင်း ရှည်လျားဉာဏ်ဖြင့်

ငြိမ်သက်နားထောင်နေသည်။

“ဖေဖေက သူ့စီးပွားသူလုပ်တာပါ။ ရှင်ကလည်း

ပညာရှင်လုပ်မှာပဲ။ ကျွန်မက ကိုယ်ကြားလိုက်ရတဲ့အတိုင်း

အရမ်းကောင်းနေတော့ တခြားသူတွေလည်း ခံစားကြည့်

တယ်။ ကျွန်မလိုပဲ ကောင်းတယ်လို့ မှတ်ချက်ပေးမလား။ အဲဒါ
အရမ်းသိချင်တယ်။ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ကျွန်မထင်လိုက်တယ်
ရှင် သိချင်းဆိုတာ နားထောင်ပြီး အရမ်းကောင်းတာပဲလို့
အဲဒီလို အားလုံးထင်မလား လက်ခံမလား။ လက်ခံရင်
ကျွန်မခန့်မှန်းတာ မှန်မယ်။ လက်ခံဘူးဆိုရင်
တစ်ယောက်တည်းက ဒီလိုထင်မိတာ ဖြစ်မယ်”

မိုးအာကာက ဖွဖွပြုံးသည်။

“ကျွန်မ သိချင်းမဆိုတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သိချင်း ကြိုက်
တယ်။ သိချင်းတွေအများကြီး နားထောင်ဖူးတယ်။ ခံစား
ဖူးတယ်။ ရှင်သိချင်းဆိုပုံ ရှင်အသံက လစ်လျူလို့မရဘူး။
ဖမ်းစားနိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဖေဖေဆီ ခေါ်လာတာ”

လှိုင်းမို့နီက စကားများက သူ့အတွက် အားဆေးပါ။
ရင်ထဲမှာ အင်အားတွေ ပြည့်လာ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ဗျာ၊ တကယ်ပါ”

“မလိုပါဘူး၊ ဖေဖေကလည်း အကျိုးအမြတ်ကြည့်ပြီး
ကိုက်မယ်ထင်မှလုပ်မယ့်လူပါ။ အရင်းအနှီးက ကြီးတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးတင်တာထက် ပိုပြီးကြားချင်တာက
ဖေဖေနဲ့ရှင် ရေရှည်လက်တွဲသွားကြဖို့ပါ”

လှိုင်းမို့နီရယ် . . .

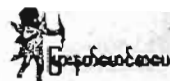
စိတ်ထဲမှာ စူးနှင့်စွာ ခေါ်မိသည်။

“အဲ့ဒါကလေးတစ်ခုပဲ”

မိုးအာကာလွင်က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညှိမ့်၏။

“စိတ်ချပါ”

ရဲရဲကြီး ကတိပေးမိသည်။

“လာမယ့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့က ကျွန်မမွေးနေ့ အဲ့ဒီနေ့မှာ ရှင်
သီချင်းဆိုပေးရမယ်နော်”

“ဟုတ်လား”

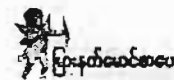
ဘယ်သူက မဆိုပေးပဲနေမှာလဲ။

“ရှင်ကို အရင်ဦးဆုံးဖိတ်တာ”

“ဝမ်းသာပါတယ်”

အာကာနှင့် လှိုင်းမို့နီတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

ကြည့်မိ၏။

နှင်းဆီပျိုဖြူက မျက်လုံးကလေးတလက်လက်နှင့် နား
ထောင်ကာ သူလိုပဲ မယုံချင်ယုံချင်ဖြစ်ကာနေ၏။

မိုးအာကာသီချင်းဆိုကောင်းတာတော့ သိပြီးသားပါ။

သည်လောက် မြန်မြန်အဆက်အသွယ်ကောင်းတစ်ခု
အခွင့်အရေးတစ်ခု ရလိမ့်မည်မထင်ခဲ့ပါ။

“ပျော်စရာကြီးနော်”

“အင်း နှင်းဆီကို တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးမယ် ဘာအားမလဲ”

ပြန်လည်ဆက်သွယ်

“ကြေးအိုး”

ဟုဆိုသည်။

“ထင်တောင်မထင်ဘူး၊ သူတို့ကလဲ ဆုံးဖြတ်ချက်မြန်

တာလား၊ ကိုယ်ကပဲ ကံကောင်းလွန်းတာလား”

“ဟုတ်တယ်နော် တကယ်မလွယ်တဲ့ ကိစ္စ”

အာကာက နှင်းဆီလက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ထွေးထား၏။

“နှင်းဆီအားပေးရမယ်နော်” ဟုဆို၏။

“အင်းပေါ့ အားမပေးပဲ နေပါ့မလား အာကာရယ်”

သူကြည်နူးစွာ ပြုံးမိသည်။

နှင်းဆီပျိုဖြူက သူ့အပေါ် ချစ်သလောက်အနှံ့တာခံသည်။

လှိုင်းမိုက်က သူ့အပေါ် နားလည်ပြီး အရမ်းကောင်းသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘယ်တော့မှမ

လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိသည်။

“အာကာ”

“ဟင်”

“ပြောပြရအုံးမယ်”

“ဆို”

“အဟင်း”

နှင်းဆီပျိုဖြူရယ်သံကလေးက တစ်ခုခုကို ထိန်ချန်ထား

သလိုပါ။

“ဘာလဲ ပြောဆို ဘာတွေ လျှို့ဝှက်ထားလဲ”

နှင်းဆီခေါင်းလေးရမ်းသည်။

“သူဌေးမမအကြောင်း ပြောမလို့ပါ”

“အင်း ပြောလေ”

“အရမ်းသဘောကောင်းတယ်”

“ဟုတ်လား”

အတူတူလျှောက်လာရင်း နှင်းဆီပျိုဖြူက ပြောပြနေ၏။
မိုးအာကာကလည်း နှင်းဆီပြောသမျှ ငြိမ်သက်နားထောင်နေ
တာပါပဲ။

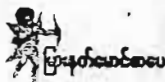
“အဲ့ဒီမမလှိုင်းမို့နီကလေ . . .” ဟုနာမည် ပါလာမှပဲ
သူ့အံ့အားသင့်လျက် လျှောက်နေသော ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်
သွားရတော့သည်။

— လှိုင်းမို့နီတဲ့ . . .

သူ့ကြားလိုက်တာ ပီပီသသပါပဲ။ မမှားနိုင်။ မလွဲနိုင်။

“လှိုင်းမို့နီ ဟုတ်လား”

“အင်း အာကာနဲ့ တစ်ရက်ရက်တော့ ဆုံချင်ဆုံမှာပေါ့။

အရမ်းချောပြီး အရမ်းသဘောကောင်းတယ်”

“ဘယ်မှာနေတာလဲ”

သူ့အလျှင်စလို မေးမိ၏။ ကြားလိုက်ရတော့ တုန်လှုပ်
သွားသည်။

ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုလား။

အကွက်ကျသေသပ်လွန်းလှပါလား။

နှင်းဆီပျိုဖြူက သူ့မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်ကာ အကဲခတ်ရင်း

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလို့လား” ဟုစူးစူးစမ်းစမ်းမေး၏။

“မသိပါဘူး”

ရုတ်တရက် သူညာမိ၏။ တမင်ရည်ရွယ်တာတော့

မဟုတ်ပါ။ ချက်ချင်းကြီး ဝန်မခံချင်။ မပွင့်လင်းရဲတာမဟုတ်ပဲ

တိစ္ဆကို သူသေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ပြောပြသင့်သည်။

ယုက်သွားသော အမူအရာကို ချက်ချင်းပြင်ရ၏။

နှင်းဆီ မရိပ်မိစေချင်။

ပြီးတော့ တစ်စုံတစ်ရာ တိမ်းစောင်းပြောင်းလဲသွားမှာ စိုးရိမ်သည်။ သူ့ဘဝတက်လမ်းအတွက် လှိုင်းမိုးနီက အရေးကြီးသည်။ နှင်းဆီကိုလည်း သဝန်တိုစိုးရိမ်စိတ်ခုသွားမလား။

စကားစပ်မိတာကိုပင် မပြောပြရကောင်းမလား။ စိတ်ခုသွားမလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လှိုင်းမိုးနီဆိုတာကို သူလျှို့ထားချင်သည်။ သူ့မှာ နှင်းဆီပျိုဆိုသော ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိနေတာလည်း လှိုင်းမိုးနီကို မသိစေချင်။

သက်ပြင်းတစ်ချက်တော့ ရှိုက်မိ၏။

နားလည်ခွင့်လွတ်ပေးပါ နှင်းဆီရယ်။

နှင်းဆီပျိုကို စိုက်ကြည့်တာ တောင်းပန်ပါသည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

“လှလို့”

“အမယ် ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေပြီ”

လက်ဖျားကလေးဆွဲယူကာ နမ်းရှိုက်ရင်း သူရယ်မိ၏။

နှင်းဆီပျို၏ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရတာကို သုကျေနပ်ပါသည်။ နောင်တလည်းမရပါ။

သို့ပေမယ့် လှိုင်းမိုးနီ၏စိတ်ကို သူမခန့်မှန်းတတ်ပါ။

သူ့အပေါ်ဘာလို့ ကူညီတာလဲ။

အဲဒါ သူသိချင်သည်။ အရေးကြီး သည်။

“အာကာ”

“ဟင်”

“နှင်းဆီတို့ ကံချင်းတူတယ်နော်”

“အင်း”

“နှင်းဆီလည်းအလုပ်ရ၊ အာကာလည်း ပရိယာဇာ
တွေပြီ”

“အင်း”

ဘာမှမသိသေးပဲ နှင်းဆီကတက်တက်ကြွကြွကလေး
ပြောနေ၏။

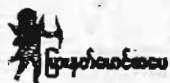
“အာကာပျော်ရဲ့လား”

ကောက်တာငန့်ကမေးလာ၏။

“ပျော်တာပေါ့”

“ဟုတ်လား”

မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်လျှက်သေသေချာချာမေးလာ၏။

“ပျော်ပါတယ်”

“ဟုတ်လို့လား ပျော်ပုံလည်းမရပါဘူး”

နှင်းဆီပျိုဖြူက သူ့ကိုစူးစမ်းအကဲခတ်ပြီး သံသယရှိပြီမို့
ညာရယ်လိုက်သည်။

“အရမ်းပျော်ပါတယ်”

“ဒါဆို ဘာလို့စကားမပြောပဲ ငြိမ်နေတာလဲ”

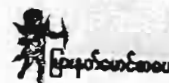
“မတူဘူးလေ၊ သိချင်းကိစ္စက အောင်မြင်မှဖြစ်မယ်၊
အလုပ်ဝင်သလို မဟုတ်ဘူးကွ”

“အဲ့ဒါကို စိတ်ပူနေတာလား”

“နည်းနည်းပါးပါး”

“လုံးဝကို စိတ်ပူစရာမရှိတာ”

အပိုင်ပြောလာတော့ သူ့မျက်ခုံးပင့်ကာ မေးမိ၏။

“ဘာလို့လဲ”

“အာကာ ဒီလောက်အသံဆွဲအားကောင်းတာ”

“ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေပြန်ပြီ”

မိုးအာကာ၏ စကားကြောင့် နှင်းဆီပျိုဖြူ ခပ်ခနဲရယ်

သည်။

အာကာရယ်။

နှင်းဆီရဲ့ရှင်သန်ခြင်းက အာကာပါပဲ။

နှင်းဆီပန်းလေးတစ်ပွင့်လို မိုးကောင်းကင်ကြီးကို ထေ

ကြည့်ပြီး နေရောင်ခြည်ရမှ လန်းဆန်းပွင့်ဖူးသလိုပေါ့။

နှင်းဆီဘဝမှာ အာကာရှိမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

“အဲ့ဒါမင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သစ်ဦးက ကြားလိုက်ရတာကို တုန်လှုပ် စုန်သြပြီး

သံသယရှိနေ၏။

“ကြံ့မန်မန်ကွာ နှင်းဆီကလည်း”

“ငါလည်းမထင်ဘူး”

လှိုင်းမိုးစိုစိုမှာ နှင်းဆီပျိုဖြူအလုပ်ဝင်မယ်လို့ ဘယ်သူ

စင်မှာလဲ။

“ဒီလူနဲ့ဒီလူကွာ ဘာလို့မလွတ်တာလဲ”

သစ်ဦးက ပြောပြီးရယ်၏။

“မင်းဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“မသိဘူး၊ ငါနှင်းဆီကို ဘာမှမပြောပြလိုက်ဘူး”

“ဟုတ်လား”

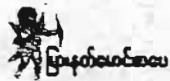
သုစိတ်ကို သစ်ဦးသိမှာပါ။ နားလည်မှာပါ။

“လှိုင်းမို့နီက ငါ့ဘဝ ငါ့တက်လမ်းရဲ့ လှေခါးထစ်ရဲ့
အဲ့ဒါမင်းသိပါတယ်”

“အေးလေ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းကိုလှိုင်းမို့နီက ထက်ထက်သန်သန် ကူညီတယ်
သူလည်းသိပြီးသားပါ။

“မိန်းကလေးဆိုတော့ သူ့ဘက်က မိန်းကလေးကူတော့
နမူပဲ။ ရှေ့တိုးလာမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်”

သစ်ဦးက စကားကိုရပ်ထား၏။

“ရိုးသားချင်ယောင်ဆောင်နေမှာပဲ”

“မင်းဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ဒါက မင်းအသိဆုံးဖြစ်မှာပဲ။ မျှော်လင့်ချက်တော့ရှိ
ကောင်းရှိလိမ့်မယ်”

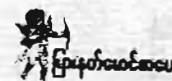
“နှင်းဆီကို မပြောပြတာ အဲ့ဒါကြောင့်ပဲ”

မိုးအာကာ ခေါင်းမော်ပြီး ဆံပင်တွေကိုလက်နှင့်သပ်
ကာ . . .

“လှိုင်းမို့နီစိတ်ပျက်စေမယ့်ကိစ္စမျိုး ငါမလုပ်ဘူး၊ သစ်ဦး
အဲ့ဒါ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

သစ်ဦးက သူ့ကို သေသေချာချာကြည့်သည်။

“ဒါဆို နှင်းဆီရော နှင်းဆီကိုရော မင်းထည့်မတွက်ဘူး
လား အာကာ”

“ပိုက်ဆံက အရေးကြီးတယ်လေ”

တရှည်တလျား ရှင်းပြနေစရာလည်းမလို၊

ဆင်းရဲခြင်းကို သူခါးသီးလွန်းတာရော သိချင်းဆိုခွင့်ရဖို့

သူရူးသွပ်တာရော အားလုံးအားလုံး သိပြီးသားတွေ၊

“ဒီလိုအခွင့်ရေမျိုးရဖို့ မလွယ်ဘူး”

“အင်းလေ မင်းသဘောပါ”

သစ်ဦးက သူ့ကိုခပ်တွေတွေစိုက်ကြည့်၏။

အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် လှိုင်းမို့နီဘက်ကို

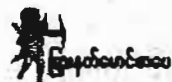
အာကာ အားသာသွားခဲ့ပြီလား။

နှင်းဆီသိရင် စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲနေမှာလား။

“ငါ နှင်းဆီအပေါ် သစ္စာမပျက်ချင်ပါဘူး”

“မင်းပွင့်လင်းသင့်တယ်ကွ”

“ငါမှသတ္တိမရှိတာ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် နှင်းဆီရှိနေတာ

လှိုင်းမို့နီလုံးဝမသိစေချင်ဘူး”

သစ်ဦးက စကားထပ်မဆို၊ ဘေးကနေ တိတ်တိတ်က
လေး ကြည့်နေရုံသာရှိသည်။

သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် ဒါကကိုယ်ရေးကိုယ်တာ၊

အကြံပေးပြောပြသင့်တာ မှန်ပေမယ့် ဆုံးဖြတ်ခွင့်က
အာကာမှာပဲရှိသည်။

“မင်း ငါ့ကိုဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

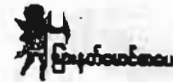
မိုးအာတာက မေးလာ၏။

“မထင်ပါဘူး”

သစ်ဦးရှောင်တွက်သည်။ ထင်မြင်ဝေဖန်ချက်မပေး
လိုပါ။

“မင်းဆိုရင်ရော၊ ငါ့နေရာမှာ မင်းဆိုရင်ရော”

အာကာသိချင်စွာမေးမိ၏။

“မင်းကိုငါမဝေဖန်ပါဘူးကွာ၊ အပြစ်လည်း မတင်ဘူး၊
မင်း ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါ။ ဒါမင်းကိစ္စလေ။ ငါက နှင်းဆီ
ဘက်က နာစရာလည်း မလိုပါဘူး၊ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူးလေ၊ အနေအ
ကြီးပါ။ မင်းဘဝရည်မှန်းချက်ဆိုတော့ ငါက မင်းတို့
နားလည်ပါတယ်”

“ဟူး”

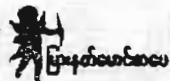
မိုးအာကာက သက်ပြင်းရွက်သည်။

“မင်းလည်း မလွဲသာလို့ပါ။ ငါလည်း မင်းကို စီးရီးတုတ်
ပေးလောက်အောင် မလျှံဘူး”

သစ်ဦးက သူ့ကိုနားလည်ပေးရှာ၏။

သူထင်ထားတာက လှိုင်းမို့နီနှင့် နှင်းဆီပျိုဖြူတို့ လော
လောဆယ် ဆုံလောက်စရာမရှိ။

သို့ပေမယ့် သူ့အထင်မှားသွားသည်။

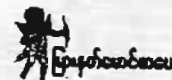
ပြန်လည်မင်္ဂလာ

ပြဿနာက ဖြုန်းစားကြီး ရောက်လာ၏။

ထင်ထားတာထက်စောလျင်စွာ သူ့အခက်အခဲကို
ရင်ဆိုင် ရတော့သည်။

ဘာလိုက်ကသူ့ကို မဖေးမတာလဲမသိပါ။

မိုးအာကာ ခေါင်းကြီးစရာအဖြစ်က ချက်ချင်းလက်ငင်း
ပေါ်လာခဲ့တော့သည်။

ပြန်လည်မင်္ဂလာ

နှင်းဆီဖျံဖြူက ဖုန်းခွက်ကို အသာချပြီး ပင့်သက်၌ကပ်မိ
သည်။

မမလှိုင်းမိုးနီက သေသေချာချာမှာထားခဲ့တာ၊ စောစော
ရောက်မှဖြစ်မည်။

အာကုကို လိုက်ပို့စေချင်လိုက်တာ။

ကိုသစ်ဦးစီ ဖုန်းခေါ်တာနှစ်ကြိမ်မကတော့ပါ။ ဘာသူ

နှင့်မှ တွေ့ခွင့်မရ။ အာကာဘယ်သွားနေပါလိမ့်။

ပြုတ်မောင်စေ

တကယ်ဆို ညကတည်းက ဖုန်းခေါ်ထားတာ။ အာကာ
ပြန်ဆက်သင့်သည်။

အာကာရယ် . . .

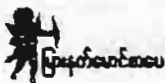
နှင်းဆီကိုမေ့များသွားပြီလား။

စိတ်အားလျှော့စွာ တွေးမိပြီးမှ . . .

သူ့အလုပ်များနေတာဖြစ်မှာပါဟု စိတ်ကိုပြန်ဖြေသိမိ
သည်။ မမလှိုင်းမို့နီအတွက် ယူလာသော ဘတ်ဒေးပရဲဆင့် (မွေး
နေ့လက်ဆောင်) ကိုကောက်ယူပြီး ဖုန်းဖုံးပိုက်ဆံပေးလိုက်၏။

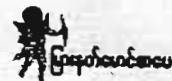
အာကာကို ဆက်သွယ်လို့မရမှတော့ တစ်ယောက်
တည်း သွားတော့မည်။ တက်စီ (အငှားယာဉ်) တစ်စီးငှားပြီး
နှင်းဆီထွက်လာ၏။

ရင်ထဲမှာ အထီးကျန်သလို ဆွတ်ယုံ့ယုံ့နှင့် တမျိုးကြီး
ပါပဲ။ သည်လမ်းခရီးမှာ အာကာပါလျှင် ယင်းမှာမဟုတ်ပါ။

နောက်ဆို အာကာပိုပြီးတော့တောင် ပျောက်ချက်သား
တောင်းနေအုံးမှာ။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ နားလည်ပေးရမှာပါပဲ။

နှင်းဆီအပေါ် သူ့သစ္စာရှိနေလျှင် စိတ်ချင်းချစ်နေလျှင်
ကျေနပ်ရမှာပဲ မဟုတ်လား။

ကျယ်ဝန်းသော ခြံထဲမှာ ရောင်စုံမီးရောင်များနှင့် ညက
လှပသက်ဝင်လွန်း၏။ လမ်းထဲမှာလည်း ကားတွေအများကြီး။

သူများဘဝတွေကျတော့လည်း ပြည်စုံလိုက်တာ။
နှင်းဆီ အားကျမိသည်။ မနာလိုစိတ်တော့မရှင်းမဖြစ်မိပါ။
စိတ်ကိုဖြူစင် သန့်ရှင်းအောင်ထားဖို့ အမြဲကြိုးစားမိသည်။

ပြီးတော့ မမလှိုင်းမို့နီ နှင်းဆီပျိုဖြူအပေါ် အရမ်း
ကောင်းသည်။ စေတနာအပြည့်ရှိသည်။

တက်စီပေါ်က ဆင်းလျှောက်လာပြီး ခြံထဲဝင်လာတော့
အေးမကို လှမ်းတွေ့ရ၏။ အေးမက ဝမ်းသာအားရလာခေါ်ပြီး

“ခုမှလာတာလား” ဟုမေး၏။

“အင်း”

“လာလေ တီးဝိုင်းလည်းပါတယ်၊ သွားကြည့်ရအောင်”

ဘတ်ဒေးပရဲဆင့်ကို စားပွဲရှည်ကြီးပေါ်သွားတင်ထား

ပြီး အေးမနှင့်အတူတူ ပါလာခဲ့၏။

“ဧည့်သည်တွေ များလိုက်တာနော်”

“ဟုတ်တယ် ဒါတောင် ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးဖိတ်တာ

မဟုတ်ဘူး၊ ရွေးပြီးဖိတ်တာ နှင်းဆီက အသစ်မို့လို့ လာခွင့်ရတာ

သိလား”

“ဟုတ်လား”

ပြန်လှည့်မောင်စာပေ

အေးမစကားကိုပြန်မေးရင်း ဟုတ်မှာပေါ့ဟုတွေးမိ၏။

မမလှိုင်းမို့နီ၏ ဝန်ထမ်းတွေက အများကြီးပဲမဟုတ်လား။

သီချင်းဆိုနေသော စင်နီမ့်ကလေးရှေ့မှာ အေးမလှ

လက်ဆွဲပြီး ယှဉ်ရပ်နေမိချိန်မှာ အေးမက . . .

၁၆

“နင့်ကိုလိုက်မပို့ဘူးလား” ဟုမေးလာသည်။

“ဟင့်အင်း”

၁၇

“ဒါဆို အတူတူပြန်ကြမယ်”

“အင်း”

“မသိပါဘူး၊ ကိုအာကာလိုက်ပို့မယ်ထင်လို့ အတူတူ

လာရင် ရှသားပဲဟာ”

“အင်း”

နှင်းဆီပျိုဖြူက တအင်းအင်းနှင့် စကားများများမူဆို။

ပြန်လှည့်မောင်စာပေ

အေးမက တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လာ၏။

“အဆင်မပြေဘူးလား”

“မတွေ့ဖြစ်တာပါ”

မပွင့်တပွင့်ဖြေမိသည်။

လာသာလာရတာ မလာမဖြစ်လို့သာ လာရတာ

ပြီး ခံမပါ။ လူကမပျော်။

“ဆာပြီလား နှင်းဆီ”

“ဟင့်အင်း”

စားချင်တာ ယူစားလို့ရအောင် ခြံတစ်ဖက်မှာ စားပွဲ

ကြီးခင်းကာ ပြင်ဆင်ပေးထား၏။

“မမလှိုင်းမို့နီမဆင်းလာသေးဘူးလား”

“လာတော့မှာပါ မွေးနေ့ကိတ်လှီးမယ်လေ”

“အင်း”

နှင်းဆီပျိုဖြူဘဝနှင့် အတော်ကွာခြားပါလားဟု ယှဉ်

တွေးမိပြန်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှင်းဆီကချစ်ပြီး နှင်းဆီကိုလည်းချစ်သော

ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိနေတာဟာ အလှပဆုံးဘဝရဲ့ ရှင်သန်မှု

တစ်ခုပါပဲ။

စိတ်ဓာတ်ကျစရာပဲ ကြုံကြုံ ဝမ်းနည်းအားငယ်စရာပဲ

ကြုံကြုံ နှင်းဆီဘဝမှာ အာကာရှိနေပါလားဟု ချက်ချင်းအစား

ထိုး ဖြေသိပ်လို့ရသည်။

ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ကိုယ်ပဲနားလည်သည်။ တခြားလူ

ပြောပြလည်း နားထောင်ပေးရုံသာရှိမှာ။ ခံစားချက်တူမှာ

မဟုတ်။

“နှင်းဆီ”

“ဟင်”

တွေးတွေးငေးငေးနှင့် စိတ်နှင့်ကိုယ်မကပ်။ အေးမခေါ်
လိုက်မှပဲ လန့်သွား၏။

“ဟိုမှာ မွေးနေ့ရှင်ဆင်းလာပြီ ထင်တယ်”

ဟုအေးမက မေးငေါ့ဆို၏။

တိုက်အဝင်ဝမှာ ငွီဒီယိုကင်မရာမင်းနဲရော ဓာတ်

ပုံဆရာ နေ့ညသည်တချို့ပါ ဝိုင်းစုအုံနေကြပြီ

“လာလေ သွားကြည့်ရအောင်”

“အင်း”

အေးမက နှင်းဆီပျိုဖြူ၏ လက်ဖျားလေးကို ဆွဲခေါ်

သည်။

အစကတည်းက နှင်းဆီတို့က ချထားသော စားပွဲ

တွေမှာ ဝင်ထိုင်နေကြတာမဟုတ်။

ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်နေရတာက ပိုပြီးလွတ်လပ်ပေါ့ပါး

သည်။

“မမလှိုင်းမို့နီသိပ်လှမှာပဲနော်”

“အင်း”

နှင်းဆီစကားကို အေးမက ခေါင်းညှိမ့်ပြီး

“ရွှေရောင်ဝတ်မယ်လို့ကြားတယ်” ဟုဆို၏။

“ဟုတ်လား”

မမလှိုင်းမို့နီကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စားကြသည်ပဲ။

ဘာဝတ်မလဲဆိုတာပင် ကြုံစုံစမ်းထားသူက စုံစမ်းထား

သည် အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာတော့ မမလှိုင်းမို့နီက မင်းသမီးလေး

ပါပဲ။ အားလုံးက အသိအမှတ်ပြု ငေးမောစိတ်ဝင်စားကြသည်။

“လူချင်းတူပေမယ့် အဝချင်းမတူဘူးနော်”

ဟော . . . အေးမပင် အားကျသောအတွေးနှင့်

ခံစားမှု စကားစု ခုန်ပေါက်ထွက်လာ၏။

“အရမ်းကံကောင်းတာပဲ အားလုံးပြည့်စုံအောင်

ဘုရားဖန်ဆင်းပေးထားတာ”

နှင်းဆီပျိုဖြူက နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ကာ နားထောင်နေ

လိုက်၏။ ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ပါ။

“အာကာ”

ခေါ်သံတိုးချိုချိုကလေးကြောင့် မိုးအာကာ ခြေလှမ်း

တွေ ရပ်သွားရ၏။

မွေးနေ့ပွဲရှိရာ ခြံထဲကို ဆင်းနှင့်မလိုပါ။

“ဘယ်သွားမလိုလဲ”

လှိုင်းမိုးနီက လှမ်းမေးလာ၏။

“ခြံထဲဆင်းနှင့်မယ်လေ”

“မဆင်းနဲ့ဘူး”

ဖွဖွကလေးပြုံးကာ တားမြစ်လာ၏။

မိုးအာကာ နားမလည်။ ဘာလို့လဲ သူ့ကိုခြံထဲပေး
မဆင်းတာ ဘာကြောင့်များလဲ တချိန်လုံး အနားမှာပဲ ရှိနေစေ
သည်။

“အတူတူဆင်းမယ်လေ”

စူးစူးလက်လက် မျက်လုံးကလေးများက တောက်ပ
ရွန်းလဲ့လွန်းတော့ သူခန့်ခိုင်ရည်မရှိ။

မကွယ်မဝှက် ခိုးသားစွာ ဝန်ခံရလျှင် ရန်ခုန်မိပါသည်။

သူမညာချင်ပါ။ ချစ်သူရှိလျက်နှင့် ရင်ခွန်မိတာကို
အပြစ်တင်လည်းတင်တော့။

ရွှေရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် နတ်သမီးလေးလိုလှသော
လှိုင်းမို့နီ၏ အကြင်နာအကြည့် အကြင်နာအပြောလေးကို

သူနစ်ဝင် မသာယာပဲ ရှိပါ့မလား။

မိုးအာကာလည်းလူပဲ။ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ပဲ
ဘာသားနဲ့ ထုထားတာမို့လဲ။

ရင်ခွန်စရာ ကောင်းလွန်းတော့လည်း ရင်ခွန်သံက
ထိန်းချုပ်မရဘဲ အခုန်မြန်ရသည်။

“ဖေဖေနဲ့အတူတူ သုံးယောက်ဆင်းမယ်လေ”

လှိုင်းမို့နီ၏ ဆန္ဒကို သူခေါင်းညိမ့်လိုက်လျောမိသည်။
သူ့အပေါ် ဘာလို့သည်လောက်အရေးပေးတာလဲ။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခဲယဉ်းစွာရှိုက်မိ၏။

နှင်းဆီယူဖြူကို ရုတ်တရက် သတိရလိုက်မိသည်။

အလှချင်းညီရင်တောင် အခြေအနေခြင်းက သိပ်ကွာ
ခြားလွန်းသည်။

အာကာ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

“ဘတ်ဒေးကိတ် (မွေးနေ့ကိတ်မုန့်) ကို ဖေဖေနဲ့အာကာ
ကိုအရင်ဦးဆုံး ခွဲချင်တယ်”

သူ့ကို ကြိုပြောထား၏။

“လှိုင်းမို့နီဘေးမှာ တစ်ချိန်လုံးရှိနေမယ်နော်”

“အင်းပါ စိတ်ချပါ။ ညဉ့်နက်ပြီး ဧည့်သည်ကုန်မှပြန်ပါ
မယ်”

“တကယ်”

စိန်ပွင့်တွေလို တဖျတ်ဖျတ်လက်သွားသော မျက်လုံးများ
က ဘာမဆိုခေါင်းညိမ့်လက်ခံချင်အောင် ဖမ်းစားဆွဲဆောင်
လျက် ရှိသည်။

အာကာရုန်းထွက်လို့ရပါမလား။

သိပ်မသေချာ။ လောလောဆယ်မှာတော့ ကိုယ်တိုင်
က ရုန်းမထွက်ချင်တာ။ အောင်မြင်ကျော်ကြားသောအဆိုတော်
တစ်ယောက်သိပ်ဖြစ်ချင်သည်။

“ဖေဖေရေ ခြံထဲဆင်းရအောင်နော်၊ ဧည့်သည်တွေ
စုံနေပြီ”

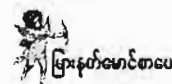
“အေးအေး လာပြီ သမီး”

ဖေဖေကထွက်လာပြီး ရွှေရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် လှိုင်းမို့နီ
ကို ကြည့်သည်။

“အရမ်းလှပါလား”

ဟု ချီးမွမ်းပြီးနောက် ဆုတွေပေးကာ မွေးနှိုက်၏။

လှိုင်းမို့နီက ကြည်နူးစွာ ခပ်ခနဲရယ်ပြီး အာကာဆီ လှမ်း
ကြည့်၏။

မိုးအာကာနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်။ လှိုင်းမို့နီက မျက်
ခုံးလေးပင့်ပြသည်။

လှိုင်းမို့နီ၏ မျက်လုံးများကို သူ့အဓိပ္ပါယ်ရှာမိသည်။
သူက မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်လျက် . . .

“လာပါ သွားကြစို့”

တွေဝေနေသောသူ့ကို လှိုင်းမို့နီက သတိဝင်စေ၏။ သူ
ကလည်းသူပါပဲ။

လှိုင်းမို့နီဖေဖေက ပထမဦးဆုံး နှုတ်ဆက်ပြီးချိန်မှာ
တစ်ခုခုပြောသင့်တာက သူ။

“ဟတ်ပီးဘတ်ဒေး” လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်

ဒါမှမဟုတ် “မွေးနေ့တိုင်း ပျော်ပါစေလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်
လက်တွဲ နှုတ်ဆက်” လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်။

ခုတော့ နဲ့အသလိုလို ဘာလိုလို အေးတိအေးစက်နှင့်
ဘာမှလည်းမပြော။

လှိုင်းမို့နီက ဒုတိယနှုတ်ဆက်ခွင့်ကို သူ့ကိုပေးထား
တာ။ ဒါကိုသူက နားမလည်။

လှေခါးကို အတူတူ ဆင်းလာရင်း သူချက်ချင်းနောင်တ
ရမိ၏။ အောက်ကို ရောက်တာနှင့် ခြံထဲဆင်းတာနှင့် ဝိုင်း
နှုတ်ဆက်မည့်သူတွေအများကြီး . . .

သူနောက်ဆုံးမှ နှုတ်ဆက်ရမှာလား . . .

ဦးဦးဖျားဖျား နှုတ်ဆက်ခွင့်ကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရမှာ

လား။

“လှိုင်းမို့နီ”

“ဟင်”

“ခဏ”

လက်ဖျားလေး ဖျတ်ခနဲဆွဲကာ ခြေလှမ်းတန်စေလိုက်
၏။ လှိုင်းမို့နီ၏ ဖေဖေက ဘာမှမကြားဘဲ လှေခါးကို ဆက်ဆင်း
သွား၏။

လှိုင်းမို့နီက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာလဲဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မျက်လုံးကလေးဝိုင်းကာ မေးလာ၏။

“ကျွန်တော် နှုတ်မဆက်ရသေးဘူး”

“ဟင်”

“ကျွန်တော်မွေးနေ့ရှင်ကို အရင်ဦးဆုံး နှုတ်ဆက်စကား
ဆုတောင်းစကားပြောရမှာပေါ့”

လှိုင်းမို့နီက နှုတ်ခမ်းလေးဖွင့်ကာ ပြုံးမိ၏။

“ခုဏတုန်းက မေးသားပဲ နှုတ်မဆက်ဘူးလား ဆုတွေ
ဘာတွေမတောင်းပေးတော့ဘူးလားလို့”

“မမေးပါဘူး”

“မေးပါတယ်နော်၊ ဖေဖေက နှုတ်ဆက်ပြီးတော့
အာကာမသိဘူးလား၊ တတယ်မသိလိုက်ဘူးလား၊ မျက်လုံးနဲ့
မေးလိုက်တာ”

လှိုင်းမို့နီက ပွင့်လင်းစွာမေးလာ၏။

“သိတယ်”

မိုးအာကာ ဝန်ခံ၏။ မညာချင်ပါ။ ညာလို့လည်းရမှာ
ဟုတ်။

မျက်လုံးချင်းဆုံမိခိုက်မှာ တစ်ယောက်မျက်လုံးကို
တစ်ယောက်နားလည်လိုက်သားပဲ မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော်ဘယ်လို နှုတ်ဆက်ရမလဲ။ ဘယ်လို ဆု
တောင်းမျိုးလိုချင်လဲ ပြောလေ”

လှိုင်းမိုးနီက ကြည်နူးစွာရယ်သည်။

“မွေးနေ့ရှင်ကပြောရင် လောဘကြီးရတော့မှာပေါ့
အာကာစိတ်ထဲရှိသလိုပြောပေါ့ နှုတ်ဆက်ပေါ့”

“စိတ်ထဲရှိသလို နှုတ်ဆက်ရင် ရိုင်းသွားမလား”

“ရှင်”

လှိုင်းမိုးနီနှင့် သူ့မျက်လုံးချင်း ခပ်ကြာကြာဆုံမိကြ၏။
သူက မမ်းဆုပ်ထားသော လှိုင်းမိုးနီ၏ လက်ဖျားလေးကို တဖြည်း
ဖြည်းဆွဲယူကာ လက်ဖျားလေးကို ဖွဖွမွှေးနှိုက်လိုက်၏။

“မွေးနေ့တိုင်း ဖျော်ပါစေကွာ”

ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာချသွားပြီးမှ . . .

“ချစ်တဲ့သူနဲ့ မွေးနေ့တိုင်း အတူတူရှိနေခွင့်ရပါစေလို့
လည်းထည့်ဆုတောင်းပေးအုံး”

“အင်း”

နှစ်ယောက်အတူတူလှေခါးဆင်းလာကြပြီ အောက်
ရောက်တော့ လှိုင်းမိုးနီက မမ်းဆုပ်ထားသော လက်ကလေးကို
သိပ်သောရုန်း၏။

“ဆော့ဖို့”

အာကာက ဖျတ်ခနဲလွှတ်ပေးရင်း တောင်ပန်စကားဆို၏။
သူ့အံ့ဒီလောက်အထိ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သင့်ခဲ့လား။
မျက်နှာထားရခက်သွားအောင်ပင် သူ့ရှက်မိ၏။

“ခြံထဲမှာ ဧည့်သည်တွေအများကြီး လှိုင်းမိုးနီရှက်တယ်၊
အားလုံးဝိုင်းကြည့်မှာ အာကာရဲ့”

ပြေရှင်းစကားလား တောင်းပန်စကားလား အထင်မယွဲ
စေချင်တာလား နားလည်ပေးစေချင်တာလား။

လှိုင်းမိုနီက အကျိုးအကြောင်းပြောပြသည်။

သူ့မျက်နှာတော်တော်မျက်သွားသည် ထင်ပါရဲ့။

“အာကာ”

“ဟင်”

“ဝိတ်မဆိုးပါဘူးနော်”

“မဆိုးပါဘူး”

တကယ်ဆို သူကလွန်တာ။ သူကတောင်းပန်ရမှာ။
လှိုင်းမိုနီကို အားနာမိသည်။

နှင်းဆီပျိုဖြူက ရွှေရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် မမလှိုင်းမိုနီလို

လွဲတမ်း စိုက်ကြည့်နေမိတာ သတိလက်လွတ် တစုံတဩ
ကြည့်ပြီးမှ ဘေးကလူကို အကြည့်ရောက်သည်။

နက်ပြာရောင်အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် သုပ်ရုပ်ခန့်ညား
မမလှိုင်းမိုနီနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းလှတာ။

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲဆောင့်ခနဲသည်။

အာကာ။

မျက်စိတွေ ပြာဝေပြီး ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်ရ၏။
ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိ လစ်ဟာဝမ်းနည်းပြီး လူကစွဲ
ခေါက်ယိုင်ကျချင်သည်။

“ဟဲ့ နှင်းဆီ ကိုအာကာပါလား”

အေးမကလျော် မြင်သွားခဲ့ပြီ။

မမြင်ပဲရှိပါမလား။

အာကာက မမလှိုင်းမိုနီနှင့်အတူတူ ယှဉ်တွဲလျှောက်လာ
တော့ ဓာတ်ပုံမီးတွေက တဖျတ်ဖျတ်နှင့်။

အေးမ ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်ပေမယ့် နှင်းဆီပျိုဖြူကအေး
မဘက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“ဟဲ့ မမလှိုင်းမိုနီ ဖေဖေက စီးရီးပရိုဂျူဆာလေ”

နှင်းဆီပျိုဖြူက အေးမပြောသမျှ မကြားတစ်ချက် ကြား

တစ်ချက်ပါပဲ။ ကိုယ့်ဘဝ၏ ရှင်သန်စိုပြေခြင်း အမြစ်ကလေးကို
ဆွဲနှုတ်ခံလိုက်ရသလို လူကလစ်ဟာတုန်ရင် ကျန်ရစ်သည်။

အာကာရယ် . . .

နှင်းဆီအပေါ် မပွင့်လင်းဘူးနော်။

မပွင့်လင်းတာ မရိုးသားတာလား။

ဖူးကွယ်လျှို့ဝှက်ထိန်ချန်ထားတာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်လဲ။

ဘာလို့ လှိုင်းမိုနီဘေးမှာ သည်လောက်နီးနီးကပ်ကပ် ရှိနေရတာ
လဲဟင်။

မျက်စိနှင့်ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ရသော အခြေအနေကို
ရုတ်တရက် ပြုန်းစားကြီး လက်သင့်မခံချင်။

အမှန်တကယ်တော့ နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်မရှိတာ။

ဘယ်လိုဘယ်လို နားလည်ရမှာလဲ အာကာရယ်။

နှင်းဆီပြေသာအောင် တစ်ခုခုမြန်မြန်ဖြေရှင်းပါတော့။
ကွက်ခနဲ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်ပြီး နောက်မှ ဘယ်တုန်းကမှ
မသိခဲ့ဘူး သူတွေလို မျက်လုံးလွဲသွား၏။

နှင်းဆီက အေးမလက်ကိုဆွဲပြီးငိုပစ်ချင်စိတ်ကိုနှုတ်ခမ်း
ကိုက်ထိန်းသည်။

လုပ်ရက်လိုက်တာ အာကာရယ်။

ပြုံးပြန့်တစ်ဆက်ဖော်တောင်မရဘူး။

နှင်းဆီကို နှုတ်မဆက်ရဲပူးလား။

မမလှိုင်းမို့နီကြောင့်လား။

နှင်းဆီရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်
လာသည်။

“အေးမ ငါပြန်ချင်ပြီ”

“မလုပ်ပါနဲ့ဟယ် အရမ်းသိသာမှာပေါ့ ဟန်မပျက်နေပါ။
စိတ်တင်းထားစမ်းပါ။ ဒီလောက်လည်း စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့
စောင့်ကြည့်ပေါ့ ကိုအာကာကို သူဒီလောက်ရက်စက်မယ်လည်း
မထင်ပါဘူး။”

အေးမ ချက်ချင်းအားပေးနှစ်သိမ့်သည်။

ဝေ့တက်လာသော မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်
တဖျတ်ဖျတ်ခတ်မိရင်း ပြောစရာစကားတွေ ပျောက်ဆုံးနေ၏။
ဘယ်လိုပဲအားပေး အားပေး ရင်ထဲက ဝေဒနာဆူး
သည် ချက်ချင်းအနည်ထိုင် သက်သာသွားဖို့မလွယ်။

အာကာနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိခိုက်မှာ ရင်ထဲအောင့်
တက်သွားပြီး ကြေကွဲခြင်းဝေဒနာကို မခံစားနိုင်ပါ။

“နှင်းဆီ”

“ဟင်”

“လာလေ တစ်ခုခု သွားယူစားရအောင်”

“အင်း”

ပေါ့ရှုပ်သော ခြေလှမ်းတွေနှင့် ပါလာရပေမယ့် အက်
ကွဲသွားသော ရင်ထဲကဒဏ်ရာသည်နည်းနည်းမှလျှော့ပါးမသွား။

အေးမက ရှေ့ကနေ ဖြိုးဖြိုးဖျတ်ဖျတ် စားရေးတွေထည့်
ပေး၏။ ပြီးတော့ စားပွဲတစ်ခုမှာ သွားထိုင်ကြသည်။

“ဘတ်အေးကိတ်လှီးတော့မယ် ထင်တယ်”

စောစောတုန်းကလို စိတ်အပါဝင်စားခြင်းလည်း မရှိ
တော့ပါ။ မမလှိုင်းမိုးနီတို့ရှိရာဘက်ကို ကျောပေးကာနေမိသည်။

လက်ခုပ်သံတဖြောင်းဖြောင်းကိုလည်း စိတ်မဝင်စား။

“ဟဲ့ သူ့အဖေကိုခွဲပြီး ကိုအာကာကို အရင်ဦးဆုံး

ကိတ်မုန့်ခွံတာ”

အေးမက တစုံတပြုံပြောပြပါသည်။

ထိုမြင်ကွင်းတွေကို နှင်းဆီပျိုဖြူလှည့်မကြည့်ချင်ပါ။

အိပ်မက်ဆိုးမက်မှာ ဆိုးလို့ပါ။

ကြားလည်းမကြားချင်။

“စားလေ အိုက်စကရင် (ရေခဲမုန့်) အရမ်းကောင်းတယ်

နှင်းဆီရဲ့”

“အင်းပါ စားမယ်”

နှင်းဆီပျိုဖြူက အေးတိအေးစက်နှင့် မပွင့်တပွင့်

ဖြစ်နေ၏။

“ကိုအာကာကို ရှင်းအောင်မေးလိုက်ပေါ့ဟယ်”

အေးမလည်း ဒါပဲပြောတတ်သည်။

မြင်ရသော အခြေအနေက ဘဝင်မကျချင်စရာ၊

နှင်းဆီအရမ်းခံစားရမှာသိသည်။

ဘယ်မိန်းကလေးက သည်အဖြစ်မျိုးကို အပြုံးမပျက်
ရင်ဆိုင်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

“ခဏနေရင် ပြန်တော့မယ် အေးမ နေချင်နေခဲ့”

“အင်း မနေဘူး၊ အတူတူ ပြန်မယ် သွားနှုတ်ဆက်မယ်
လေ နှုတ်မဆက်လို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

နှင်းဆီတို့နှစ်ယောက် မမလှိုင်းမို့နီရုံရာ လျှောက်လာ၏။

“ဟော နှင်းဆီ အေးမလည်းပါတာကိုး”

ရွှေရောင်ဝင်းလက်နေသော အလှက အနီးလေးကြည့်
မှ ပြည့်စုံဝင့်ကယ်နေသလိုပါ။

အားငယ်စိတ်နှင့် မျက်လွှာချမိသူက နှင်းဆီ။

ဘေးမှာရပ်နေသော အာကုသိအကြည့်မရောက်ဖြစ်
အောင် ကြိုးစားမိသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြိုင်ဘက်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။

ယှဉ်စရာလည်းမရှိပါဘူး။

မမလှိုင်းမို့နီကို နှင်းဆီဖျံဖြူက မယှဉ်ဝံ့ပါဘူး။

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြုံးပြတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမည်။

လှိုင်းမို့နီက ဖော်ရွေသဘောကောင်းသူပါ။

“မမအရမ်းလှတယ်”

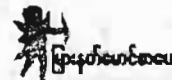
အေးမစကားကြောင့် လှိုင်းမို့နီက ရယ်သည်။

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ အေးမတို့ငေးသွားတာပဲ”

လှိုင်းမို့နီက ချီးမွမ်းစကားကို ကျေနပ်စွာ မိုးအာကာအား

လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်ခုံးပင့်ပြ၏။

သူတို့ တော်တော်ရင်းနှီးကြပါလား။

သူတို့ချင်း ရိုးရိုးသားသားမှ ဟုတ်ရဲ့လား။

နှင်းဆီရင်တွေပိုပြီး ပူလောင်လာ၏။

အာကာရယ်။

နှင်းဆီကို ရက်စက်တော့မှာလား။

လက်တွဲဖြုတ်ထားရစ်ခဲ့မှာလား။

ခေါင်းထဲမှာ အတွေးဆိုးတွေ ဝင်ရောက်နှိပ်စက်သည်။

“နှင်းဆီရော စားပြီးပြီလား အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မပြန်သေးဘူး မဟုတ်လား”

တစ်ဖက်ကတော့ ဘာမှမသိသေးပဲ ဂရုတစိုက် တရင်း

တနှီးပါပဲ။

“ပြန်တော့မယ် အဲ့ဒါ လက်နှုတ်ဆက်တာ”

“ဟယ် မြန်လိုက်တာ ဘတ်ဒေးကိတ်ရော စားပြီးလို့
လား၊ ခဏနေအုံးလေ”

ပြောပြောဆိုဆို လှိုင်းမို့နီက မွေးနေ့ကိတ်ခွံကျွေး၏။
မိုးအာကာကဘာတစ်ခွန်းမှဝင်မပြောဘဲတိတ်ဆိတ်စွာရှိနေတုန်း။

မမလှိုင်းမို့နီကို နှင်းဆီထက်အဆများစွာ ဂရုစိုက်တာ
အလေးအနက်ထားတာ သိသာသည်။

ရှေ့ရောက်လာသော နှင်းဆီကို တစ်ချက်မကြည့်တခွန်း
မခေါ်။

အာကာသည်လောက်ပြတ်သားအေးစက်တာ ရင်နာမိ
သည်။

တစ်ခုခုပြောလိုက်ချင်စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းကာ နှင်းဆီ

မျိုးသိပ် အောင့်အီးထားလိုက်၏။

ချစ်သူရယ် မင်းသဘောပါ။

နှစ်ဦးသဘောတူလက်တွဲခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။

ခုချိန်မှာ ချစ်ရစ်ခဲ့ချင်ပြီဆိုလည်း အသည်းကြေမွနေရစ်ခဲ့ရမှာပေါ့။ လက်တွဲဖြုတ်ရမှာပေါ့။

အာကာက ထားရစ်ခဲ့နိုင်သေးရင် နှင်းဆီကလည်း နေရစ်ခဲ့ရမှာပေါ့။

လမ်းခွဲဖို့ သတ္တိတွေ လှိုင်းမို့နီကြောင့် ရှိခဲ့ပြီလေ။ နှင်းဆီ ဘယ်လိုနားလည်ပေးရမလဲ။

မမလှိုင်းမို့နီခွဲကျွေးသော ကိတ်မုန့်က ပါးစပ်ထဲမှာ ခါးနေ၏။ အေးမနှင့် အတူအပြန်လမ်းမှာ စကားမဆိုမိပဲ တိတ်ဆိတ်၏။

ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီး သည်လောက်ပြောင်းလဲသွားမည်မထင်။

မိုးအကာကိုလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်လာမိသည်။

ကြောက်စိတ်နှင့် စိုးထိတ်မှုက ရင်ထဲလှိုင်းထလာ၏။ အာကာက မမလှိုင်းမို့နီဘက်က ရပ်တည်မှာသေချာနေသည်။

“အေးမ ငါ ငါ အာကာနဲ့ကွဲသွားမယ် ထင်တယ်” တုန်လှုပ်စွာဆိုမိသည်။

“ဒီလောက်လည်းမစိုးရိမ်ပါနဲ့ နှင်းဆီရယ်”

“ငါသိနေပြီ၊ အာကာကဒီလောက် ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ထားပြီး ငါ့ကိုရွေးမယ်မထင်ဘူး၊ သူကရည်မှန်းချက်

သိပ်ကြီးတော့ ဒီလိုအခွင့်အရေးကိုသူလက်လွှတ်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။

အနွှဲစကားတွေချည်း တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေသော

အခါ အေးမက ဂရုဏာနှင့် . . .

“နင်ထင်သလိုလည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ”

ဟုပြောလာ၏။

“အာကုစိတ်ကို ငါအသိဆုံးပါ”

“စိတ်အေးအေးထားပါ နှင်းဆီရယ် ဘာမှမသိရသေး

ဘဲနဲ့”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်အေးအေးထားလို့ရမှာလဲ အေး

ရယ်၊ ငါဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွေးအေးနိုင်မှာပါ သူ သူငါ့ကို

မျက်နှာချင်း ဆိုင်တွေတာတောင် မခေါ်ရဲဘူး၊ မသိချင်ယောင်

ဆောင်နေတယ်၊ သူ့အရမ်းရက်စက်တယ် ငါ့သူ့ကို စိတ်နာတယ်

သိလား၊ နှင်းဆီက ဆင်းရဲတော့ သူထားခဲ့ချင်ပြီပေါ့”

မျက်ရည်တွေက ထိန်းချုပ်မရစွာ ဒလဟောကျလာ
တော့သည်။ ဝေဒနာက ရင်ထဲမဆန့်တော့။ ဟန်ဆောင်တင်း
မထားနိုင်တော့။

“မငိုပါနဲ့ နှင်းဆီရယ်”

အေးမက မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် ထိတ်ထိတ်
ပျာပျာ ဖြစ်သွား၏။ နှင်းဆီလက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ညှစ်ကာ
အားပေးသည်။

“ငါမကျေနပ်ဘူး၊ ငါက သူ့ချစ်သူပါဟယ် ငါ့သူ့ကို
အသက်လောက် ချစ်ခဲ့တာပါ ဒါသူ့အသိဆုံးပါ”

“အေးပါ ဟုတ်ပါတယ်၊ ထိတ်တော့ တိတ်ပါတော့နော်
နှင်းဆီက တလမ်းလုံးကို ငိုလာ၏။

စေားမလည်း စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ဘယ်လိုအားပေးရ
မှန်း မသိတော့ပါ။

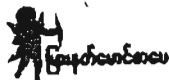
တာကာလုပ်ရပ်က နှင်းဆီကို အရမ်းသုစိမ်းဆန် ရက်
စက်လွန်းသည်။

နှင်းဆီကို အရမ်းသနားမိ၏။

နှင်းဆီပျိုဖြူက ကိုယ့်ရေစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သော
မမလှိုင်းမို့နီကိုကြည့်ကာ ပင့်သက်နုနှိုက်မိသည်။

မမလှိုင်းမို့နီ၏ မျက်လုံးများက ခါတိုင်းလိုပဲ နွေးထွေး
လှိုက်လှဲစွာနှင့် နှင်းဆီပျိုဖြူ၏ ရင်ထဲမှာတော့ မုန်တိုင်းတစ်ခုလို
ဖြစ်နေသည်။ ခါတိုင်းလို မဟုတ်ပဲ တစ်ခုခုက ကြေကွဲဆို့နှင့်
စေသည်။

“ခဏနော် မမ”

ဟန်မယုက် ကြိုးစားပြောရင်း နှုတ်ခမ်းတွေကို မနည်း
ပြုံးပြရသည်။ စာရင်းစာအုပ်တွေ နံရံကပ်ဘိရိထဲက ဆွဲထုတ်ယူ
မိတော့

“ကွန်ပျူတာထဲ မထည့်ထားဘူးလား” ဟုမေးလာ၏။

“လုပ်နေတုန်းပဲမမ အားလုံးမပြီးသေးဘူး”

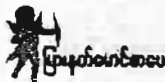
“ပြီးမှ မမဆီပို့ပေးလိုက်လေ။ အိမ်မှာပဲ အားတဲ့အချိန်
စစ်ဆေးကြည့်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခုမမက နှုတ်ခမ်းနီတွေ ဘယ်လိုပျက်စီးတာလည်း
ကြည့်ချင်တယ် အဖြေရှာချင်တယ်။ ဘာလို့ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ
တစ်ခါမှ မဖြစ်ဘူးတော့လေ”

နှင်းဆီယိုဖြူက ဘာမှပြန်မပြော။

“နှင်းဆီနဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ ယုက်နာယုက်မနေပါနဲ့။ ဒါအပြစ်မှ

ပြန်ပတ်မောင်စာပေ

ဟုတ်တာ”

လှိုင်းမို့နီကအားပေး၏။

နှင်းဆီယုက်နာယုက်တာက သည်ကိစ္စမဟုတ်။ စိတ်
ထိခိုက် နေမိတာက ဘာလို့ဒီလိုတွေဖြစ်ရသလဲ။ တကယ်ဆို
မမလှိုင်းမို့နီက ခင်စရာကောင်းလှသည်။

အာကာနဲ့နှင်းဆီချစ်သူတွေဆိုတာ မမလှိုင်းမို့နီသိသွား
ခဲ့လျှင် . . .

မမရယ် . . .

ခွင့်လွှတ်ပါ။

နှင်းဆီက ရိုးသားပွင့်လင်းချင်ပါတယ်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲမမရယ်။

သည်ဇာတ်လမ်းထဲက နှင်းဆီရုန်းထွက်ပေးရမလား။

အခုဆိုအာကာနှင့် မတွေ့ဖြစ်တာ လေးငါးရက်မကတော့ပါ။

ပြန်ပတ်မောင်စာပေ

နှင်းဆီရှောင်နေမိသည်။ ပုန်းနေမိသည်။

မတွေ့ချင်သေးပါ။

ရင်ထဲမှာတဆစ်ဆစ်နာသည်။ ဖြေလို့မရ။

နှင်းဆီကတွေးရင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ မျက်ရည်ဝဲလာတာမို့ မမလှိုင်းမို့နီရှေ့မှာ မနေတော့ဘဲ ပစ္စည်းတွေထားသော အခန်းထဲဝင်လာပြီး ပျက်စီးသွားသော နှုတ်ခမ်းနီဘူးတစ်ဘူးကို ယူလိုက်၏။

နေပူလို့များလား။ ဒီတံလွန်တာပဲလား။ နှုတ်ခမ်းနီတောင့်က အရည်ပျော်ပြီး အဖုံးပြင်ထိ ရွံနစ်နေလေ၏။

နှင်းဆီကလည်း ဝန်ထမ်းအသစ် ဘာမှသိပ်နားလည်သေးတာမဟုတ်ပါ။

နှင်းဆီပြန်ထွက်လာတော့ ဖုန်းမြည်သံကြား၏။

စားပွဲပေါ်က ဖုန်းမြည်လာတော့ လှိုင်းမို့နီက ကောက်

ကိုင်မိသည်။

အနားမှာနှင်းဆီပျိုဖြူမမရှိဘဲ။

ပြီးတော့ လှိုင်းမို့နီက အလုပ်ရှင်ပါ။

ဖုန်းနားထောင်ခွင့်ရှိတာပဲ မဟုတ်လား။

“နှင်းဆီ နှင်းဆီ ဖုန်းမချလိုက်ပါနဲ့ကွာ တောင်းပန်ပါတယ်”

တစ်ဖက်က ဘာမှမသိသေးဘဲ ကတိုက်ကရိုက်တောင်းပန်တာ ဖြစ်လေ၏။

လှိုင်းမို့နီကဖြင့် “ဟယ်လို” ဟုထူးပင် မထူးရသေး။

အလောတကြီးနှင့် ဖုန်းချသွားမှာစိုးထိတ်သလိုမျိုး

အသံကလည်း ကြားဖူးသည်။ ရင်းနှီးလွန်းသည်။

“နှင်းဆီ အဲဒီလိုရှောင်မနေပါနဲ့၊ ရှင်းပြခွင့်လေးတော့ပေးပါနှင်းဆီရယ်။ အာကုကိုနားလည်ပေးပါ”

လှိုင်းမို့နီက တိတ်ဆိတ်နားထောင်ရင်း အသံကို သဲကွဲ
သွားချိန်မှာပဲ တစ်ဖက်ကနာမည်ပါထည့်ပြောလာ၏။

“ဥနေတွေ့ရအောင်နှင်းဆီရယ်၊ ရှင်းပြတာလေး နား
ထောင်ပေးပါ။ တဖက်သတ်ကြီးမဆုံးဖြတ်ပါနဲ့”

နှင်းဆီပျိုဖြူက မလှမ်းမကမ်းမှာခြေစုံရပ်နေဆဲပါ။

လှိုင်းမို့နီက ချက်ချင်းပဲဘာမှမဖြစ်သလို ဆံပင်လေး
တစ်ချက်သပ်လိုက်ကာ . . .

“ပြပါအုံး . . . ဟင် . . . ဘူးအပြင်ထိအောင် အရည်
ပျော်တာပါလား။ ဒိတ်ကြည့်ရအောင်။ ပက်ကင်တစ်ဘူး ယူလာ
ပေးလေ” ဟုဆိုမိသည်။

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

နှင်းဆီပျိုဖြူက ပြန်လှည့်ထွက်သွားတော့ လှိုင်းမို့နီ
နှုတ်ခမ်းထောင့်လေးကို သွားနှင့်ကိုက်မိသည်။

အာကာနှင့်နှင်းဆီဘယ်လို ပက်သက်နေသလဲ။

အာကာက ဘာလို့ဖုံးကွယ်ထားတာလဲ။

လှိုင်းမို့နီမွေးနေ့မှာ သူတို့မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံကြသားပဲ။

ရင်ထဲမှာ ခိုးလို့ခုလုနှင့် လှိုင်းမို့နီ ဘဝင်မကျ။

သည်ကိစ္စကို တိတိကျကျသိချင်သည်။

နှင်းဆီပျိုဖြူကမျက်နှာလေးငယ်ကာ မဝံ့မရဲရှိနေ၏။

ဝါကို လှိုင်းမို့နီနားမလည်။ ခုမှရေးရေးသဘောပေါက်မိ၏။

မိုးအာကာက ဘာလို့လှိုင်းမို့နီကို လျှို့ဝှက်ထားရတာလဲ။

လက်ထဲရောက်လာသော နှုတ်ခမ်းနီဘူးကလေးမှာ

အာရုံကမရှိ။

စိတ်တွေ ရှုတ်ထွေးကာပြောင်းဆန်သွား၏။

မိုးအာကာအပေါ် အများကြီးမျှော်လင့်ထားခဲ့မိတာ။

လှိုင်းမို့နီက မိုးအာကာကို မြင်မြင်ချင်းခင်မင်မိတာ။

သံယောဇဉ်ဖြစ်မိတာ။

“မမ . . . ဒီမှာနော်”

“အင်း . . . ရတယ် . . . ယူသွားမယ်”

နှင်းဆီယိုဖြူရေ့မှာ လှိုင်းမို့နီဆက်မနေချင်။

စိတ်ကျဉ်းကြပ်သည်။

ကိုယ့်အပေါ်နှင်းဆီဘယ်လိုမြင်သလဲ။

အစစအရာရာကိုယ်ကသာနေတော့ အနိုင်ပိုင်းသလို

ဖြစ်နေပြီလား။ တကယ်ဆို ကိုယ်က ခံရခက်သူပါ။

ရင်ထဲတန့်န့်နှင့် ဘာကိုမကျေမနပ်ဖြစ်မိမှန်းမသိ။

နှင်းဆီပုံစံလေးက နှိုးသားဖြူစင်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး လှိုင်းမို့နီဘဝထဲကို ပြိုင်တူဝင်လာ

တာ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းပြီးသားလား။

ဒါမှမဟုတ် ထူးဆန်းသောတိုက်ဆိုင်မှုလား။

ကားဆီလျှောက်လာတော့ နှင်းဆီယိုဖြူလည်း ဘေးက
ပါလာသည်။

ကားတံခါးကိုနှင်းဆီက ဖွင့်ပေးသည်။

“ကျေးဇူး”

လှိုင်းမို့နီကကားထဲဝင်ထိုင်ပြီး နှုတ်ဆက်လက်ပြ၏။

ရင်ထဲမှာတော့ ပြင်ထန်သော လျှင်တစ်ခုလှုပ်ရှားနေ၏။

ကိုယ်နောက်ဆုတ်ပေးရမှာလား။

မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ရှေ့ဆက်တိုးရမလား။

သည်နေရာမှာပဲ ဟန်မပျက်ရပ်နေရမလား။

“သေချာတာက ခုလောလောဆယ်မိုးအာကာနှင့် တွေ့
ချင်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မေးသင့်ရဲ့လား။

သူဝန်ခံလိုက်လျှင်ရော . . .

သူ ဝန်ခံလိုက်လျှင် လှိုင်းမို့နီမျှော်လင့်ချက်တွေ သေဆုံး

ရတော့မည်။ အဲဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်။

နှင်းဆီရှေ့မှာသူက လှိုင်းမို့နီကိုဖော်ထုတ်ဝံ့ပေမယ့်

လှိုင်းမိုးနီရှေ့မှာ နှင်းဆီကို နှုတ်ပင်မဆက်ရဲ။

ရှင်းနေသောအဖြေတစ်ခုပါလား။

ဘာကိုများစိတ်ရွတ်ခံစရာလိုသေးလဲ။

လှိုင်းမို့နီဘက်က အပြတ်အသတ် အားသာနေပြီပဲ

မဟုတ်လား။ ဖုန်းထဲကတောင်းပန်ချော့မော့သံကို ဥပက္ခာပြုပေး
ထားလိုက်ရုံပါ။

နှင်းဆီ . . .

မင်းအပေါ်မတရားလုပ်တာမဟုတ်ဘူး။

မိုးအာကာကို တို့အဆုံးရှုံးမခံတာတစ်ခုတည်းပါ။

ကားပေါ်ကဆင်းပြီးမှ ညီဇော်ကားထွက်သွားမှ

ရပ်စောင့်နေသော မိုးအာကာကို နှင်းဆီမြင်တော့သည်။

ပြန်လှည့်မောင်စာပေ

ပင့်သက်နုနုရှိက်ကာ မျက်လွှာချလျက် နှေးသော
ခြေလှမ်းများနှင့် စတင်လျှောက်ခဲ့သည်။

နှင်းဆီ၏တစ်ခုတည်းသော ပျော်ရွှင်မှုဆိတ်သုန်းသွားခဲ့
ရပြီမို့ အနာဂတ်ကာလမှာ ဘယ်လိုရှင်သန်ရပ်တည်သွားရမလဲ
မသိတော့ပါ။

ရက်စက်လိုက်တာလို့လည်း အပြစ်မဆိုရက်တော့ဘူး
အာကာရယ်။

နှင်းဆီမှာ လှိုင်းမို့နီလို ပရိကျဆာ ဖေဖေမှ မရှိဘဲ။

အာကာဘဝတစ်ခုလုံးကို မြင့်မားကျော်ကြားသွား
အောင် ပံ့ပိုးပေးနိုင်မယ့် လှိုင်းမို့နီကိုပဲ အာကာဦးစားပေး ရွေးချယ်
သင့်တာပေါ့။

အာကာမှန်ပါတယ်။

စည်းဝိုင်းအပြင်ကို ကျေနပ်စွာ ထွက်ပေးသင့်တာ

ပြန်လှည့်မောင်စာပေ

နှင်းဆီပျိုဖြူပါ။

အချစ်က စည်းစိမ်ဥစ္စာလောက် အရေးမကြီးဖူးနော်၊

အာကုသုရင်မှာအချစ်မရှိလိုများလား။

နေရာချင်းလဲပြီးစဉ်းစားကြည့်ရင် နှင်းဆီသာဆို အဲဒီလို

မျိုးမလုပ်ရက်ဖူးအာကာရယ်။

နှလုံးသားထဲက အချစ်ကြောင့် ရောင့်ရဲကျေနပ် နိုင်ပါ

တယ်။

မချစ်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ထားရစ်ခဲ့မှ

တော့ နှင်းဆီဘက်ကဘာပြောရမှာလဲ။

မေ့ထားကြည့်ပါမယ် အာကာရယ်။

အာကုသုလမ်းကို အာကာပြောင့်ပြောင့်လျှောက်ပါတော့၊

“နှင်းဆီ”

လက်မောင်းကို စောင့်ခနဲဖမ်းဆုပ်ဆွဲလိုက်တော့ နှင်းဆီ

ခြေလှမ်းယှက်သွားရသည်။

မိုးအာကာမျက်နှာက ရွာတော့မည်မိုးလို စဉ့်မိုင်နုနုနော်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ အဲဒါဘာစတိုင်လဲ ပြော”

“လွတ်ပါ အာကာ”

ခပ်တိုးတိုးဆိုမိသည်။

“ဘာလို့လွတ်ရမှာလဲ ဒီလောက်အပြစ်မသည်းစမ်းပါနဲ့”

“အာကာ”

စိတ်ယှက်စွာခေါ်မိသည်။

“နှင်းဆီကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာ”

မိုးအာကာ ဒေါသဖြစ်သွား၏။

“နှင်းဆီဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

နှင်းဆီရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ကာ ခပ်စူးစူး စိုက်ကြည့်ပြီး

မေးလာသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို ကားထဲကနေ ကြည့်ပြီးအသည်းခိုက်မ

တတ် နာကျင်သွားမိသူက လှိုင်းမို့နီ။

ခဏယယ တောင်းပန်ချော့မော့နေလိုက်တာ။

ရင်ထဲ လည်း ပူစပ်ပူလောင်ရှိလာ၏။

နှင်းဆီလိုကောင်မလေးကို ကိုယ်ကမြတ်နိုးမိသော

အာကာက ခုလိုအောက်ကျနေောက်ကျ အဖြစ်သည်းနေတာ

တွေ့ရတာ လှိုင်းမို့နီကို သွေးဖျက်စေသည်။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အာကာရယ် . . .

နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားမိသည်။

ဘာမှမရှိသော နှင်းဆီယိုဖြူမှာ မိုးအာကာလို ချစ်သူထို

တော့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားသည်။

ကံကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား။

ပြန်လှည့်မောင်စာပေ

မနာလို ဝန်တိုပဲ ဖြစ်ရမလား။

အားငယ်ငေးမောနောက်ဆုတ်ရမလား။

ဟင့်အင်း . . .

လှိုင်းမို့နီခေါင်းရမ်းမိသည်။

နှင်းဆီမင်းကို အာကာချစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုအာကာမချစ်ဘူး

ဆိုတဲ့အဖြေတစ်ခုကို လက်မခံနိုင်ဘူးဗျာ။

လှိုင်း ဘဝမှာ အနှုံးမှတ်တိုင်တစ်ခုမဖြစ်စေရဘူး။

ကားကိုဖြည်းဖြည်းဘေးကပ်ရပ်ကာ ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်နေသူ
က လှိုင်းမို့နီ။

အာကာရယ် . . .

နှင်းဆီက လှိုင်းမို့နီထက်သာတာတွေ များဘာလို့လဲ။

စိတ်တင်းထားပေမယ့် စိုးထိတ်အားငယ်မှုက ဖျတ်ခတ်

ခေါ်လာ၏။

ပြန်လှည့်မောင်စာပေ

“နှင်းဆီ ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပေးပါ”

“နားမထောင်ချင်ဘူး”

“လှိုင်းမိုနီဖေဖေက . . .”

နှင်းဆီဖျံဖြူက ခေါင်းရမ်းသည်။ စကားပြောမခံ။

သိပြီးသားတွေပါ ထပ်ပြီးရှင်းပြနေစရာလည်းမလို။

“နှင်းဆီ နောက်ဆုတ်ပါတယ်အာကာရယ် ရပါတယ်

ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

လက်ကာပြီးပြောမိသည်။

“မဟုတ်သေးဘူး၊ မင်းနဲ့ကိုယ့်ချစ်သူတွေလေ”

“အဲဒါတွေ ပြီးခဲ့ပါပြီ”

ရင်မချိန္တာဆိုမိ၏။ မျက်ရည်တွေဝေတက်လာတာ

အာကာမမြင်။ လှိုင်းမိုနီဘေးမှာ မားမားရပ်ပြီး နှင်းဆီကို မသိ

သလိုလှစ်နေခဲ့သူသည် ထိုအချိန်ကစလို့ နှင်းဆီချစ်သူမဟုတ်

တော့ပါ။ အပြတ်အသပ်နဲ့သွားပြီးသားမို့ ထိုအခန်းကို လက်ခံနိုင်

အောင် နှင်းဆီကြိုးစားနေပါပြီကော။

“မင်းဘာလို့ ဒီလိုပြောတာလဲ”

“ပြောတာက လုပ်တာထက် ပိုအပြစ်ရှိသလား”

မိုးအာကာက နှင်းဆီဖျံဖြူကိုခပ်တွေတွေကြည့်ကာ
ခေါင်းရမ်းလိုက်၏။

“နားလည်မှုမရှိဘူး”

သူ့မှတ်ချက်စကားက လုံးဝမှားနေသည်။

နားလည်မှုရှိလွန်းသွားတာပါ အာကာ။

ချစ်သူဖြစ်ချင်တာတွေ။

ချစ်သူလို့ချင်သော ဘဝတစ်ခု။

အားလုံးကို အတားအဆီး အနှောင့်အယှက် မပြင်ရ

အောင် အနှုံးတွေပိုက်ပြီး ကြေကွဲစွာစည်း အပြင်ထွက်ပေးတာ

ပါ။ လှိုင်းမို့နီက အာကာဘဝမြင့်မားကျော်ကြားမှု ငွေကြေး အရ
ပံ့ပိုးပေးခဲ့တယ် ဆိုရင် . . .

နှင်းဆီရင်တစ်ခုလုံးအကွဲခံပြီး နှလုံးသားတစ်ခုကို
စတေးခံကာလမ်းခင်းပေးမှာပါ။

ဝါကကိုအာကာ အသိအမှတ်ပြုဖို့လည်း မလိုပါဘူး။

နာမည်ကြီးအဆိုတော်တစ်ယောက် ဝံ့ကြွားတဲ့ဘဝ
အောင်မြင်တဲ့ အပြုံးတွေရဖို့သာ အာရုံစိုက်ပါတော့ အာကာရယ်။

နှင်းဆီကျေနပ်ပါတယ်။

နှစ်ဦးသဘောတူချစ်ခဲ့ကြတာပါ။

အပြစ်ရှိခဲ့ရင်လည်း ကြည်နူးခဲ့ဖူးတဲ့ အချိန်လေးတွေ
ပြန်သတိရပြီး ခွင့်လွှတ်ဖို့ ကြိုးစားသွားပါမယ်။

နှင်းဆီဟာ မိုးအာကာရှေ့မှ တလှမ်းချင်းခွာ ငါ။

ကိုယ့်လမ်းကိုလျှောက်ကြရပြီနော် အာကာ။

နှင်းဆီနှုတ်ဆက်ပါတယ်။

“နှင်းဆီ”

မိုးအာကာ ဖြုန်းခနဲ ရှေ့ရောက်လာပြီး နှင်းဆီဖျံဖြူ
ကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။

မျက်လုံးလေးပြူးကာ လန့်ဖျန်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်
မိသူက နှင်းဆီ။

“အာကာ လမ်းမကြီးမှာ လွှတ်ပါ ဖယ်လေ”

မိုးအာကာစကားမဆိုပဲ ပိုပြီးတင်းကြပ်စွာ ဖက်ထား၏။

လှိုင်းမို့နီက မျက်လုံးတွေကို တင်းတင်းပိတ်မိသည်။

ဆက်ပြီးကြည့်နေနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။

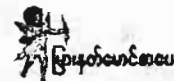
“ဆင်းပြီနော် ကိုညို”

“ဂွတ်နိုက်ပါဗျာ”

ညီဇော်က သူမဘက်က ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီးမပြန်
ချင်သေးစွာ တုန်နှေးနှေးလုပ်နေသည်။

နှုတ်ဖျားက ဂွတ်နိုက်လို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ပေမယ့် လူက
နှင်းဆီရှေ့ ဖယ်မပေးချင်သေးသလိုဖြစ်မိသည်။

“မနက်ဖြန် အစောကြီးလာခေါ်မယ်”

“အစောကြီးတော့မလုပ်ပါနဲ့။ ထမင်းချိုင့်စီစဉ်ရဦးမှာ”

“ရပါတယ် ကျွန်တော်စောင့်မှာပေါ့”

သဘောကောင်းစိတ်ရှည်တဲ့ သူများကျတော့လည်း
နှင်းဆီဘာပြောပြော လိုက်လျှော့ပြီးသား။ စားချင်တာဆိုလည်း
အပြေးသွားခဲ့တာချည်းပါပဲ။ အားနာဖို့ပင် ကောင်းနေပါပြီ။

“မနှင်းဆီ ညအိပ်ရင် အိပ်မက်မက်တတ်လား”

“ဘာလို့လဲ”

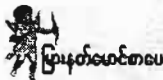
“ကျွန်တော့်အကြောင်းမက်စေချင်လို့”

“ကြံ့ကြံ့ပန်ဖန်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထည့်ပြီးမက်ပေးရမှာပဲ”

“တစ်မျိုးပါလား”

နှင်းဆီမျက်နှာလေး ကပြုံးလာသည်။

စကားကို ကပ်သီးကပ်သပ်ပြောတတ်တဲ့ ကောင်လေး။

“အိပ်မက်ကို မက်ချင်တိုင်းမက်လို့ရမလား”

“တယ်လီပလီနည်းနဲ့ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်လိုက်လေဗျာ”

ညီဇော်က နှုတ်ခမ်းလေးချွန်ပြီး ဇွတ်ပင်တောင်း
ဆိုသည်။

“ကဲပါ ညည့်နက်တော့မယ်၊ ပြန်တော့လေ ကားဖြေး
ဖြေး ပဲမောင်းသွားနော်”

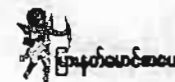
“ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပူတဲ့ သဘောပေါ့နော် မနှင်းဆီ”

အရေးထဲ ညီဇော်က ဝမ်းသာကြည်နူးနေသည်။

“နှင်းဆီရဲ့မောင်လေးပဲ စိတ်ပူရတာပေါ့”

“ရပါတယ် မောင်လေးပဲဖြစ်ချင်တာ”

သူကလည်း သူဟာသူ အဓိပ္ပါယ်ကောက်ပါသည်။

နှင်းဆီ မျက်နှာလေးထားရခက်သွား၏။

ဒီကောင်လေး နှင်းဆီအပေါ် စိတ်ဝင်စားနေသလား

မသိ။

“ကားပေါ်တက်တော့လေ”

“မနှင်းဆီအရင်ဝင်ပါ”

မိုးအာကာလွင်က သစ်ပင်ရိပ်မှောင်မှောင်မှာ လက်ပိုက်

ခြေခွဲရပ်ကာ အံ့ကြိတ်လို့ ကြည့်နေမိသည်။

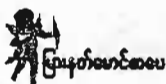
ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ ဆူဝေလာရသည်။

နှင်းဆီကို ကြိုပို့လုပ်ပေးနေတဲ့ ကုမ္ပဏီက ကောင်လေး

ကငယ်ပေမယ့် ရည်းစားလုဖက်ဖြစ်လာရင်တော့ အာကာမ

ဝဲညှ-နိုင်။

လက်သီးစာကျွေးပစ်ဖို့ ဝန်မလေး

ငါနဲ့တော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ

စိတ်ထဲက ကြိမ်းဝါးရင်း မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်မိသည်။

ညမှောင်မှောင်မှာကိုယ်ချစ်သူနားကိုတစ်မိလောက်ကွေးလေး

တစ်ယောက်ကပ်ပြီး စကားပြောနေတာ ဘယ်သူကကြိုက်မှာလဲ။

သဝန်တိုစိတ်နှင့် အာကာရင်ထဲ ပူစပ်လောင်မြိုက်

လို့လာသည်။

နှင်းဆီက စကားဖြတ်ပြီး အိမ်ဖက်သို့အလှည့်မှာ

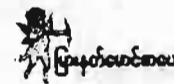
ညီဇော်က ဖျပ်ခနဲတားဆီးကာ . . .

“နေဦးမနှင်းဆီ”

“ဘာလဲကွာ”

“ဟိုမှာကြည့်”

ညီဇော်က ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်သို့ မျက်စပစ်ပြသည်။

နှင်းဆီပန်းအဖြူလေးတပွင့် . . .

“ကျွန်တော်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကို ဒီလိုပဲ ထားပစ်ခဲ့မှာ
လား”

“ဆောရီး . . . မေ့သွားလို့ပါ”

ညီဇော်က နှင်းဆီပွင့်လေးကို လှမ်းယူပြီး နှင်းဆီထဲသို့
ပေးသည်။

နှင်းဆီက တယုတယယူလျှက် ဖွဖွလေး ကိုင်တွယ်
သည်။

“သွားပြီ”

ညီဇော် ကားပေါ်တတ်သည်။

နှင်းဆီကို လက်ပြသည်။ ကားစက်နှိုးကာ ပြန်ကျော့မှ
နှင်းဆီတို့ခြံဝက သစ်ပင်အောက်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်

ရပ်နေတာတွေ့ရသည်။

ညီဇော်အနည်းငယ်တော့ ဖြုံသွားရပါသည်။

“ဟင် . . . အာကာ”

“တော်သေးတာပေါ့ ငါ့ကိုတော့ မြင်သေးလို့”

အာကာပုံစံက မခိုးမခန့် . . .

သူကတစ်ပြန်စီး လာအနိုင်ပိုင်းချင်သေးတဲ့ရုပ်။

“ဒီအချိန်မှ ပြန်လာတာလား”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟိုကောင်က ဘယ်သူလဲ”

နှင်းဆီက မဖြေ။

အာကာက ရုတ်တရက် လက်ထဲက နှင်းဆီပန်းကို

ဆွဲယူပြီး ဒေါသတကြီးနှင့် မြောင်းထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

“နင်ဘာလုပ်တာလဲ ရိုင်းလှချည်လား”

“ရိုင်းတယ်ကွာ၊ ဘာဖြစ်လဲ နင်ကရောတခြားယောက်ျား

ပေးတစ်ယောက်ပေးတဲ့ ပန်းကိုယူစရာလား။ နင့်မှာ အာကာ
ဆိုတဲ့ ချစ်သူရှိနေတာမေ့သွားလား”

“ချစ်သူ ဟုတ်လား။ ဟင်း ဟင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်
ကို နှင်းဆီလွယ်လွယ်နဲ့ အထင်မကြီးတတ်ဘူး အာကာ၊ နင့်ကို
ငါ အထင်မသေးပါရစေနဲ့၊ နောက်ဆုံးအဆင်မပြေလို့
လမ်းခွဲရတယ် ထားဦးတော့ အဲဒီလူကို အောက်တန်းကျတဲ့
အဖြစ်အပျက်တစ်ခုနဲ့ ပြန်တွေ့ချင်ဘူး။ နင်ပြန်ပါ အာကာ
ဒီထက်ဘာမှပိုမပြောချင်ဘူး၊ နင့်လမ်းကို နင်ကြိုက်သ
လိုလျှောက်ပါ”

“ဘာပြောတယ်”

အာကာက ဒေါသတကြီးနှင့် နှင်းဆီပခုံးကိုဆုပ်ကိုင်
လှုပ် ယမ်းလိုက်သည်။

နှင်းဆီ သူ့ကို ဆောင့်တွန်းပြီး အိမ်ထဲသို့ပြေးဝင်ခဲ့သည်။
မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရန်တို့ဟာ အလိုလိုလျှံဖိတ်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါ (.) ကုမ္ပဏီကပါရှင်”

“နှင်းဆီ အာတာပါ”

သူ့အသံကို ကြားရသောအခါ ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ
ဖြစ်သည်။ အချစ်ဆိုတာ ဝေဒနာတစ်ခုပါပဲ အာကာရယ်။ ညက
တစ်ညလုံး အထပ်ထပ်စဉ်းစားပြီးပြီ။ နှင်းဆီဘာလုပ်ရမလဲဆို
တဲ့အဖြေကို ရှာနိုင်ခဲ့ပါပြီ”

“ပြောလေ”

“သတိရလို့ပါ”

“မလိုတော့ပါဘူး အာကာရယ်၊ နှင်းဆီကို ဘာမှလည်း ထပ်မပြောနဲ့တော့၊ ဖြေရှင်းချက်လည်းပေးစရာမလိုဘူး၊ အာကာမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ တကယ်တော့ မှားနေတာက နှင်းဆီပဲ၊ ကိုယ့်ကို ထားခဲ့ရင်နေရစ်ရမှာပေါ့ ဒါသဘာဝပဲ”

“နှင်းဆီ”

“ကိုအာကာမိုးလွင် ကျွန်မတို့ လမ်းခွဲရအောင်ပါ။ ရှင်လည်း စိတ်ချမ်းသာတာလုပ်ပါ။ ရှင်ဘဝတက်လမ်းကို ကျွန်မကြောင့်ပျက်စီးမခံပါနဲ့နော်၊ တကယ်တော့ ရှင်ကိုအပြစ်မတင်သင့်ဘူး”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ နှင်းဆီ ငါ့ကိုသူစိမ်းလိုမျိုး သုံးနှုန်းရင် ငါမခံနိုင်ဘူးနော်၊ ရုံးချိန်တွေ့ဘာတွေမသိဘူး၊ ကုမ္ပဏီကို ငါလိုက်လာမယ် ဒါပဲ”

“အာကာ နှင်းဆီတောင်းပန်ပါတယ်၊ ဟိုညက စကားပြောတာရှိုင်းသွားတယ်၊ နင်က ပန်းကိုဆွဲလွင့်ပစ်တော့ နှင်းဆီလည်း ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ စကားမှားတာပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

နှင်းဆီရဲ့ ဖုန်းထဲက တောင်းပန်သံလေးကြောင့် အာကာ စိတ်ထိခိုက်သွားရသည်။

“တကယ်ပြောတာပါ။ နင်ဖြစ်ချင်တဲ့ အဆိုတော်ဘဝရောက် အောင်ကြိုးစားပါ။ မမလှိုင်းမို့နီက နင့်နဲ့ပိုထိုက်တန်ပါတယ်။ စင်ပေါ်မှာပဲ နင်ပျော်ရွှင်ပါ။ ငါ့ကိုအားနာဖို့ ငဲ့ညှာဖို့မတွေးနဲ့နော်၊ နှင်းဆီဒီလောက်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိပါသေးတယ်၊ အာကာ မတွေ့ဝေနေတော့ နှင်းဆီကိုလည်း လုံးဝလာမတွေ့နဲ့တော့။ နှင်းဆီဖက်ကတော့ ချစ်သူအဖြစ်က ဝန်လွှတ်လိုက်ပြီ ဒါနုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ စကားလက်ခံပြောတာပါ”

“ဘလဲ နှင်းဆီနင်က အားကိုးရနေပြီပေါ့ ဟုတ်လား။
ညီဇော်ကို လက်ခံလိုက်ပြီလား”

“နှင်းဆီရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ဝင်မဝက်စွက်ပါနဲ့”

“လက်ခံလိုက်ပြီလား”

“ထင်ချင်သလိုထင်ပါ”

“ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ။ နင် အသစ်ရှာလိုက်တာလား”

နှင်းဆီ အံ့ကိုကြိတ်ကာ ဖျတ်ရည်တွေတိတ်တဆိတ်ကျ
လာရသည်။

စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့ပဲ သူပျော်ပါစေ . . .

“ဟုတ်တယ် အာကာ ငါနဲ့ဘဝတူနဲ့ပဲ ငါလက်တွဲတော့
မယ် ကိုညီဇော်က နှင်းဆီအပေါ် ကောင်းပါတယ်။ စိတ်ချပါ
ငါကတော့လေ ဘဝရဲ့ပျော်ရွှင်မှုဟာ စင်ပေါ်မှာပဲရှိတယ်လို့

မထင်ဘူး။ ကိုယ် သာပျော်တတ်မယ်ဆိုရင် လမ်းဘေးမှာလည်း
ရှိနိုင်တယ်။ ငါအစကတည်းက ဆင်းရဲဒုက္ခကိုခံနိုင်တဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက်ပါ။

မမလှိုင်းမို့နီသာ ဒီအကြောင်းတွေ သိရင် နှင်းဆီ
ကိုအလုပ်ထုတ်ပစ်မယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါမကြောက်ဘူး။
ငါထွက်စာရေး ထားပြီးပြီ။ သူ့အလုပ်မထုတ်ခင် ငါအရင်ထွက်မှာ
ပါ။ စိတ်မပူပါနဲ့ အာကာ တစ်ခြားကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ရှာမယ်။
နောက်ဆုံးကုန်ကုန် ပြောလိုက်မယ် လမ်းမှာဈေးရောင်းရလည်း
ငါမကြောက်ပါဘူး။ ငါနဲ့အတူဘဝကို ရင်ဆိုင်မယ့်သူလည်း
ရှိပြီဆိုတော့ ပျော်နိုင်မှာပါ။ ငါပြောတာတွေ နားလည်ရဲ့လား
ဟင်၊ ငါ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ အာကာ၊ ငါ့ကိုနားလည်ပေးပါ။
နင့်ကိုလည်း ငါအစွမ်းကုန် နားလည် ပေးလိုက်ပြီ။ ဒါကြောင့်

ငါလုံးဝအပြစ်မယူဘူး၊ ငါတို့ကျေကျေနပ်နပ်ပဲ အေးအေး
ဆေးဆေး လမ်းခွဲလိုက်ကြတာပေါ့၊ နင်လည်းအဆင်ပြေမှာပါ။
ငါကတော့ အဆင်မပြေလည်း အရေးမကြီးဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ “ချမ်းသာရမှဖြစ်မယ်” “ချမ်းသာတဲ့ ယောက်ျားကို
လက်ထပ်မယ်” ဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ်မျိုး ငါ့မှာမရှိဘူး၊ ငါ
ညံ့တယ်လို့ပဲထားပါ။ ငါ့ကိုလမ်းမှာတွေ့လည်း နှုတ်မဆက်ပါ
နဲ့၊ တစ်ခါမှမသိခဲ့ကြသလိုပဲ နေလိုက်ပါ။ အာကာ တစ်ခါတစ်
လေကျ ငါကပြတ်သားတာကို ပိုကြိုက်တယ်။ နင့်ဆီက
ပြတ်ပြတ်သား သားကျောခိုင်းလိုက်တာကို ငါလိုချင်တယ်။
နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ငါလိုချင်တာကို ပေးခဲ့ပါ အာကာ၊ နောက်ထပ်
လုံးဝ မဆက်သွယ်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိဟာ နင့်ဆီက ငါအလို
ချင်ဆုံးအရာပဲ။ ငါပြောတာတွေ ကြားရဲ့လားဟင် ဖုန်းထဲကပဲ

နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်နော်၊ ဒါပါပဲ အာကာ”

“နင်းဆီ”

အာကာသည်ဖုန်းခွက်ကို နားနှင့်ကပ်ကာ အကြာကြီး
အသက်အောင်နားထောင်နေမိတာမို့ လေကိုပြန်မှုတ်ထုတ်တဲ့
အခါ အမောကြီးမောနေရသည်။

သူ့ချစ်တဲ့မိန်းကလေးရဲ့ စကားသံတွေတဲ့လား . . . ။

မယ့်နိုင်စရာပဲ . . . ၁

နင်းဆီရယ် . . ငါ့ကို ဒီထက်ရက်စက်မယ့် စကားလုံးမျိုး

ရှာထားပါတော့လား။

“အာကာ ဘာပြောချင်သေးလဲဟင်”

“နင်းဆီ”

“နင်းဆီကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်မှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“နှင်းဆီ ငါတစ်ခွန်းပဲမေးမယ်၊ ငါမဟုတ်တဲ့ တခြား
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို နှင်ချစ်နိုင်သလား”

“ဒီမေးခွန်းက အလွယ်လေးပဲ အာကာရဲ့၊ နှင်က ပိုသိ
မှာပါ။ သေချာတာကတော့ နှလုံးသားထဲက အချစ်ဆိုတာကို
တခြား ကိစ္စတစ်ခုမှာ နှင်းဆီအသုံးမချနိုင်ဘူး။ နှင်းဆီရဲ့
အချစ်ဟာ အချစ်တွက်ပဲ ဘာနဲ့မှရောထွေးမခံနိုင်ဘူး၊ ယောက်ျား
တစ်ယောက် နှင်းဆီအတွက် လိုအပ်ပြီဆိုရင်လည်း အဲ့ဒါ အချစ်
အတွက်ကြောင့်ပဲအာကာ၊ မှတ်ထားပါ၊ တခြား ဘာကြောင့်မှ
မဟုတ်ဘူး နှင်းဆီရဲ့ အဖြေကိုကျေနပ်ရဲ့လား”

“ဒါဆို နှင်းဆီသူ့ကို ချစ်တာပေါ့ဟုတ်လား”

“တော်ပါတော့ အာကာရယ် မေးနေလို့လည်း ဘာမှပို
ထူး မသွားနိုင်ပါဘူး။ အရေးကြီးတာ အာကာကတိပေးဖို့ပါပဲ”

“ဘာကတိမှ မပေးနိုင်ဘူး၊ အာကာအသက်ရှင်နေ
သရွေ့ နှင်းဆီပျိုဖြူကို ချစ်နေမှာပဲ၊ နှင်ကိုငါချစ်နေတုန်းပဲ နှင်းဆီ၊
နှင်ဘာ တွေ့ပဲပြောပြော ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ပဲ နာကျင်ပါ
စေ၊ ငါ့နှင်ကို ချစ်တယ်နှင်းဆီ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့သစ္စာတစ်ခုပဲ”

နှင်းဆီက တိုးညှင်းစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို သုတ်ကာရယ်မော
လိုက်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ခံစားချက်အနက်ရှိုင်း
ဟာ မှန်းဆရခက်ခဲပါသည်။

ညီဇော်ကတော့ နှင်းဆီရင်ထဲမှာ အာကာခိုင်ခိုင်မာမာရှိ
တာကို သိပြီးနောက်မှာ အတော့်ကို နှုတ်ဆိတ်လို့မျက်နှာ
ပျက်နေခဲ့သည်။

အလုပ်ထွက်တော့မည်ဆိုတာ ညီဇော်ကို သေချာပြော
ထားခဲ့ပြီးသား။

ဒီမနက်လာမကြိုစရာမလိုပါဘူးဟု ပြောပြီးကာမှ ထွက်
စာလေး စားပွဲပေါ်ထားခဲ့တာထက်စာလျှင် မမလှိုင်းမို့နီကိုကိုယ်

တိုင်နှုတ်ဆက်သင့်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိတာမို့ နှင်းဆီ ထွက်
ခဲ့သည်။

တစ်ရက် ကားလာမကြိုတာနှင့် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ကို
လှမ်းလျှောက်ရတော့တာပဲ။

ထီးကလေးဖွင့်ကာ နှင်းဆီအေးအေးပဲလျှောက်
လာသည်။

မှတ်တိုင်ကိုရောက်တော့ သူများတွေနည်းတူ ခြေစုံရပ်
လို့ လာမည့်ကားဆီမျှော်ရသည်။

မျက်မှောင်ကုပ်၍ စဉ်းစားမိသည်မှာ အာကာကို
ခွင့်လွှတ်ပေးသင့်တယ်ဆိုတာပါပဲ။

ဒီလိုဘဝမျိုး သူ့ဘယ်လိုချင်ပါ့မလဲ။

မမလှိုင်းမို့နီရဲ့မွေးကြိုင်သန့်ပြန့်သော အေးမြငြိမ်

ညောင်းသောကားပေါ်မှာ အာကာရှိသင့်တာပဲ။

ရှိနိုင်ဖို့အခြေအနေကလည်း ပေးခဲ့ပြီ။

သူကသီချင်းဆို၊ ဟိုကပရိဂျူဆာလုပ် မိသားစုတွေ
အဆင်တပြေ ရှေ့ခရီးဆက်ကြရဲ့။

ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ နှင်းဆီဘေးနားမှာ နေပူထဲမှာအာကာ
ရှေ့ကလာရပ်ရင်လှပတဲ့ ရွှေရောင်အနာဂတ်ဟာ ဘယ်မှာလဲ။

လမ်းမမြင် ကမ်းမမြင် လက်ပစ်ကူးနေတဲ့ ပင်လယ်ထဲ
က လူသားတစ်ဦးနှင့် တူသွားမှာပေါ့

အာကာ နင်မှန်ပါတယ်။

သည်ရိုက်ချိုက်ပါပဲ၊ ငါကြေကွဲပေမယ့် အခြေအနေ
ကတော့ လက်ခုပ်တီးပေးရမယ့် အခြေအနေမျိုးပါ။

ဖုန်းထဲမှာ ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းဆန်နောက်ဆုတ်ခဲ့

ပေမယ့် အပြင်မှာ တကယ်တမ်းတစ်ယောက်ထဲဖြစ်နေတော့
အားငယ်မိတာ နှင်းဆီရင်ထဲမချီမဆန်ပါပဲ။

ငိုကြွေးဖို့အတွက် မျက်ရည်မှာ အားမရှိ။

ဘာမျှ အင်းအားမဲ့ပါသလဲဆိုရင် နှင်းဆီရဲ့ မျက်ရည်မှာ

ပင် အားအင်ကုန်ခန်းနေသည်။

မျက်ရည်လက်လျှော့သေ ကြေကွဲနာကျင်မှုပါပဲ
အာကာရယ်။

သိပ်ခံစားရရင် ငိုလို့မရတော့ဘူးဆိုတာ နှင်းဆီသိသွားပြီ။

အခုမငိုပဲနဲ့ စက်ရုပ်လို လှုပ်ရှားနေတာပဲ။

မမလှိုင်းမို့နီနှင့် သွားတွေ့မည်။

အလုပ်ထွက်မည်ဖြစ်ကြောင်းကို အပြုံးကလေးနှင့်
ခပ်စေားစေားကြေညာမည်။

သူကအကြောင်းပြချက်ပေးပါဆိုရင်ရော

မိုးအာကာလွင်ဆိုတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက် ကြောင့်

ပေါ့ ဟုပြောရမလား။

ဒီလိုလည်း မဖြေနိုင်ပါ။

အကြောင်းပြချက်ကောင်းကောင်းတစ်ခုတော့လိုသည်။

ဒါမှမဟုတ်လည်း မမလှိုင်းမို့နီ ကသွံဟာသုသဘော

ပေါက် ပြီးသားနေမှာပါ။

သူပျော်သွားမယ့် စကားတစ်ခွန်းက နှင်းဆီဆိုမှာပဲလေ။

“တိ . . . တိ”

ပလက်ဖောင်းနံဘေးမှာ ထိုးရပ်လာသောကားကို

နှင်းဆီ ကကိုယ်နှင့်မဆိုင်သော ကားထင်ပြီးသေချာမကြည့်

ဟွန်းသံကြားတော့မှ လန့်ဖျပ်သွားပြီး

“ဟွန်းမတီးရဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား”

သစ်ဦးတို့ အိမ်ကကားကို အာကာက စတိုင်ကျကျ
မောင်းလာတာမို့ မျှော်လင့်ချက်မဲ့သော နှလုံးသားမှာ
အလွန်ပဲအံ့အားသင့် သွားမိသည်။

“နှင်းဆီမြို့တော်မပါဘူးလေ”

“မှတ်တိုင်ကြီးမှာ”

“မြန်မြန်တက်လေကွာ”

“မလိုက်နိုင်ဘူး”

အာကာက ဖျပ်ခနဲကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလျက် နှင်းဆီကို
အတင်းအကျပ်ဆွဲခေါ်သည်။

ဘေးကလူတွေ စိတ်ဝင်တစားကြည့်ကုန်ကြ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“အာကာနဲ့လိုက်ခဲ့ကွာ”

“ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ”

နှင်းဆီက ရုန်းပြန်ရင်လည်း ကားမှတ်တိုင်ကြီးမှာမို့ သူ

ကားပေါ်တက်ခဲ့ရသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“နှင်းဆီကိုလာရှာတာ”

“ရှာစရာမလိုတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် နောက်ဆိုရင် ဘယ်မှလိုက်ရှာစရာမလို
တော့ဘူး၊ ကိုယ့်ဘေးနားမှာပဲ အမြဲထားမယ်”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ဖုန်းထဲက ပြောတာ
တွေ မကြားဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်မကြားဘူး၊ ဖုန်းကမကောင်းဘူးထင်

တယ်။ ဘာမှမသဲကွဲဘူး”

“ဒါဆိုနှင်းဆီအခုထပ်ပြောမယ်”

သူကမကြားသလိုနှင့် မီးပွိုင့်မှာ ကားရပ်တော့ နှင်းဆီ
ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖျပ်ခနဲဆွဲယူဖွင့်ကြည့်လျှက် . . .

“တော်ပါသေးရဲ့ကွာ”

“ဘာရှာတာလဲ”

“မှတ်ပုံတင်လေး၊ နှင်းဆီတ ပိုက်ဆံအိတ်မှာ အမြဲ
ဆောင်ထားနေကျဆိုတာ ကိုယ်ကသိပြီးသား။ အခု သစ်ဦးတို့
တရားရုံးမှာ စောင့်နေကြတယ်”

“ဘယ်လို”

နှင်းဆီက မျက်မှောင်ကုပ်လေးနှင့် ငြိမ်သက်သွား
ရသည်။

“ဟုတ်တယ် နှင်းဆီက ပြတ်သားတာပဲ ကြိုက်တယ်ဆို၊
အခုပြတ်သားပြီ၊ နှင်းဆီကိုလက်ထပ်မယ်၊ အခုပဲ တရားရုံးမှာ
လက်ထပ်မှာ၊ ဟိုမှာရှေ့နေအသိလည်း အဆင်သင့်ပဲ ဒီတစ်ခါ
တော့ ကိုယ်စီစဉ်တာ နှင်းဆီလက်ခံရမယ်”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ အာကာရယ် ငါရင်တုန်အာင်
မလုပ်ပါနဲ့၊ နင့်ကိစ္စကရော . . . နင်အဆိုတော်”

“တော်ပြီ ဟိုး . . . အဆိုတော်မဖြစ်ရင်လည်း နေပါ
စေ၊ ကိစ္စမရှိဘူး”

“မမလှိုင်းမို့နီ”

“အဲ့ဒါလည်း ဟိုး . . . ဘရိတ်ဆွဲလိုက်ပြီး စာချုပ်က
မချုပ်ရသေးပါဘူး။ အခွေကလည်း အခုမှ အခွေကြမ်းပဲရှိသေး
တာ၊ ကြော်ငြာကလည်း စီစဉ်တုန်း၊ ငါ့အတွက်ဘာမှလက်လွှဲ

သေးတာမှမဟုတ်ပဲ ဒီနေရာကနေ နောက်ဆုတ်ခွင့်ရှိသေးတာပဲ။ တကယ်လို့ ဆိုပေးရမယ်ဆိုရင်လည်း မိန်းမရှိပြီးသား အဆိုတော်အနေနဲ့ပဲ သီချင်းဆိုနိုင်တော့မယ်၊ လူမှုရေးနဲ့မပတ်သက်ဘူး။ အနုပညာ သက်သက်ပဲ စီးပွားရေးပဲ အဲဒါလည်း နှင်းဆီမကြိုက်ရင် မလုပ်ပါဘူးကွာ ကိုယ်သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့မှ အားလုံးကို ကိုယ်စွန့် နိုင်တယ်၊ ကိုယ်တကယ် မစွန့်နိုင်တာက နှင်းဆီပဲဆိုတာ သိလာတယ်”

နှင်းဆီပျိုဖြူက မျက်လုံးလေးအပိုင်းသားနှင့် အာကာဖက်ကို မယုံနိုင်စွာ လှည့်ကြည့်နေမိသည်။ ကြားနေရတာတွေက အမှန်ပါနော်၊ အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘူး။

လုံးဝလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရပြီလို့ ထင်ရတဲ့ အချစ်က နှင်းဆီထံဖြန်းခနဲနီးကပ်စွာ ရောက်ရှိလာတာ။

“ကိုယ်ပြောတာ ယုံပါနှင်းဆီရယ်၊ ဖြစ်တဲ့ပုံစံနဲ့ ကိုယ့်တို့လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်လိုက်ရအောင်ကွာ၊ နော် နောက်ထပ် ဘယ်သူမှ မနှောက်ယှက်စေရဘူး၊ နှင်းဆီပြောတဲ့ ဘဝတွေလက်တွဲဖော် ဆိုတာကိုယ်ပဲဖြစ်ရမယ်၊ အာကာကလွဲလို့ နှင်းဆီအတွက်တခြားလူ မဖြစ်ရဘူး၊ ဘယ်လိုလဲ မျက်လုံးပြုန်းလေးနဲ့ ငြိမ်မနေနဲ့၊ ကိုယ်ပြော နေတာတွေကြားရဲ့လား၊ တခါတလေတော့ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်သင့်ပါတယ်နှင်းဆီရယ်၊ လှိုင်းမိုနိုကို ကိုယ်လုံးဝမချစ်ပါဘူး၊ ကိုယ်မှား သွားတဲ့အမှားတစ်ခုပါ။ ပြင်လို့ရသေးတဲ့အမှားမျိုးပါ၊ ခွင့်လွှတ်တယ် မဟုတ်လား”

သူသည်ပြောင်စပ်စပ်လေးနှင့် တစ်ခါမှ အပြစ်မလုပ်ထား သူလိုပဲ နောက်တစ်ကြိမ်ကားက မီးပွင့်မှာရပ် ရေတော့ နှင်းဆီဖက် ဖျပ်ခနဲမျက်နှာတိုးကပ်ကာ ပါးကိုရှိုက်ခနဲအလင်မှာ

မွေးလေသည်။

“အာကာနော် ဘေးက ကားတွေကြည့်ကုန်ပြီ”

နှင်းဆီကရှက်ရှက်နှင့် သူ့ပခုံးတို့ နှာနာဆိတ်လျှင် သူက

ဟားဟား အော်ရယ်လိုက်သည်။

ဝိတစ်ခါ အာကာရဲ့ ရယ်သံကတော့ နှင်းဆီနားထဲမှာ

အချိုဆုံးဖြစ်သည်။

ပန်းသီခိုင့်

